KATE NEVINS

Fidelitate si recunostintă

Traducerea si adaptarea în limba română de

CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS Romance

Capitolul 1

-A fost dat afară? Ce s-a vândut?... Ce naiba s-a întâmplat aici? ţipă ca scoasă din minţi Cindy Hetherington, lăsându-se să cadă în fotoliu, uimită de tot ce auzise şi văzuse.

Deşi era în biroul ei, îi era imposibil să-l recunoască.

I se spusese că încăperea avusese nevoie de o schimbare, aşa că, în timp ce fusese în vacanţă, fusese renovată. Nu faptul că fusese adus un birou nou şi o maşină de scris de un cu totul alt tip o deranjase cel mai mult, dar culoarea roşie cu care fuseseră zugrăviţi doi dintre pereţi, i se părea inacceptabilă. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să folosească această nuanţă pentru zugrăvirea pereţilor nici într-o mie de ani. In plus, carpeta care fusese adusă era o combinaţie monstruoasă de maro cu bej, care o călca pe nervi. Tot ce mai rămăsese din lucrurile care-i fuseseră familiare erau florile şi tânăra ei asistentă, Alison.

-Alison?

Cindy îşi ridică ochii ei negri şi expresivi spre tânăra din capătul biroului, dar Sheila fu cea care răspunse. De altfel, şi la uşă, cu câteva minute mai devreme, când se reîntorsese la biroul agenţiei de publicitate la care lucra, ea o întâmpinase. Cu ea vorbise şi la telefon, cu câteva zile mai devreme.

- Nu eu am făcut toate aceste schimbări. Nu port nicio vină pentru

cele întâmplate, aşa că n-ai de ce să ţipi aşa la mine, spuse Sheila plimbându-se de colo până colo prin încăpere, în timp ce privirile lui Cindy fură imediat atrase de picioarele ei extrem de subţiri, acoperite doar de la jumătatea coapselor.

Pentru o femeie care arăta chiar mai în vârstă decât cei treizeci şi cinci de ani ai săi, era puţin cam exagerat, se gândi Cindy. De ce unele femei nu pot realiza că, de la o anumită vârstă, vestimentaţia extravagantă le face ridicole? Cindy se întoarse în scaun în aşa fel încât să nu mai vadă cei doi pereţi zugrăviţi în roşu. Ar fi vrut ca Sheila să nu fie acolo în aceste momente. Lucrau de mult sub acelaşi acoperiş, dar nu avuseseră niciodată o relaţie foarte apropiată. Sheila era scenaristă, dar Cindy, în calitatea ei de membru al companiei însărcinat cu luarea deciziilor care ţineau de materializarea scenariilor de publicitate, nu era niciodată mulţumită de realizările Sheilei. Era greu să-ţi placă Sheila, dar, în acelaşi timp, nici nu putea să-ţi displacă total. Din acest motiv, Cindy o acceptă totuşi în biroul ei

- Dar cum a putut fi dat afară John? Era manager general, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Ciny, scuturându-şi buclele blonde peste faţa bronzată.

- Si ce dacă? răspunse Sheila, trăgând cu poftă din ţigară. Era manager general, dar n-avea niciodată iniţiativă. Domnul Bryant e cel care conduce, cu adevărat agenţia. John Doe nu se pricepea la management mai mult decât se pricepe un ţânc.

Din colţul său, Alison abia îşi putu stăpâni un chicot.

In trecut, agenţia înfiinţată de domnul Bryant fusese una dintre cele mai profitabile din toată Londra, dar în anii din urmă intrase într-o adevărată letargie. In cei patru ani de când era Cindy acolo, agenţia pierduse cea mai mare parte a clienţilor şi nu-şi făcuse alţii în loc. In calitate de secretară a lui John Doe, Cindy nu avusese niciodată prilejul să-şi valorifice cunoştinţele şi abilităţile. Cu toate

acestea îşi îndrăgise întotdeauna enorm şeful, iar acum i-o spuse Sheilei.

- Nu ne putem lăsa pradă, acum, sentimentalismelor, răspunse Sheila. De altfel, întotdeauna m-am întrebat ce caută o fată atât de sofisticată ca tine într-un astfel de loc şi într-un astfel de post.

Asta nu era problema ei, îşi spuse Cindy. A avut destule motive pentru a alege să lucreze în publicitate, iar unul dintre ele fusese ea să poată pleca din Cheshire, comitatul natal şi să lucreze în capitală.

- Sheila, spuse ea, ce-ar fi să-ţi vezi, mai bine, de problemele tale?

- Dumnezeule, surâse cu ironie Sheila, chiar nu ai de gând să mă întrebi cine a cumpărat epava asta?

Cindy nu răspunse, şi atunci Sheila, ridicându-şi disperată mâinile spre cer, exclamă:

- Bine, domnişoară Aisberg, îţi voi spune totuşi cum au stat lucrurile, anunţă ea, aşezându-se pe colţul biroului lui Cindy. Tu ai plecat vineri, nu-i aşa? Marţea care a urmat a avut loc o şedinţă cu tot personalul, în care şeful ne-a anunţat că va vinde tot. Asta a fost tot. De lunea trecută, lucrăm pentru altcineva. Vreau să spun cei care am rămas.

- Ce vrei să spui? Cine sunt cei care au fost daţi afară? întrebă Cindy.

Sheila îi înmână o listă cu şapte persoane din conducerea agenţiei.

-Ah, ce situaţie, spuse Cindy din nou, lăsându-se pe spate în fotoliu. Dar nu se face una ca asta.

- In afacerea asta, draga mea, orice e posibil, râse ironic Sheila. Si când vei afla cine e noul patron, vei înţelege.

- Dar. Dar.

Cindy era atât de uimită încât nu-şi mai găsea cuvintele.

- Să dai nişte oameni afară, doar aşa, fără ca vreunul dintre ei să fi greşit cu ceva. N-am mai auzit niciodată una ca asta. Nu la acest nivel, adăugă Cindy.

- Eu am mai auzit, răspunse Sheila cu un aer triumfător. Am mai trăit o situaţie asemănătoare, înainte. Cu zece ani în urmă, când lucram pentru.

- Când lucrai în politică, o întrerupse Cindy, dezgustată. Eternele
jocuri politice, nu-i aşa?

Sheila dădu din cap afirmativ.

- Da, dar numai o parte dintre cei şapte au fost daţi afară. De fapt, doi dintre ei l-au urmat pe Bryant. Iţi voi da câteva indicii pentru a putea ghici cine sunt aceştia.

- Nu sunt acum în dispoziţia necesară pentru a găsi răspuns la ghicitorile tale. De ce nu-mi spui pur şi simplu ce s-a întâmplat? replică ea, oftând.

Ideea că lucra acum pentru altcineva, nu îi surâdea deloc. Cu siguranţă, va trebui să muncească tot timpul peste program şi să facă o serie întreagă de lucruri care nu intrau în atribuţiile unei secretare. Toate astea o făceau să se simtă decepţionată. Plecase în concediu pentru că se simţise îngrozitor de deprimată în urma conflictului cu James, iar cele două săptămâni petrecute în compania tatălui ei îi accentuaseră depresia.

Işi scutură cu putere capul, pentru a alunga gândurile legate de James.

Poate că un şef nou era exact ce avea nevoie. Va fi foarte bine pentru ea să fie mai ocupată decât de obicei, în ultimul timp. Va avea o slujbă nouă, fără să schimbe locul.

- Si ce se aude despre ceilalţi doi directori, Sheila? continuă ea. Pe lângă John mai era şi...

- Ca şi John, au fost concediaţi, comentă Sheila.

- Am înţeles, Sheila, acum să vedem, în sfârşit, cine e noul patron.

- Eşti sigură că eşti pregătită să auzi o veste atât de nemaipomenită?

- Da.

Sheila îşi flutură mâinile ca într-o reverenţă :

- Zac Stone! Ce zici de asta ?

Anunţul căzu ca un balon dezumflat.

Cindy nu răspunse. Numele nu-i spunea nimic, pentru moment.

Sheila făcu o figură exagerat de uimită :

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce e cu tine? Cred că în vacanţă te-ai cam prostit. Tocmai te-am anunţat că hardughia asta în paragină a fost cumpărată de Zachariah Stone şi tu mă priveşti de parcă acum te-ai trezit din somn şi nu înţelegi nimic!

Alison interveni în discuţie, în sfârşit:

- E foarte drăguţ, Cindy, sunt sigură că o să-ţi placă.

- Nu fi proastă, Alison! replică Sheila, întorcându-se spre mai tânăra ei colegă. „Drăguţ”, nu-i deloc cuvântul potrivit pentru Zac Stone. Nu în acest context, preciză ea. E... lasă-mă să găsesc cea mai potrivită expresie. E. E. profesionist!

Cindy dădu din cap neîncrezătoare. Apoi, ridică brusc ochii spre cele două colege ale sale. Era un singur om cu acest nume în lumea agenţiilor de publicitate!.

- Dar Zac Stone s-a retras din afacerile de acest gen cu doi ani în urmă, din câte ştiu eu. După ce şi-a vândut agenţia, nu s-a mai interesat de nimic ce ţine de publicitate, nu-i aşa ?

- Cam aşa, răspunse Sheila cu ironie, dar Cindy preferă să treacă peste asta. Sarcasmul Sheilei n-o afectase niciodată. Nu era nimic personal în el. Pur şi simplu acesta era stilul ei de a se comporta cu toată lumea, aşa că zâmbi cu toleranţă:

- E-n regulă. Stim cu toţii că dacă vrem să obţinem vreo

informaţie cu privire la vreo persoană care lucrează în publicitate, n-avem decât să te întrebăm pe tine. De ce nu mi-ai spus din capul locului cum stau lucrurile?

- Ah, cred că mă vezi ca pe o gâsculiţă sau ca pe o scandalagioaică, replică Sheila.

- Nu, surâse Cindy, dar cred că eşti foarte bine informată, întotdeauna. Nu-ţi scapă nimic din ceea ce-ţi trece pe lângă ureche.

- E una dintre calităţile mele.

- Dar dacă şi-a vândut propria agenţie acum doi ani, de ce s-a întors în publicitate, nici mai mult nici mai puţin decât cu această epavă? se
interesă Alison.

- Ţine-ţi gura, Alison, îmi pui întrebări încuietoare !

Izbucniră toate trei într-un râs vesel şi tineresc, după care Sheila continuă :

- Nu-l cunosc personal, dar am auzit că e galez şi că şi-a început cariera făcând servicii de curierat pentru o agenţie de publicitate. Dacă-ţi poţi imagina una ca asta! A ajuns sus muncind din greu. Sunt sigură că va pune din nou agenţia asta pe picioare. Aşa că.

Sheila se opri brusc, pentru că în acel moment uşa se deschise şi John Crosdale intră înăuntru zâmbind. John lucra în departamentul economic. Era un om foarte politicos şi curtenitor şi Cindy îl aprecia deosebit de mult.

După ce o văzu pe Sheila, John Crosdale se ori brusc lângă uşă, privind-o uimit pe tânără şi trecându-şi apoi privirile spre ceasul de mână :

- Ah, Sheila, nu mă aşteptam să te găsesc aici, la această oră.

- Sheila s-a grăbit să-mi dea ea prima noile veşti, John, spuse Cindy, surâzând amuzată.

- Stii, deci, care e noul şef acum, spuse John, mutându-şi

privirile de la una la alta.

- Bineînţeles că i-am spus, replică Sheila, dar o ştii pe domnişoara Aisberg! N-a avut absolut nicio reacţie!

John surâse uşor, deşi nu părea chiar foarte bucuros de schimbările care avuseseră loc în agenţie:

- Probabil că nu l-ai văzut niciodată în carne şi oase pe Zac Stone, nu-i aşa, Cindy?

- Nu, dar am auzit despre el. Stiu ce reputaţie are. De altfel, cine nu ştie ?

- E un bastard, izbucni John. Un bastard clasa-ntâi.

Era o insultă, iar Cindy îşi ridică sprâncenele, cu reproş.

- Oh, despre asta nu ştiu nimic, răspunse ea. De unde ai auzit că

părinţii lui nu fuseseră căsătoriţi când s-a născut el? întrebă Sheila.

- Auzi ? Scuteşte-mă, răspunse John cu asprime. Astăzi nu sunt în stare să gust umorul tău, Sheila.

- Il cunoşti pe domnul Stone, după câte înţeleg, nu-i aşa? îl întrebă Cindy, cu interes.

- Da, destul de bine.

- Si eu l-am întâlnit de câteva ori, interveni Sheila.

- Nu e acelaşi lucru, răspunse tăios John. N-ai mai lucrat niciodată pentru el. Acum, e cu totul altceva.

- Tu ai mai lucrat pentru el? interveni Cindy.

- Da, răspunse el zâmbind, dar asta nu era o noutate, pentru ea, pentru că John îi zâmbea întotdeauna, când îi vorbea. întotdeauna. Am lucrat o perioadă de şase luni la firma Stone, pentru Mason şi Gibbons.

- Si mai stai aici? întrebă uimită Cindy.

- N-am avut altă şansă. Am o mamă şi o mătuşă care depind de mine.

- Domnul Stone mi-a făcut o impresie foarte bună, când am

vorbit cu el, săptămână trecută, spuse Alison. E un bărbat foarte atrăgător şi e .licenţiat!

Toţi îşi întoarseră privirile spre ea, dar nimeni nu spuse nimic. Niciun cuvânt. Părea că fiecare se adâncise în propriile gânduri.

Alison, foarte naivă pentru cei optsprezece ani ai ei şi teribil de ruşinoasă, în general, roşi până-n vârful urechilor, în timp ce îşi rotea încet o şuviţă de păr între degete.

Cindy simţi imediat o simpatie spontană pentru tânăra care se îmbujorase astfel şi se grăbi să salveze situaţia :

- Ai nevoie de ceva, John, sau ai venit doar pentru a-mi da noile veşti?

- Am venit să-ţi spun noutăţile. M-am gândit că te întrebi ce s-a întâmplat pe-aici, cu toate aceste schimbări.

După ce John închise uşa în urma lui, Cindy se uită la ceas şi întrebă,
foarte preocupată :

- Alison, ce avem de făcut ?

- Nu eşti foarte subtilă, Cindy, spuse Sheila. Poţi să mi-o spui de-a dreptul, dacă vrei să plec.

- Da, vreau să ne laşi singure, acum.

- Oh, drăguţ din partea ta. Si eu care venisem special pentru a-ţi da nişte amănunte interesante. Nu vei mai auzi restul poveştii.

- Vrei să spui că mai ştii ceva? întrebă Cindy amuzată, pentru că nu era genul de persoană care se supăra cu una cu două.

Cindy Hetherington ştia să comunice cu colegii şi era, în general, una dintre cele mai amabile şi mai educate persoane din agenţie. Dacă ar fi ştiut să-şi rezolve problemele personale tot atât de bine pe cât ştia să le rezolve pe cele de muncă, îşi spuse ea, ar putea fi fericită.

- Spune, atunci, continuă Cindy, cu faţa sa frumoasă luminată de un zâmbet extrem de atrăgător. Ce noutăţi mai ai?

- Zac nu e doar noul patron, ci şi noul director general.

- înţeleg, spuse Cindy pe un ton care lăsa să se întrevadă, din plin, cât era de dezamăgită de această veste. In acest caz, secretara domnului Bryant va fi înlăturată. Mi se pare, de altfel, destul de corect. Domnişoara Druce e aici de aproape douăzeci de ani, pe când eu, abia de patru.

In acest moment, lucrurile îi deveniră în sfârşit foarte clare, iar prezenţa Sheilei în acel birou se explia din plin.

-Ai venit, de fapt, să mă anunţi că nu mai am nicio şansă să rămân aici şi că trebuie să cedez locul, nu-i aşa?

Nu face nimic, se gândi Cindy. Nu e sfârşitul lumii. Nu era obligată să muncească. Era norocoasă că avea o situaţie materială destul de bună. Işi putea permite să nu lucreze câteva săptămâni, timp în care îşi va căuta altceva de lucru. Toată problema era că se va plictisi îngrozitor, fără a avea nimic de făcut. Nu muncea pentru bani. De fapt, cheltuise în fiecare lună mult mai mult decât câştigase de la agenţie, având în vedere faptul că locuia într-un apartament foarte luxos, pentru care plătea o chirie destul de piperată.

Sheila începu să râdă cu poftă.

- Nu vă vedeam, oricum, lucrând împreună. Sunteţi absolut incompatibili, tu şi cu Zac. Doamne ce pereche, continuă Sheila, amuzată.

- Calmează-te, te rog, spuse Cindy. Scuteşte-mă de toată această scenă. Incă nu ştim dacă domnişoara Druce va accepta să lucreze ca secretară pentru Zac Stone. Dacă nu va accepta, voi rămâne eu, nu-i aşa?

Sheila încetă brusc să mai râdă şi o întrebă uimită :

-Vrei să spui că vei accepta să lucrezi cu Zac? Tu?.

- De ce nu?

- După ceea ce ţi-a spus John?

- Imi fac întotdeauna propria mea părere despre oameni, ar fi trebuit să ştii asta până acum. Nu m-a interesat niciodată nici care au fost părerile celorlalţi despre tine, nu-i aşa?

- Mulţumesc. Vorbind serios, acum.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Sheila, spune-mi odată!... Am fost dată afară, sau nu?

- Nu, n-ai fost dată afară. Vrea să aibă mai întâi o întrevedere cu tine.

- Nicio problemă. Sunt pe deplin calificată pentru această slujbă.

Sheila se apropie şi mai mult de ea, pisicindu-se :

- Cindy, calificarea ta nu-l interesează pe Zac. Vrea să ştie cât mai multe lucruri din viaţa ta personală.

- N-am nimic de ascuns, o întrerupse Cindy.

- . Inclusiv ce număr ai la sutien, continuă Sheila, ca şi cum n-ar fi observat că fusese întreruptă.

- Nu fi proastă, Sheila, răspunse Cindy, cu o expresie plictisită pe faţă, în timp ce Alison se prăpădea de râs. Ce vrei să insinuezi, Sheila ? Că acest individ e o lichea?

Sheila stinse cu grijă cea de-a cincea ţigară fumată în ultima oră şi se aşeză pe colţul biroului lui Cindy, într-o poziţie care-i descoperi şi mai mult coapsele.

- Poate vei trece testul, domnişoară Aisberg, dar sunt sigură că nu vei putea lucra nici măcar două minute cu Zac.

- De ce crezi asta?

- Pentru că eşti prea fină pentru această muncă, declară Sheila, îndreptându-se spre uşă. Zac şterge podeaua cu fete ca tine, nu poţi să faci faţă în mod sigur unui sistem atât de dur. Eşti prea drăguţă cu cei din jur, spuse Sheila şi Cindy o privi amuzată, chiar dacă toate cele spuse de Sheila fuseseră rostite pe un ton de insultă. De fapt, cel mai important lucru pe care vroiam să ţi-l

transmit e că am auzit că va fi un post liber de secretară, în curând, la Cookson Associates. Secretara directorului artistic de acolo e însărcinată şi postul va fi liber pentru o perioadă.

Cindy îşi împreună mâinile a mulţumire şi Sheila ieşi în sfârşit din cameră.

- Nu voi rezista nici măcar două minute, deci. Bine, mai vedem noi, spuse Cindy, mai mult pentru sine.

Alison îşi ridică timid ochii spre Cindy.

- E foarte grosolană, nu-i aşa?

- Da, încuviinţă Cindy. Nu ştie niciodată unde să se oprească.

Alison era asistenta lui Cindy doar de două luni, dar se înţelegeau
extrem de bine. In Alison, Cindy se vedea pe ea însăşi din perioada când îşi începuse munca în agenţie, deşi ea nu fusese niciodată chiar atât de ruşinoasă. După ce va mai trece ceva timp, se gândi Cindy, se va schimba desigur şi ea. Fără îndoială, complexele legate de constituţia ei supraponderală o făceau să fie atât de timidă. Era însă foarte inteligentă şi destul de drăguţă, cu un păr negru extrem de atractiv, care îi ajungea până pe umeri, dar mai presus de toate, era cea mai extraordinară persoană pe care Cindy o întâlnise vreodată, în afară de bunica ei.

- Tu ai ales ca pereţii aceia să fie zugrăviţi în roşu?

- Nu, exclamă Alison, oripilată. Intre timp m-am obişnuit cu ei, dar am fost sigură că ţie o să-ţi displacă această culoare. Pe mine nu m-a consultat nimeni. Domnul Stone le-a spus decoratorilor cum să aranjeze aici şi în biroul lui. Cred însă că ţi-ar fi cerut părerea, dacă erai aici.

- E-n regulă. Mulţumesc, oricum, că ai avut grijă de florile mele. Ai făcut o treabă bună.

După asta, Cindy începu să cerceteze cu atenţie cele nouă ghivece cu flori, pe care le adusese aici. Adora florile şi reuşise

întotdeauna să facă să le meargă bine acolo. Regreta foarte mult că nu avea o grădină a ei, în care şă-şi planteze toate florile ei preferate. Nu-i plăcea locul acela, unele era înconjurată doar de blocuri, aşa că trebuia să meargă zilnic în parcul din apropiere, ca să se relaxeze. Apartamentul ei, însă, compensa într-o oarecare măsură această lipsă. Era deosebit de spaţios şi se simţea în siguranţă, acolo, lucru cu care se puteau lăuda, probabil, foarte puţine persoane din centrul Londrei.

- Eşti curioasă să vezi cum arată biroul domnului Stone? întrebă Alison.

Cindy îşi roti ochii peste cap, în direcţia uşii biroului directorului.

- Ba da. Foarte, râse ea. Dacă arată totul ca aici, voi fi.

Se opri brusc, gândindu-se o clipă la ceva, după care adăugă pe un ton mult mai serios :

- Alison, la ce oră vine domnul Stone? E aproape zece şi jumătate.

- Ah, iartă-mă, n-am apucat să te anunţ. Mi-a spus să-ţi transmit că nu va veni la birou până mâine şi că primul lucru pe care-l va face va fi să stea de vorbă cu tine. A vorbit cu fiecare angajat în parte săptămâna trecută.

Biroul lui Zac Stone era aranjat într-un stil care putea fi numit, în mod obişnuit, eficient. Biroul de mahon al lui John fusese înlocuit cu unul alb, înconjurat de rame tubulare, dulapurile erau din metal inoxidabil, iar impresia generală era de lumină şi spaţiu bine organizat. Pereţii erau zugrăviţi în alb-imaculat, iar cele trei picturi abstracte care întregeau atmosfera o duseră cu gândul la râurile repezi şi limpezi, de munte. Cele două mese de sticlă, pentru cafea, înconjurate de patru scaune rotitoare, te îmbiau imediat să te aşezi. Lângă fereastră, erau câteva fotolii de piele, extrem de plăcute la vedere.

- E. ăăă... funcţional, cred. spuse Cindy, deschizând dulapul mare, aşezat într-o nişă. Pe rafturile de sus erau o mulţime de cărţi, ziare şi reviste, dar în partea de jos, la sticlele de vin şi lichior pe care obişnuia John să le păstreze acolo, se adăugaseră altele. O mulţime de butelii de vin vechi, din cele mai alese soiuri şi de o varietate atât de mare, încât Cindy îşi spuse imediat că era, desigur, o colecţie pentru toate gusturile. Paharele asortate erau aşezate cu grijă pe nişte tăvi, într-o ordine şi o curăţenie desăvârşite.

- Alison! continuă Cindy. Ia te uită cum îşi momeşte clienţii domnul Zac Stone, spuse ea, întorcându-se spre asistenta ei, care o analiza cu insistenţă din cap până-n picioare.

- Ah, mă uitam la rochia ta. E uimitor de frumoasă, Cindy. Mi-ar fi plăcut să am şi eu una aşa, dacă aveam cu câteva kilograme mai puţin. Aş fi vrut să am un corp ca al tău! Pur şi simplu nu reuşesc să slăbesc!

- Nu-ţi face probleme, spuse Cindy, ştiind cât de importante erau lucrurile legate de aspectul fizic, pentru tinerele fete. Ţi-am spus că între zece şi şaisprezece ani am fost îngrozitor de grasă. Arătam ca o purcică. După aceea, însă, am reuşit să slăbesc.

- Dar eu sunt mult mai scundă decât tine şi kilogramele în plus mă fac să arăt îngrozitor. Nu cred însă că ai fost şi tu aşa de grasă. O spui doar aşa, ca să nu mă simt prost.

- Ba da, răspunse Cindy, am fost şi mai grasă decât tine. Am câteva fotografii din acea perioadă şi ţi le voi arăta. Ai urmat dieta pe care ţi-am recomandat-o înainte de a pleca în vacanţă?

- Da, dar nu cu regularitate, răspunse Alison cu o faţă vinovată. Nu
prea mă împac cu legumele crude.

- Va trebui să te obişnuieşti, spuse Cindy cu fermitate. Nimeni nu te va putea ajuta, dacă nu te vei ajuta, mai întâi, tu însăţi.

Cindy îi făcu apoi o listă cu magazinele unde putea găsi produse naturale, sănătoase. Deşi nu era o mâncăcioasă, Cindy avea grijă să se hrănească întotdeauna optim, pentru că era convinsă că în vechiul proverb care spune că suntem ceea ce mâncăm se ascundea o mare înţelepciune.

Cindy devenise foarte conştientă de necesitatea de a se hrăni sănătos de la o vârstă foarte fragedă, mai ales din cauza faptului că îşi găsea foarte greu rochiţe pentru măsura ei. De atunci, avea mare grijă ce mănâncă, pentru că nu vroia să mai treacă niciodată prin acel calvar.

In prezent, nu mai avea probleme de acest gen şi datorită faptului că avea o greutate normală, dar şi datorită norocului pe care-l avusese cu banii pe care-i lăsase moştenire bunica ei. Işi putea permite, astfel, să-şi cumpere întotdeauna orice rochie care-i plăcea. Nu era o sclavă a modei, dar îi plăcea să se îmbrace cu haine mai deosebite şi primea adeseori complimente pentru stilul pe care-l aborda. Mai ales de la James.

Naiba să-l ia!

La ora prânzului, Cindy ieşi din agenţie şi petrecu un sfert de oră pe o bancă, în Hanover Square. Toată dimineaţa fusese asaltată de colegii curioşi să-i afle părerea despre noua situaţie în care se aflau, aşa că acum putea, în sfârşit, să se relaxeze puţin.

Când o văzu pe domnişoara Druce venind spre ea, Cindy se simţi încolţită. Nu se putea întoarce niciunde, pentru că din altă parte, Sheila îi făcea cu mâna, în disperare.

- Bună ziua, Cindy, spuse domnişoara Druce, aşezându-se pe bancă lângă ea.

Era o femeie între două vârste, care lucra pentru domnul Bryant de mai bine de douăzeci de ani. Dacă cineva putea şti toate secretele lumii
publicităţii, atunci ea era aceea.

- Ai avut o vacanţă frumoasă? întrebă ea, plimbându-şi ochii peste umerii bronzaţi ai tinerei ei colege. Ai avut parte de multe zile cu soare, nu-i aşa? Arăţi foarte bine.

- Mulţumesc, spuse Cindy, zâmbind politicos. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în grădină.

- Ai fost la părinţii tăi în Cheshire, desigur. Ce mai face Sir Robert? întrebă domnişoara Druce, ca şi cum l-ar fi cunoscut pe tatăl său, deşi nu-l văzuse niciodată.

- E foarte bine, mulţumesc.

- Si mama ta?

- Sunt foarte bine cu toţii, mulţumesc.

- Deci, începând de mâine, vei lucra pentru domnul Stone, spuse ea zâmbind cu amabilitate.

- Da, aşa se pare, răspunse Cindy studiind-o cu atenţie pe interlocutoarea ei. Veţi mai rămâne la această agenţie?

- Ah, da, bineînţeles, răspunse domnişoara Druce cu satisfacţie. Am discutat această problemă foarte serios cu domnul Stone, normal. Cindy, trebuie să-ţi spun că e un om foarte drăguţ. Absolut şarmant. Tu şi cu el vă veţi înţelege minunat, sunt convinsă.

Până acum, Cindy auzise o mulţime de variante cu privire la Zac Stone, aşa că aştepta să-şi facă propria ei părere.

- Cred însă că domnul Stone are nevoie de o secretară mult mai dinamică, spuse în continuare domnişoara Druce, râzând.

Cindy râse şi ea, la rândul ei.

- Este un cuvânt cu care obişnuiesc să mă caracterizez pe mine însămi, domnişoară Druce.

- Da, da, probabil, răspunse domnişoara Druce. După cum ştii, domnul Bryant lucrează într-un ritm mai lejer şi eu aşa m-am obişnuit. Aş putea spune că pentru el lucram. cu jumătate de normă. Este exact ceea ce îmi ceruse, în mod oficial, domnul Stone şi eu am spus nu. Am nevoie de banii pe care mi-i asigură o normă

întreagă. Atunci, domnul Stone mi-a propus să supervizez dactilografele şi mi s-a părut o idee excelentă.

Cindy deschise gura să spună ceva de complezenţă, dar domnişoara Druce continuă :

- Domnul Stone mi-a spus că tinerele dactilografe - ştii, sunt şase fete în acest birou - au nevoie să le împărtăşesc din experienţa mea. E un perfecţionist, iar eu, de asemenea. Voi lucra deci pe acest post şi, ca să fiu foarte sinceră, din ce am văzut că se întâmplă acolo, chiar cred că voi fi foarte utilă.

După asta, domnişoara Druce îi povesti cu lux de amănunte tot soiul de lucruri pe care intenţiona să le facă în această nouă poziţie a ei, astfel că pauza de prânz a lui Cindy fu foarte departe de a se fi putut numi relaxantă.

Când se întoarse în sanctuarul din apartamentul său, în seara aceea, Cindy se simţi extenuată, deşi nu făcuse mai nimic, toată ziua. Toate comentariile pe care le ascultase, însă, cu privire la schimbările care avuseseră loc în agenţie, o storseseră de orice vlagă. In mod sigur, după două săptămâni totul va intra în rutina care existase pe vremea domnului Bryant, îşi spuse ea.

Tocmai se pregătea să facă un duş, când telefonul sună cu insisenţă în hol. Era James. Bunele maniere o opriră însă de a-i trânti imediat receptorul.

- Ce vrei, James? întrebă ea, cu răceală.
- Ah, Cindy,nu-mi vorbi pe acest ton, te rog.
- Ţi-am spus doar că între noi totul s-a terminat. La revedere.
- Cindy, trebuie să-ţi vorbesc, insistă James. Inţelegi?
- Nu mai avem ce să ne spunem. Eşti un ipocrit.

Nu era furioasă pe el. Nu fusese niciodată. Era doar îngrozitor de dezamăgită. Dezamăgită! De fapt, era nemulţumită mai mult de ea însăşi. Nu trebuia să creadă în el. Si în nimeni altcineva. La urma urmei,

în cine te mai puteai încrede în ziua de azi ?

- Te rog, vorbeşte-mi. Am fost în agonie, în ultimele două săptămâni, aşteptând să te întorci din Cheshire. Pot să trec pe la tine să stăm de vorbă?

- Ah, categoric nu, răspunse Cindy.

- Când mi-ai spus că s-a terminat?

- Ţi-am spus asta chiar înainte de a pleca în vacanţă şi acum câteva minute, răspunse Cindy şi trânti receptorul Nu mai avea niciun sens să continue această discuţie.

După asta, se duse din nou în baie, îşi făcu un duş fierbinte şi se întoarse, învelită într-un prosop, în sufragerie. Era atât de bine să poată medita în siguranţă, în liniştea apartamentului ei.

Financiar, era o fată foarte norocoasă, trebuia să recunoască. La prima vedere, Cindy era o persoană care nu se putea plânge de nimic. Acest lucru însă, era departe de adevăr. De fapt, avea sentimentul foarte acut că viaţa trece pe lângă ea. Înăuntrul ei era ceva foarte nedefinit şi foarte apăsător. Dacă ar putea să dea un nume acestui ceva, poate ar reuşi să găsească şi rezolvarea.

Se aşeză pe canapea şi îşi sprijini picioarele de un taburet, închizând ochii. Avea o viaţă atât de.. .plată... Fără nimic cu adevărat plictisitor, dar şi fără nimic cu adevărat excitant. Ii părea rău că nu se dusese undeva în străinătate, în vacanţa pe care o avusese, în loc să meargă să stea cu părinţii ei. Poate o schimbare totală de decor ar fi vindecat-o de această apatie.

Bineînţeles că ar fi mers fără James. Ajunsese la concluzia că nu se putea înţelege, cu adevărat, cu nimeni. Doar cu florile reuşea să fie în armonie.

Capitolul 2

- Bună dimineaţa, Cindy, spuse Alison, mai tare decât de obicei, făcând un semn din cap spre uşa alăturată, după care adăugă în şoaptă:

- E aici! A venit acum zece minute şi.

Cindy începu să râdă :

- Vorbeşte normal, Alison. Nu te poate auzi prin uşa capitonată, nu-i aşa?

Nefiind foarte convinsă de asta, Alison continuă să vorbească în şoaptă:

-A spus să intri la el când soseşti.

- Foarte bine. Trag o fugă până la toaletă, mai întâi, spuse Cindy aşezându-şi cu grijă jacheta subţire pe spătarul scaunului. Ii părea rău că o îmbrăcase, pentru că nu avusese nevoie de ea. Era mult mai cald afară decât crezuse când plecase de acasă, iar drumul pe jos până la birou o supraîncălzise.

- Nu trebuie să fii speriată, preciză Alison. Ţi-am spus că domnul Stone e o persoană foarte drăguţă.

Cindy râse din nou, după care spuse, amuzată:

- Nu sunt speriată, prostuţo. Vreau doar să-mi aranjez puţin părul.

Rochia pe care şi-o pusese astăzi dădea foarte bine cu pielea bronzată, observă încă o dată cu satisfacţie, Cindy. Era albă, foarte strânsă pe corp, cu un decolteu adânc şi prinsă pe umeri cu două bretele subţiri. O aranjă cu grijă peste piept, după care îşi pieptănă părul blond natural, care-i cădea în valuri în jurul obrazului ei oval, până pe umeri. Nu se machia prea accentuat în timpul zilei, astfel că îşi mai ajustă puţin rimelul de pe genele ochilor mari şi căprui, adăugând încă un strat subţire de ruj pe buzele pline. Se întoarse apoi cu spatele şi se studie în oglindă peste umăr. Era prezentabilă.

După o secundă de ezitare în faţa uşii biroului ei, Cindy îşi

zâmbi sie însăşi cu satisfacţie şi se îndreptă spre uşa alăturată, care dădea direct în biroul domnului Stone.

- Intră, spuse acesta, după ce Cindy bătu uşor la uşă.

Zac Stone era aplecat asupra unor fişe de pe masa lui, în momentul în care Cindy intră zâmbitoare înăuntru. O secundă mai târziu, capul lui cu un păr negru foarte bogat şi privirile adânci, de un albastru incredibil de clar, se ridicară încet, întâlnind strălucirea ochilor lui Cindy.

Aceasta se opri în faţa biroului, exact în bătaia soarelui, cu capul lăsat uşor într-o parte, ca întotdeauna când vedea sau auzea ceva ce o intriga.

Iar acum era mai intrigată de ceea ce vedea decât în toată viaţa sa.

Zac Stone era îmbrăcat cu o cămaşă de bumbac, foarte fină, albastră, prin care Cindy putu să zărească umbra părului negru şi des care-i acoperea pieptul. Nasturii de sus ai cămăşii erau deschişi, iar cravata, cu nodul lăsat foarte jos, îi atârna într-o parte. Işi suflecase mânecile, iar contrastul dintre pielea lui închisă la culoare şi albastrul pal al cămăşii o făcu pe Cindy să simtă un fior pe şira spinării. Pe încheietura mâinii stângi avea un ceas de aur, nu foarte mare şi nici ostentativ, dar care te făcea din primul moment să te gândeşti cât de scump putea fi.

Ochii lui o fixară cu o privire ageră şi pătrunzătoare. Nu zâmbea, dar interesul pentru ea se vedea cu mare claritate din modul în care o studia, atent la fiecare detaliu, exact aşa cum îl studiase şi ea. El însă, păru că o citeşte până în adâncul fiinţei sale.

Imaginea lui o şocă, iar acum stătea acolo, privindu-l derutată, tremurând uşor. Era emoţionată ? Gândul acesta o făcu să simtă un nod în stomac.

Avea o faţă extrem de. atrăgătoare, era oare cuvântul cel mai potrivit? Cu siguranţă, avea în faţă o fizionomie foarte atractivă, cu

o linie puternică şi armonioasă, întregită de un nas drept şi frumos conturat. Brusc, Cindy auzi vocea mamei sale, ca şi cum ar fi fost chiar atunci lângă ea.. .„Cine are gropiţe-n obraji, are un diavol pe dinăuntru. '' Imediat ce îşi aminti aceste cuvinte, tânăra începu să zâmbească, amuzată.

Sprâncenele lui Zac Stone se ridicară aproape imperceptibil.

-Bună dimineaţa. Nu cred că ne-am mai văzut vreodată. Eu sunt Zac Stone. Tu eşti. ?

Nu era niciun accent special în vocea sa. Niciun fel de indiciu că era galez. Avea un timbru extrem de plăcut. Un glas aproape. grav.

Se ridică în picioare, în timp ce i se adresă, însă nu-i întinse mâna.

Era un bărbat înalt şi bine făcut şi deşi Cindy era încălţată cu sandale cu tocuri foarte înalte, el era totuşi mult mai înalt decât ea.

-Domnişoara Hetherington, Cindy Hetherington, spuse ea fără a se aşeza. Trebuia să fie invitată să se aşeze, nu-i aşa?

Ochii domnului Stone se mutară spre uşa de legătură şi o linie abia vizibilă apăru între sprâncenele lui:

-Tu eşti Cindy Hetherington?

Cindy se întrebă dacă era dezamăgit, pentru că, brusc, interesul lui din primele momente, se diminuă vizibil. Poate se aştepta la cineva mai în vârstă sau la cineva în genul, domnişoarei Druce, îşi spuse ea. Sau pur şi simplu nu se aşteptase să intre pe altă uşă decât cea care dădea în biroul secretariatului.

- Păi. ia loc, Cindy. Aşază-te, spuse el, arătând spre scaunul din faţa biroului lui.

In timpul acesta, privirile lui Zac Stone se fixară în creştetul capului ei şi coborâră apoi spre faţa slăbuţă, analizând cu atenţie fiecare detaliu în parte. Ochii lui însă erau greu de citit, iar gura îi era lipsită de cea mai mică urmă de surâs.

Tot ce mai putea realiza Cindy în acel moment, era faptul că nu mai era la fel de stăpână pe sine cum fusese mai înainte de a intra aici. Zac Stone însă, nu avea cum să bănuiască asta. Nici n-ar fi avut cum. Sheila n-o poreclise degeaba domnişoara Aisberg.

- E o plăcere să vă văd, în sfârşit, domnule Stone, spuse Cindy. Vocea ei caldă, uşor modulată, sună foarte clar şi politicos, dar neutru. După cum fără îndoială aţi auzit deja, am fost plecată în concediu în ultimele două săptămâni şi am auzit de schimbările survenite în agenţie abia ieri.

Urmă o mică ezitare din partea domnului Stone, după care acesta o întrebă, privind-o drept în ochi:

- Si ce părere ai despre asta?

Cindy ezită un moment, după care răspunse :

- Le-am privit cu interes.

- Vrei să rămâi în continuare în această agenţie?

- Da.

- De cât timp lucrezi în publicitate?

- De patru ani, răspunse Cindy, gândindu-se că, în mod sigur, ştia până acum tot ce dorise să afle despre ea.

- Ai auzit şi tu despre faptul că mi-am vândut agenţia cu doi ani în urmă, după care am ieşit complet din lumea publicităţii şi am plecat în străinătate?

- Bineînţeles.

- Bineînţeles, zâmbi el.

- Si dacă vreţi să ştiţi dacă am auzit ceva despre reputaţia dumneavoastră, răspunsul este din nou da, pentru că se vorbeşte foarte mult despre asta, în lumea publicităţii.

- Da, am auzit şi eu, răspunse el, uşor iritat.

Cindy nu se simţi însă vinovată cu nimic faţă de această reacţie,
deoarece nu spusese nimic rău.

Zac Stone îşi plecă ochii pe marginea biroului lui ca şi cum ar fi vrut să-şi elibereze mintea de ceva neplăcut, după care îşi ridică din nou privirile spre Cindy, iar când vorbi nu mai era nici urmă de iritare în glasul său:

- Cu John Daws cât timp ai lucrat, Cindy?

- Doi ani. Aceasta este singura agenţie în care am lucrat. Am venit aici când aveam nouăsprezece ani şi am fost angajată la început ca asistentă de secretară în departamentul de Creaţie. Am stat aici şase luni, după care am fost transferată la departamentul Financiar, unde am rămas o perioadă de un an de zile, după care am devenit secretara directorului economic şi am rămas în acest post încă un an. Am fost mutată din nou, ca secretară a contabilului-şef, post pe care l-am ocupat vreme de şase luni. Apoi, pentru că am acumulat experienţă în mai toate departamentele, M.D mi-a cerut să lucrez pentru el. Am lucrat împreună până acum două săptămâni, când. a plecat.

Domnul Stone încuviinţă scurt din cap, în sensul că totul e foarte clar pentru el.

- Bine. Vorbeşte-mi puţin despre tine, acum.

Cindy îl privi surprinsă

- Tocmai v-am vorbit despre mine.

- Vreau să-mi spui câte ceva despre viaţa ta personală, nu despre cariera ta.

- Ah, bine. Vin din Cheshire, comitatul unde m-am născut. Sunt nemăritată, am aproape douăzeci şi patru de ani, sunt pasionată de grădinărit, de psihologie, de yoga, de filosofie .

După asta, Candy se opri brusc. Faţa domnului Stone devenise teribil îngrozitor de plictisită.

- Poate vă interesează ceva anume despre mine, domnule Stone, continuă Cindy.

In mod deliberat insistent şi insolent, Zac Stone îşi coborî

privirea peste corpul ei, oprindu-se îndelung asupra picioarelor ei lungi, după care se întoarse la bretelele rochiei, analizându-i printre gene umerii bronzaţi.

- Cum îţi petreci serile, Cindy?

Tânăra îl privi surprinsă:

- Imi pare foarte rău, spuse ea, dar nu văd ce relevanţă poate avea această întrebare.

- Ce vrei să spui?

- Această întrebare nu are nicio legătură cu munca de secretară.

- Nu?

Tonul lui avea de astă dată din nou o notă de iritare.

- Iţi sugerez să răspunzi la fel de serios ca înainte la toate întrebările mele şi să încerci să fii cât mai cooperantă cu putinţă, dacă vrei cu adevărat această slujbă.

Dacă vroia cu adevărat această slujbă? Cindy se foi încet în scaun. Crezuse că avea deja această slujbă, dar vedea acum că Zac Stone gândea altceva despre această situaţie. Lucrurile stăteau într-un cu totul alt mod faţă de cum se aşteptase ea. Nu era totuşi o întâlnire neprotocolară în care să vorbească despre ea. Era un interviu!

Bujori de indignare se aprinseră brusc în obrajii ei. Dumnezeule, ştia totul despre munca ei, îi pătrunsese toate secretele şi înainte de acest interviu fusese convinsă că Zac Stone realizase asta.

Incercă să ignore modul insolent în care o privea şi deşi continua să fie convinsă de faptul că ultima lui întrebare nu avea nimic în comun cu postul de secretară, pentru că vroia într-adevăr să fie cooperantă, răspunse :

- Uneori, seara, mă duc la teatru. Alteori, ascult muzică clasică. Câteodată îmi iau maşina şi conduc în afara oraşului. Vinerea,

obişnuiesc să mă duc pe coastă şi să rămân acolo în weekend. Lucruri de felul acesta.

- Am înţeles, răspunse el şi Cindy fu uşor enervată de nota de sarcasm din vocea lui.

- Ce salariu îţi oferă agenţia?

După ce Cindy îi spuse suma, domnul Stone replică, zâmbind uşor din colţul gurii:

- Nu e tocmai o mană cerească, nu-i aşa?

Cindy dădu uşor din mână :

- De foarte multe ori, posturile în care lucrezi de plăcere sunt prost plătite.

- Si unde locuieşti? Eşti departe de-aici ?

- Nu, sunt destul de norocoasă. La câteva minute de mers pe jos, de aici, până în Belgrave Square.

-Ah, un loc foarte scump. Locuieşti aşadar într-una dintre cele mai elegante zone din Londra. Cred că ai o bomboană de tătic..

Obrăznicia lui fu atât de neaşteptată pentru Cindy, încât pur şi simplu îi căzuse faţa. Când vorbi, vocea îi tremură de enervare :

- Nu, domnule Stone, şi n-ar trebui să vă intereseze astfel de probleme.

-Atunci, ai un logodnic foarte bogat? insistă el.

Acum, nu cuvintele lui o înfuriară cel mai tare, ci râsul cu care îşi însoţi întrebarea şi licăririle ironice din ochii lui albaştri. O enerva în mod deliberat?

- Nu, n-am niciun fel de logodnic, răspunse ea, luând în grabă poşeta.

Trebuia să plece cât mai departe de acest loc, se gândi ea. Işi lăsă privirile să alunece spre fereastra deschisă, în timp ce o tăcere adâncă se lăsă imediat între ea şi bărbatul neobrăzat din faţa ei, care o intervieva. Nu avea nevoie de această slujbă. Işi putea permite să se ridice şi să iasă fără niciun alt cuvânt din încăpere,

chiar în acel moment.

Realiză, apoi, cât de ciudat sunaseră răspunsurile ei, pentru cineva care nu ştia nimic despre ea. Si Zac Stone nu ştia nimic despre ea. Pentru el, ce putea fi mai mult decât o fată banală care dădea un interviu de secretară? Probabil n-avea dreptate să-l blameze pentru concluziile eronate la care ajunsese, după o discuţie atât de neinteresantă.

Sau avea? Ce anume îl determinase să insinueze că era fetiţa tatii ? Nimic din atitudinea ei nu dădea impresia că e o odraslă de bani gata. Si nici că era genul de fată care...

Dracu să te ia, Zac Stone, îşi spuse în gând. O făcuse intenţionat. Nu-i dăduse niciun motiv pentru a o trata astfel, ştia asta. Ce diavol îl împinsese spre această atitudine?

Când Cindy îşi întoarse însă capul spre el, privirile lui inocente care-i cercetau cu atenţie faţa o făcu să bănuiască din nou că tratase astfel, cu bună-ştiinţă. Pur şi simplu nu erau compatibili.

Dar atunci, era o problemă foarte seriosă între ei. Cum puteau lucra împreună, în acest caz?

- Domnule Stone, continuă ea, iritată. Am un venit privat, dar nu mi-a trecut prin minte că ar trebui să încep acest interviu făcându-vă o astfel de mărturisire.

- Ai perfectă dreptate. Eu sunt cel care am greşit, pentru că nu te-am întrebat mai întâi dacă în afară de salariu mai ai şi alte venituri.

- Poate ar trebui s-o luăm de la început.

- Aşa cred şi eu, răspunse el, zâmbind. Era un zâmbet sincer şi extrem de atractiv.

Cindy se mai relaxă puţin, dar, totuşi, undeva în adâncurile minţii ei rămăsese încă un dubiu. Nu avea încredere în el. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce o intriga atât de mult?

După asta, domnul Stone deschise interfonul de pe biroul lui.

- Da, domnule Stone? răspunse Alison, după câteva momente.

- Alison, ai putea să faci două cafele, te rog? Cindy e aici, cu mine.

- Oh, am crezut că. Da, imediat, domnule Stone.

Cindy zâmbi în sinea ei de surpriza din glasul lui Alison şi de veneraţia cu care se adresase.

După ce închise interfonul, Zac Stone se întoarse spre telefonul interior şi formă două cifre :

- Bill? Nu, e John, nu-i aşa? Ai putea să-mi aduci, te rog, fişa personală a lui Cindy Hetherington? Da, chiar acum. Mulţumesc, John.

Domnul Stone ştia aşadar să vorbească foarte frumos cu persoanele din conducerea agenţiei. După cum se părea, interviul începea să decurgă în favoarea ei. Domnul Stone va putea vedea din fişa ei personală cât de calificată era pentru postul de secretară. Astfel, Cindy se aşeză în scaunul ei, mult mai relaxată, în sfârşit. Va fi o adevărată provocare să lucreze pentru Zac Stone. Un serviciu în care trebuia să muncească din răsputeri era exact ce-i lipsea, pentru a-i umple viaţa.

- In regulă, spuse domnul Stone. In aşteptarea fişei, mai spune-mi câte ceva despre tine.

Vocea lui suna de astă dată mult mai profesional.

- Pentru că nu ţi-ai dat seama de ce era importantă pentru mine acea întrebare, mă văd nevoit să-ţi explic de ce am ţinut să ştiu acele lucruri. Dacă erai pe punctul de a te căsători sau a naşte un copil, n-avea niciun sens să mai continuăm acest interviu. Vom lucra de multe ori peste program, astfel că trebuie să fii disponibilă. Eşti?

- Da, sunt foarte liberă.

- Dacă vei lucra pentru mine vei lucra incomparabil mai mult decât ai făcut-o cu John Daws, dar asta nu înseamnă că îţi va creşte

automat şi salariul. Asta, însă, după cum am înţeles în cazul tău, n-are o importanţă chiar atât de mare.

Cindy nu răspunse. Era prea preocupată să înţeleagă cât mai exact sistemul lui de lucru. In plus, vroia să-şi dea seama dacă într-adevăr independenţa ei financiară îl deranja, sau era doar imaginaţia ei de vină că se gândea la asta?

- Cu mine, vei începe munca la ora opt şi jumătate, continuă el şi va trebui să lucrezi atât timp cât va fi necesar pentru terminarea a ceea ce mi-am propus pentru ziua respectivă. Unde voi merge eu, va fi prezentă şi secretara mea. Când voi semna contractele cu clienţii, ea va fi lângă
mine. Ai înţeles?

- Am înţeles.

- Ai un paşaport valabil?

- Bineînţeles.

- Bineînţeles, surâse el, din nou sarcastic. Trebuie, aşadar, să fii pregătită tot timpul să te întâlneşti cu mine, chiar dacă te voi chema la miezul nopţii. De asemenea, eu lucrez adeseori în weekend.

Cindy începea acum să înţeleagă de ce John Crosdale îi vorbise despre el aşa cum o făcuse, iar Sheila spusese că este un adevărat profesionist. Ce o aştepta de acum încolo pe Sheila, se gândi Cindy şi surâse uşor acestui gând. Situaţia începea s-o amuze. Cu sarcasmul şi ameninţările lui că va trebui să lucreze toate orele lăsate de Dumnezeu, Zac Stone încerca s-o îndepărteze cu abilitate.

- Mai vrei să lucrezi pentru mine? întrebă el.

- Bineînţeles, răspunse Cindy, hotărâtă şi cu un zâmbet mult mai cuceritor decât îi cerea momentul de faţă. Dacă vroia să se joace cu ea, era capabilă să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

Spre surprinderea ei, reacţia lui fu doar o muşcătură scurtă a colţului buzei de jos, iar ochii ei se fixară cu insistenţă în acel loc al

gurii lui. La prima vedere puteai spune că are o gură neinteresantă, dar era ceva atât de senzual în fineţea liniei buzelor, încât te gândeai imediat la.

- Iertaţi-mă, ce spuneaţi?.

Şocată ea însăşi de modul cum mintea sa o luase razna privindu-I delicateţea reliefului gurii, Cindy ridică spre el doi ochi pierduţi, în care se putea citi cu uşurinţă că nu auzise niciun cuvânt din tot ceea ce îi spusese el în ultimele minute.

-Te-am întrebat. ce dracu caută o fată ca tine în agenţia asta ? Nu eşti fiica lui sir Robert Hetherington?

Inainte de a apuca să răspundă, se auzi un ciocănit în uşă, după care intră imediat John Crosdale, cu fişa personală a lui Cindy sub braţ. Cindy însă nu-şi întoarse privirile spre el şi nici nu-i răspunse la salut, pentru că rămăsese cu ochii plini de uimire aţintiţi asupra lui Zac Stone. Aşadar, ştia cine era tatăl ei. Nu era foarte surprinzător, totuşi, îşi spuse ea imediat, pentru că într-o vreme, deşi nu tocmai recent, se vorbise vreme îndelungată despre el în jurnale. Era interesant de ştiut când anume îşi dăduse seama cine era tatăl ei.

John înconjură biroul şi puse fişa în faţa noului direcor general al agenţiei, după care se uită spre Cindy, ridicând din umeri cu regret. Asta însemna, se gândi Cindy, că nu ceruse şi alte fişe ale angajaţilor, în cursul întrevederilor de săptămâna trecută.

- Mulţumesc, John, spuse Zac Stone, continuând să cerceteze fişa din faţa lui, dar pe un ton care-i asigură pe ceilalţi doi că şeful lor avea ochi la spate, pentru că prinsese toate schimburile de semne care avuseseră loc între John şi Cindy.

John Crosby îşi dădu ochii peste cap şi ieşi repede din încăpere.

- Da, sunt fiica lui Robert Hetherington , spuse Cindy. L-aţi. l-aţi întâlnit vreodată pe tatăl meu? Probabilitatea aceasta era foarte

redusă, dar Cindy nu-şi închipuia cum altfel, era posibil ca figura tatălui ei să-i fie atât de apropiată, încât să realizeze că e fiica lui.

Zac Stone nu-i răspunse şi se concentră de-a binelea asupra primei pagini a dosarului ei, apoi o citi cu atenţie pe a doua şi, în sfârşit, aruncă o privire fugară peste CV - ul ei, pe care-l depusese împreună cu cererea de angajare la agenţia domnului Bryant, cu patru ani în urmă. Acesta cuprindea trei pagini, în care Cindy trecuse cu lux de amănunte toate calificările ei. După ce analiză foarte scurt şi cu o privire plictisită ultimele pagini, Zac Stone închise dosarul şi-l împinse spre colţul mesei.

- Nu, nu l-am întâlnit niciodată pe tatăl tău, spuse el, întorcându-se spre Cindy. Am citit însă în presă nişte articole referitoare la el, când s-a retras din Consulat.

- Asta a fost cu optsprezece luni în urmă, replică Cindy.

Zac Stone zâmbi cu sarcasmul lui caracteristic:

- Am o memorie de fotograf.

Pur şi simplu, Cindy nu ştia de unde să-l apuce pe acest om.

- Cum aţi făcut legătura? Nu poate fi doar numele care.

- Numele şi faptul că vii din Cheshire. Nu cred că acolo sunt foarte multe familii extrem de bogate şi care poartă acest nume.

- Dar.

Cindy începea să fie foarte confuză. Dacă făcuse legătura şi ştia din ce familie provenea, atunci de ce-i spusese toate acele lucruri despre „tăticul" ei?

Zac Stone o privi cu atenţie, aşteptând să-şi termine în minte formularea întrebării, după care, ca şi cum ar fi ghicit la ce se gândea, spuse zâmbind :

- Nu aveam totuşi cum să fiu sigur că tatăl tău este cel care te ţine într-un asemenea lux, nu-i aşa?

De fapt, ar fi trebuit poate să-i spună că banii îi avea de la bunica sa, nu de la tatăl ei. Işi ţinu însă gura, pentru că n-avea

niciun chef să dea toate acele amănunte despre viaţa ei.

- Deci, cum se face, dragă Cynthia, că ţi-ai luat o slujbă? reluă el ironic firul discuţiei de dinaintea întreruperii cu John.

- Toată lumea îmi spune Cindy şi eu prefer să fiu numită aşa, dacă nu aveţi nimic împotrivă, ţinu ea să precizeze.

- Inţeleg foarte bine, replică el, după care trase din nou dosarul spre el. E aici un an în care nu se precizează ce anume ai lucrat. Ce ai făcut, deci, între optsprezece şi nouăsprezece ani?

- Nimic, am.

- Nimic? o întrerupse el, surprins. Atunci, de ce trebuie să lucrezi, acum? Judecând după statutul familiei tale, se pare că ţi s-a putut îndeplini orice moft. Ce te face să crezi că poţi face faţă unei slujbe sub conducerea mea? Cum naiba ai reuşit să intri în lumea asta fără a fi făcut nimic altceva înainte? Domnul Sam Bryant ţi-a fost unchi, sau ce?

Inima tinerei începu să bată atât de tare, încât abia dacă auzi ciocănitul din uşa alăturată.

Alison intră imediat cu tava cu cele două ceşti de cafea şi o aşeză cu grijă pe masă.

Cindy se uită la ea fără s-o vadă cu adevărat, atentă la zvâcnetul care-i începuse în tâmple.

Cine naiba se credea acest Zac Stone? Cum îşi permitea să-i vorbească în felul ăsta? Dacă n-ar fi plictisit-o atât de mult viaţa din bogata ei familie, n-ar fi avut prilejul s-o insulte acum. Nimeni nu se mai comportase în acest mod cu ea, înainte. Nici măcar Sheila.

Uitându-se spre Alison câteva clipe mai târziu, văzu că aceasta îşi mărise ochii, peste poate, de spaimă. In momentul în care aşezase ceştile şi punea zahăr în cafeaua lui Cindy, zărise fişa şefei sale pe masă şi intrase în panică, mai ales că observase şi cele două pete roşii din obrajii lui Cindy.

Ce se întâmpla acolo? Doar nu erau la poliţie, părea să-şi spună

asistenta, rotindu-şi ochii de la Cindy la fişe şi invers.

In acelaşi timp, dacă Cindy nu obţinea acest post, era foarte posibil ca şi ea să fie dată afară, ceea ce, desigur, ar fi fost dezastruos pentru tânăra fată. Ce-i spusese Sheila mai devreme? Ceva despre trecerea unui test. Acesta a fost un test? Dacă da, cine altcineva l-ar fi putut îndura? Probabil, cu toţii. Ar fi fost o nebunie să creadă că Zac Stone se comportase astfel numai cu ea.

Un om ca el vroia probabil să ştie cât de motivat era colectivul lui, ce anume le displăcea şi aşa mai departe.

- Va vrea să ştie despre tine tot ceea ce este omeneşte posibil, o avertizase Sheila.

Din acel moment, Cindy îşi privi şeful cu alţi ochi. Era bogat, era faimos, era puternic. Cine nu putea face faţă ritmului lui de viaţă, va fi înlăturat sau va pleca de bunăvoie. Sheila îi spusese că nu va rezista nici măcar două minute. Ii va demonstra Sheilei că a greşit. Si-i va demonstra şi lui Zac Stone că şi-a făcut o impresie eronată despre capacităţile ei. Si mai presus de toate, îşi va demonstra sie însăşi că era în stare să facă
această muncă. Şi o va face cu demnitate.

Din fericire. Alison îi făcu lui Zac Stone o legătură telefonică. Fură câteva minute foarte preţioase pentru Cindy, timp în care putu să se gândească la ce avea de făcut. Nu avea niciun motiv să refuze această slujbă. Era un prilej de a demonstra de ce e în stare. O ironizase, o făcuse să se simtă un nimic, dar asta a trecut. Nu va mai trebui să suporte un alt interviu cu Zac Stone. Niciodată!

După ce Alison ieşi din încăpere, cu o scurtă privire înspăimântată spre ea, Cindy luă relaxată în mâini ceaşca de cafea şi spuse surâzând, amuzată :

- Nu, domnul Bryant nu e unchiul meu. Am fost angajată aici pe meritul meu propriu. Şi pentru a vă răspunde la cealaltă întrebare, pot să vă spun că lucrez, pentru că am o minte foarte vioaie, care

simte nevoia de a fi stimulată. M-aş plictisi de moarte stând acasă şi tăind toată ziua frunză la câini. Nu mi se pare dificil să lucrez pentru dumneavoastră, aşa cum nu mi s-a părut niciodată dificilă slujba mea, indiferent de departamentul în care am lucrat. Voi fi fericită să lucrez peste program, oricând veţi dori şi, în plus, nu sunt eficientă doar în munca de secretară, pentru că am trecut prin toate departamentele agenţiei şi cunosc îndeajuns de bine toate detaliile acestui tip de afaceri.

Cindy vorbise cu răceală, foarte clar şi răspicat, şi nu-i dăduse şefului său răgazul să scoată niciun cuvânt.

- Am ales publicitatea pentru că mă fascinează problemele de psihologie care se ascund în spatele ei, continuă Cindy. Sunt foarte interesată să aflu ce anume îi poate motiva pe oameni să cumpere o anume categorie de produse şi nu altele. Sunt interesată, de altfel, în general, să descopăr care sunt motivaţiile oamenilor de a face ceea ce fac. Nu cred că publicitatea e o meserie plină de strălucire. Cred că e o lume a competiţiei, unde doar cei foarte puternici şi foarte abili pot supravieţui, spuse ea calm.

Zac Stone tăcu, iar ea nu mai continuă, deşi nu încetă să-l privească.

Ar fi dat orice să ştie ce anume se petrecea în mintea lui în acele clipe, dar faţa lui era impasibilă.

Acum, ori va fi dată afară, ori va fi angajată cu succes, îşi spuse ea. Se simţea puţin emoţionată, totuşi, gândindu-se şi mai bine la lucrurile pe care le spusese ea însăşi. Spera că va reuşi să facă faţă tuturor problemelor acestei lumi, îşi spuse ea, dacă i se va oferi această şansă.

După un timp, Zac Stone mormăi ceva, apoi îşi duse ceaşca la gură şi n-o lăsă jos până nu sorbi toată cafeaua.

- Spune-mi, consideri că modelingul este o carieră? Am văzut că ai urmat un curs de modeling când ai fost mai tânără.

Cindy îl privi uimită. Răsfoise atât de repede foile cu CV-ul ei încât nu crezuse că înregistrase ceva.

- Nu, desigur. Am făcut însă acest curs pentru că se învăţau şi noţiuni de machiaj, aranjarea părului. Lucruri de felul acesta.

Cindy zâmbi amuzată la gândul că pe vremea când urmase acest curs era puţin supraponderală.

- Bineînţeles, urmă ea, mama nu mi-ar fi îngăduit niciodată să aleg modelingul ca profesie.

Zac Stone îi aruncă o privire rapidă şi Cindy nu înţelese ce putea fi rău în ceea ce spusese. Dacă ar fi văzut-o la şaptesprezece ani, ar fi înţeles de ce făcuse această remarcă.

- Aţi vrea să mai ştiţi şi alte lucruri despre mine? întrebă Cindy.

- Da, spuse el, părând îngrozitor de plictisit. Am văzut că în ultimul timp ai fost preocupată să înveţi limbi străine şi chiar ai stat o perioadă în Franţa, la prietenii familiei tale. Cât de bine vorbeşti franţuzeşte?

Cindy făcu din nou ochii mari. Chiar avea o memorie de invidiat ! Işi amintea fiecare cuvânt pe care îl citise în CV-ul ei.

- Aproape la fel de bine ca engleza.

- Si germana?

- Nu chiar atât de bine, dar pot susţine o conversaţie.

- Stenografia nu-ţi va fi de mare folos cu mine, pentru că eu prefer
să vorbesc la reportofon.

- Foarte bine. Sunt familiarizată să-l utilizez.

N-avea niciun motiv să nu o menţină în funcţie şi el ştia asta, îşi spuse Cindy.

Zac Stone se aplecă apoi spre primul sertar al biroului şi scoase de acolo o casetă pe care i-o întinse lui Cindy, privind-o cu multă atenţie:

- Incepe cu asta. Alison îţi va spune cum prefer să fie scrise scrisorile. A trebuit să scrie de trei ori, săptămâna trecută, o scrisoare pentru mine. Sunt sigur însă că nu se va întâmpla aşa şi în cazul tău, spuse el, strângând cu grijă foile din fişa ei personală şi introducându-le cu grijă din nou în dosar. Ia astea şi du-i-le lui John Crosdale. Pe urmă ia nişte bani şi du-te să cumperi câteva pachete de cafea decentă. Ceva modern. Aruncă toate pungile care mai sunt pe-aici cu cafeaua aia mucegăită. Anunţ-o te rog apoi pe Sheila că vreau să vină în biroul meu, împreună cu cineva care lucrează pentru Simpson. La unsprezece şi jumătate fix îi aştept în birou. După aceea telefonează la Simpson şi fixează o întâlnire cu ei, la sediul lor, într-una din zilele săptămânii viitoare. La orice oră la care va putea fi prezent domnul Simpson. După asta, anunţă toate departamentele că marţea viitoare la ora trei după-amiază, va avea loc o şedinţă, în sala de conferinţe. Ce mai aştepţi?

- Sentimentul lui Cindy că ieşise învingătoare era foarte slab. Simţea în stomac un nod de nervozitate şi nu putea spune exact de ce. Strânse ceştile de cafea şi puse sub braţ dosarul.

- Da, domnule Stone.

In timp ce se întoarse spre uşa care dădea în biroul ei, Zac Stone o opri, zâmbind.

- Si. Cindy. de acum încolo, vreau să-mi spui. Zac.

- Ah, mulţumesc, Zac, spuse ea întorcându-se spre el, surâzând.

- Nu-mi mulţumi, încă. Eşti în probă pentru o perioadă de o lună. Mai vorbim atunci, dacă vei mai fi aici. Asta-i tot.

Cindy nu răspunse, dar era sigură că va fi acolo. Ii va arăta ea!.

După ce închise uşa în urma ei, Cindy puse tava pe masă şi o lăsă în grija lui Alison. Trebuia să-şi noteze ce-i spusse Zac Stone să facă, dacă nu, sigur va uita ceva.

- Rămâi, deci? o întrebă, şoptit, Alison, imediat ce Cindy termină de notat.

- Bineînţeles că rămân. Ţi-am spus că aşa se va întâmpla.

- Da, dar. Ah, sunt atât de fericită ... Nu ştiu dacă aş mai fi rămas aici, dacă nu lucram cu tine. Ce crezi despre el? întrebă Alison, întorcându-şi ochii spre uşa de legătură. E sexy, nu-i aşa? Nu crezi că arată fantastic?

Cindy nu-şi putu reprima un surâs puţin ironic :

- Fantastic? Ce anume te determină să spui asta? întrebă Cindy, care se simţea în acel moment ca şi cum ar fi trecut printr-o maşină de tocat. M-a stors, pur şi simplu.

- Oh, n-aş fi crezut asta, dar mă refeream la modul cum arată. E absolut splendid; haide Cindy, nu crezi şi tu că arată magnific?

- Da, cred că e destul de atractiv, într-adevăr, în felul lui, fu tot ce putu să admită Cindy, după care ridică receptorul telefonului interior.

- Sunt curioasă ce părere şi-a făcut despre tine, spuse Alison.

Cindy însă nu avea nici cea mai mică intenţie să-i răspundă la o astfel
de întrebare.

Capitolul 3

Cindy se concentră cu toată atenţia asupra treburilor pe care le avea de făcut în acea zi. Era foarte hotărâtă să reuşească tot ce-şi propusese. Totuşi, spre sfârşitul orelor de lucru, făcu prima sa greşeală. Nu era ceva foarte grav, totuşi, se supără foarte tare că greşise.

Avusese de bătut la maşină, pentru Zac Stone, nouă scrisori, iar la ora patru i le puse pe birou. Cu puţin înainte de ora şapte, directorul general deschise uşa de la biroul lui Cindy şi-i puse teancul de scrisori pe masă.

- Trimite-le la noapte. Poţi?

Cindy luă scrisorile şi îl întrebă dacă ziua lor de lucru s-a sfârşit, pentru că îl văzu că-şi pusese haina şi stinsese lumina în biroul lui.

- Eu mi-am terminat treaba pentru azi. Tu nu.

- Dar n-ai semnat scrisorile.

- Nu le-ai aranjat corect în pagină, spuse el şi satisfacţia că îi poate face un reproş nu-i scăpă tinerei secretare. Imi place ca totul să fie foarte bine aliniat la margini şi să nu fie semne de punctuaţie în adresă. Rescriele şi semnează-le în numele meu.

- Imi pare rău... e tot ce putu Cindy să spună. Turba. Din cauza greşelii pe care o făcuse, dar şi din cauza tonului cu care-i vorbise Zac.

- Noapte bună. Transmite-le femeilor de serviciu salutările mele.

Femeile de serviciu soseau la ora şase, astfel că era evident ce-i sugerase.

Problema era că uitase s-o întrebe pe Alison cum să scrie scrisorile, deşi el o sfătuise să se consulte cu aceasta înainte de a începe lucrul.

Rescrise aşadar la maşină totul, conform indicaţiilor şefului ei,

iar când plecă acasă, la o oră foarte târzie din noapte, era încă teribil de furioasă.

A doua zi dimineaţă, Cindy avu ocazia să cunoască alte faţete, foarte diferite, ale şefului ei. Il văzuse ironic şi glumeţ, dar şi deosebit de şarmant.

- Astăzi va fi o zi foarte interesantă pentru tine. Tocmai m-a sunat directorul companiei familiei Barrat. S-a autoinvitat pentru prânz.

- De la Barrat? Dar nu sunt clienţii noştri. Ei fac afaceri cu Cookson Associates, spuse Cindy, după care realiză situaţia şi adăugă:

- Inţeleg. Incep să apară proprii tăi clienţi, nu-i aşa?

- Vom vedea. Vom pleca de aici la ora unu.

- împreună?

- Bineînţeles. Trebuie doar să fim foarte drăguţi cu el, să nu bem foarte mult vin şi să ascultăm tot ce spune.

In timpul prânzului, Cindy se comportă exact cum îi spusese el înainte, iar după aceea Zac o complimentă, spunându-i că făcuse o figură foarte bună.

Cu ea. nu-şi arăta faţa lui fermecătoare. Niciodată. Asta era doar pentru clienţi.

La şedinţa care avu loc vineri cu toţi angajaţii firmei, Zac anunţă noile schimbări, iar la sfârşitul întrunirii declară:

- Nu sunt obsedat de ceas. Vreau ca la Bryant să domnească o atmosferă relaxantă. Fiecare poate veni şi pleca după cum pofteşte, fără a anunţa pe nimeni. Tot ce mă interesează e să se facă treabă bună. E în interesul ambelor părţi, adăugă el, privind spre locul unde era Sheila.

Această regulă nu se aplica însă şi în cazul lui Cindy. Ea trebuia să fie la serviciu la ora opt şi jumătate fix şi pleca doar după ce pleca şeful ei. Nu se putea vorbi, astfel, de o atmosferă

relaxantă, în ceea ce o privea. De asemenea, n-o încuraja, niciodată să-şi spună părerea. In plus, tonul ironic pe care îl aborda cu ea, nu-l mai avea cu nimeni altcineva. Cindy însă nu-i răspundea pe acelaşi ton şi nici nu lăsa să se întrevadă ceea ce gândea despre el.

Erau însă lucruri care compensau din plin faptul că trebuia să suporte această atitudine a lui Zac Stone. Muncea atât de mult încât nu mai avusese depresii, ceea ce era foarte important şi era de-a dreptul entuziasmată de modul cum se lucra acum în agenţie.

In mod foarte straniu, Zac, în ciuda faptului că-i displăcea profund, o fascina. Muncea extrem de mult şi Cindy se întreba de ce. De ce se reîntorsese în lumea publicităţii, de vreme ce renunţase cu mai bine de doi ani în urmă. Care era, de fapt, adevăratul Zac Stone? Nu directorul agenţiei, nu omul care o făcea să se simtă în iad în preajma lui, ci cel care se ascundea sub această platoşă.

La sfârşitul celei de a doua săptămâni, Cindy începu să se simtă surmenată. Muncise foarte mult, era adevărat, dar nu munca o obosise în primul rând, cât relaţia încordată dintre ea şi Zac. Acesta nu glumise, într-adevăr, când îi spusese că va fi în probă.

Vineri noaptea, când ajunse acasă, primul lucru pe care-l făcu după ce închise uşa de la intrare în urma ei, fu să se aşeze în fotoliu şi să-şi dea jos pantofii, pentru a-şi relaxa degetele de la picioare. Fusese o zi atât de încărcată, încât chiar şi scurtul drum până acasă i se păruse un calvar.

Işi terminase treaba la ora nouă seara şi Zac nu-i ceruse, de astă dată, să vină la birou în weekend. Dumnezeule! se va odihni, în sfârşit. Va sta în pat tot timpul. Ce extraordinar de relaxant i se păru acest gând.

Reuşi cu greu să ajungă în bucătărie, unde îşi făcu un ceai, după care se întoarse în sufragerie şi se aşeză din nou în fotoliu, în faţa televizorului.

Vocea egală a crainicului de ştiri o făcu să adoarmă cu ceaşca de ceai în mână, dar se trezi imediat când începură reclamele. Era munca ei şi trebuia să-şi ştie concurenţii.

Agenţia ei se pregătea să intre în normal şi asta însemna că vor intra foarte multe lucruri în atribuţiunile ei. Ca organizarea petrecerilor, de exemplu.

Zac luase de altfel hotărîrea ca într-una din zilele ultimei săptămâni din iulie să aibă loc o petrecere la Bryant. Vor fi invitaţi toţi clienţii, faimoşi sau nu, alături de toţi viitorii potenţiali clienţi şi, bineînţeles, presa. Lista conţinea peste o sută de persoane, iar organizarea căzu în grija lui Cindy. Toată lumea ştia deja, desigur, că agenţia Bryant îi aparţinea de acum lui Zac Stone. Petrecerea avea menirea de a anunţa acest fapt oficial.

Din păcate, weekendul nu fusese pentru Cindy atât de relaxant pe cât crezuse.

Duminică dimineaţă, chiar înainte de ora opt, fu trezită brusc din somn de un tunet înfiorător, care păru că se produsese chiar deasupra capului ei. Aproape îi sări inima din piept, pentru că urâse întotdeauna furtunile.

Era ilogic să se sperie astfel, se gândi ea, ascunzându-se sub cearşaful cu care se acoperise, dar nu-şi putuse niciodată reprima teama când cerul era ca acum, gata să se rupă în două.

Răpăielile ploii dezlănţuite se auziră în fereastra camerei ei mai mult de o oră. Ar fi vrut să coboare din pat, să meargă la bucătărie şi să-şi facă o cafea, dar rămase locului, înspăimântată.

După-prânz, furtuna se mai potoli, dar continuă totuşi să plouă, astfel că orice speranţă de a-şi petrece după-amiaza afară din casă, căzuse.

Partea bună a lucrurilor consta în faptul că se mai răcorise.

Vorbi o oră la telefon cu mama sa, apoi îmbrăcă o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou, îşi puse o pereche de pantofi de casă

foarte
comozi şi începu să deretice prin casă.

Spre seară, când o sună portarul, Cindy tocmai călca nişte rufe.

- Da, Bill, spuse ea, sperând că nu s-a gândit nimeni s-o viziteze.

In vocea portarului se simţi un zâmbet, când o anunţă :

- E un băiat aici, din partea unei florării, domnişoară Hetherington. Pot să-l trimit sus?

Flori? Nu era ziua ei de naştere.

-Ăăă. Da, te rog.

Florile erau de la James. Doisprezece trandafiri minunaţi. Cindy avea să-i transmită doar un singur lucru: nu se lăsa cu una cu două. La începutul săptămânii o sunase la agenţie, dar Alison îi închisese telefonul. Acum îi trimitea flori. Primul impuls fu să arunce florile de la balcon când văzu de la cine sunt, dar nu avu totuşi inima s-o facă, pentru că iubea prea mult tot ceea ce era natural. In afară de asta, trandafirii nu aveau nicio vină şi mai erau şi extraordinar de frumoşi. Ii puse cu grijă în apă într-o vază, şi le căută cel mai potrivit loc.

,,Iartă-mă, James", scria pe felicitarea dintre tulpinile florilor.

Cindy o prinse cu două degete şi o azvârli la coş.

Deşi ploua cu găleata, Cindy se hotărî să meargă la cinema. Ii plăcea să stea singură în casă, dar un weekend întreg între patru pereţi i se păru cam exagerat.

După film, îşi cumpără o mulţime de reviste şi odată ajunsă acasă, îşi petrecu toată seara citindu-le.

După aceea, începu să se pregătească de culcare. Era trecut de unsprezece, când sună soneria la uşa de la intrarea în apartament. Cindy tocmai vrusese să-şi pună cămaşa de noapte, astfel că, în acel moment, era goală. Soneria continua să sune cu insistenţă.

Probabil cineva greşise uşa, îşi spuse ea, pentru că de când locuia în acel bloc nu făcuse decât să schimbe saluturi cu vecinii ei. Nicio persoană străină nu putea intra în bloc, până nu i se făcea controlul de rigoare la recepţie. Se duse încet şi se uită pe vizor. Hm. Se părea că se putea, totuşi, pătrunde în bloc
fără nicio problemă. Nu era unul dintre vecinii ei. Era Zac Stone.

- Zac? strigă ea prin uşă, uimită. Aşteaptă o clipă, te rog, tocmai vroiam. eram. eram în baie.

Alergând în dormitorul ei, Cindy puse pe ea primul articol de vestimentaţie care-i căzu în mână. Era un capot albastru-deschis, perfect respectabil, deşi nu se gândise niciodată că l-ar putea îmbrăca în compania şefului său.

Inainte de a deschide uşa, strânse cu şi mai multă putere nodul cordonului.

- Zac. Trebuie să-ţi spun că eşti ultima persoană la care m-aş fi putut gândi că s-ar întâmpla să mă viziteze, spuse ea, încercând să zâmbească.

Era foarte straniu să-l vadă aşa, scos din context. Intotdeauna îl văzuse doar în costum.

Arăta aproape înfricoşător. Purta o cămaşă neagră, iar barba care îi crescuse puţin îi dădea un aer aproape neglijent. Părul lui era negru ca noaptea şi era tras tot spre spate. Da, arăta înfricoşător. Negru şi înfricoşător. Si teribil de atractiv. Cindy remarcase fără niciun fel de ezitare.

Zac Stone era acel tip de persoană a cărui faţă ţi se părea tot mai atractivă, pe măsură ce o cunoşteai mai bine. Ar fi fost în stare să-şi petreacă ore în şir privind această faţă, dacă nu i-ar fi aparţinut lui Zac Stone.

- Cum. Cum ai trecut de portar? întrebă ea.

Zac Stone o urmă în sufragerie, fără să fie invitat.

-Am dat din cap şi i-am spus bună seara. Pot să mă aşez, nu-i

aşa?

- Bineînţeles, răspunse Cindy, aprinzând încă un set de lămpi, din apropierea fotoliului pe care se aşează el. Ce aş putea să fac pentru tine? adăugă ea.

- Două lucruri. Nu. Trei, răspunse el, fotografiind din priviri întreaga cameră, de la carpetă la ghivecele agăţate de tavan şi apoi la măsuţele pentru cafea şi cele trei deux-pieces aşezate pe marginea unui scaun. Observă, cu siguranţă şi trandafirii. Deşi destul de scurt şi de discret, periplul privirilor lui analiză cele mai mici detalii ale încăperii.

- Erai deja în pat? continuă el.

- Mă pregăteam, spuse Cindy, neştiind dacă să se aşeze sau să rămână în picioare.

Ce vroia de la ea la o astfel de oră? se întrebă Cindy.

- Ţi-aş putea oferi o ceaşcă de ceai sau de cafea? adăugă Cindy, continuând să-l privească, nedumerită.

- Aş vrea un pachet de cafea, dacă ai unul în plus.

- Poftim? întrebă Cindy, nedumerită.

- E un obicei. Să dăruieşti un pachet de cafea sau o cutie de ceai vecinului cel mai apropiat.

- Te-ai mutat lângă mine?

- Cu cinci minute în urmă. Am locuit într-un hotel până s-a renovat apartamentul, iar mobila mea a fost adusă ieri. Eu am fost însă plecat din oraş în weekend şi tocmai m-am întors.

Socul care o cuprinse pe Cindy îl amuză, iar asta se vedea foarte clar pe faţa lui.

Văzuse, într-adevăr, oamenii care aduseseră mobila şi chiar îi păruse foarte rău că făceau toată acea treabă în timpul unei asemenea ploi, dar nu se gândise nicio clipă că noul locatar era chiar şeful ei.

- N-ai motive să fii atât de tristă din această cauză, Cindy. După

părerea mea, este extrem de convenabil ca secretara ta să locuiască la uşa vecină.

Din punctul ei de vedere, însă, era extrem de necovenabil. Ii ajungeau orele în care-l vedea la lucru.

- Nu sunt tristă din această cauză, minţi ea, pentru că simţi că era mai bine aşa. De fapt minţise doar pe jumătate. Nu era chiar nefericită că locuia lângă ea. Fusese însă extrem de surprinsă.

O mulţime de luminiţe sclipeau în ochii lui adânci, şi-i spuse, amuzat:

- Mincinoaso, de ce nu spui ce-ţi trece prin cap?

- Mă întrebam. de ce nu mi-ai spus niciodată că te muţi în Priory Court?

- Cum? Ai vrut să stric această surpriză? spuse el, măsurând-o cu insolenţă din cap până-n picioare.

Ridicându-şi capul cu demnitate, Cindy suportă această privire, cu demnitate. O făcea pentru că vroia cu tărie să continue munca ei, singurul motiv pentru care putea să mai rămână alături de Zac.

- Parcă îmi oferiseşi o ceaşcă de cafea, cu nişte minute în urmă, spuse el, sarcastic. Sau vrei să pozezi, aşa, toată noaptea, cu lumina asta în spatele tău, care îţi scoate la iveală tot ceea ce ai pe sub halat?

Inroşindu-se până-n vârful urechilor, Cindy ieşi în fugă din cameră şi se duse în bucătărie. Nu s-ar fi gândit pentru nimic în lume, la faptul că aşezându-se în acel loc, i se vor vedea toate formele prin halat.

Ce om enervant, îşi spuse ea. Era foarte deştept. Nu-i scăpa nicio ocazie s-o ironizeze.

Se zăpăcise atât de tare, încât nici nu-şi mai aduse aminte, pentru un moment, de ce intrase în bucătărie. Se îmbrăcase în grabă, nu avusese timp să se mai uite ce anume pune pe ea. De fapt, nu era chiar atât de subţire acest halat, îşi spuse ea şi

probabil nici chiar atât de transparent pe cât insinuase el. Sau era?. Dacă se ducea însă acum în camera ei şi-şi punea lenjeria de corp, în mod sigur l-ar fi amuzat şi mai tare. Naiba să-l ia!.

- Iartă-mă, te rog, îi strigă el din sufragerie, încă amuzat, poţi să-mi oferi şi nişte scotch cu gheaţă?

Cindy se uită repede în bufet, după sticla de whisky, pe care ştia că o avea pe undeva, deşi ea nu obişnuia să bea alcool niciodată.

Făcu un efort să-şi revină şi, înainte de a-i da paharul cu băutură, îi spuse cu toată stăpânirea de sine de care era în stare în acel moment:

- Nu mai am niciun pachet de cafea nedesfăcut, dar am pus cafea

într-o cutiuţă, pentru tine.

- E foarte bine, spuse el, în timp ce Cindy îi înmână paharul cu whisky.

Faptul că nu-i mulţumi nu mai constitui pentru ea o surpriză, pentru că avusese timp să constate, pe parcursul celor două săptămâni de când lucra pentru el, că nu-i stătea în fire să spună ,, mulţumesc", oricum, nu ei.

- Nu bei cu mine?

- Nu beau niciodată, răspunse Cindy.

- Nu-i adevărat. Ai băut vin la întâlnirea la care am fost împreună.

- Da, a fost o situaţie excepţională, răspunse ea fără să-l privească. O enervase prea tare.

Atentă să nu repete greşeala dinainte, se aşeză departe de el, strângându-şi bine halatul pe lângă ea, astfel ca nici măcar gleznele să nu i se mai vadă.

- Ce altceva mai vrei, Zac? Ai spus că sunt trei lucruri pe care vrei să mi le ceri, seara asta.

Zac Stone îşi ridică uşor sprâncenele, dar nu-i spuse care erau celelalte două cerinţe.

- Un admirator secret? întrebă el, privind lung vaza cu trandafiri.

- De ce secret?

- Pentru că nu văd nicio carte de vizită care să însoţească acest buchet, ziua ta e abia pe doisprezece septembrie şi mi-ai spus că n-ai niciun prieten. Aşa mi-ai spus la interviu, îţi aminteşti?

- Da, îmi amintesc.

N-o să pot uita acel interviu toată viaţa, îşi spuse Cindy.

- Atunci?

- Mi le-am cumpărat singură.

N-avea niciun chef să-i spună de la cine erau florile.

- Ce interesant, spuse el, sec. Care va să zică, ai ieşit ieri, pe o ploaie torenţială, să-ţi cumperi doisprezece trandafiri.

Cindy îşi lăsă ochii în podea. Era evident că n-avea florile de mai demult.

Privi plictisită în jur, fără să mai spună nimic. Nu puteau comunica în acea seară. Spera să plece.

Zac o privi impasibil. Si el se plictisea.

- Vroiam să ştiu cine îţi face curăţenie. Era cea de-a doua problemă pentru care am venit. In cazul în care ai pe cineva, aş vrea să-i spui să cureţe şi la mine după ce termină aici, la tine. Caut o femeie care să vină să-mi facă menajul în fiecare zi.

- Eu îmi fac curăţenie singură. Il poţi însă întreba pe portar. Sunt sigură că îţi poate găsi pe cineva.

- Sunt surprins că te pricepi să-ţi cureţi singură casa, spuse el din nou ironic, după care îşi roti privirile prin toată camera. Insă e evident că eşti foarte bună la treaba asta.

Cindy nu răspunse. Era hotărâtă să-i îndure toate răutăţile, pentru a-şi menţine slujba. Probabil îşi închipuise că fusese ţinută pe palme toată viaţa ei.

- Si al treilea lucru pentru care ai venit?

Zac Stone zâmbi aproape imperceptibil, înainte de a-i răspunde :

- Stii, am stat deja multe ore împreună, dar n-am avut niciodată o. conversaţie.

- N-avem timp de conversaţii la serviciu.

- Acum nu lucrăm. Atunci, de ce n-ai curajul să-mi spui exact ce-ţi trece prin minte?

Cindy devenea din ce în ce mai enervată şi mai plictisită. Venise aici cu speranţa că o va prinde în plasă? Avea chef de o luptă, sau ce?

- Nu cred că ar fi prea nimerit să-ţi spun tot ce gândesc. Eşti

şeful meu, nu-i aşa? Trebuie să avem o relaţie care să ne permită să lucrăm împreună în armonie.

- Dar acum suntem şi vecini. Iţi aminteşti? Vreau să ştiu mai multe lucruri despre noua mea vecină.

O provoca, îşi spuse Cindy, privindu-l cum îşi întinde braţele peste spătarul canapelei. Părea că domină toată camera şi tânăra începu să aibă aproape o senzaţie de claustrofobie.

- Să vorbim, de exemplu despre această cameră, Cindy. E aranjată într-un mod foarte special. Asta îmi spune destul de multe despre tine.

Cindy simţi că-şi pierde treptat, autocontrolul.

- Da? Credeam că ţi-am spus eu însămi, până acum, destul de multe despre mine.

-Ah, nu-i adevărat, replică el imediat. Mai sunt încă multe lucruri pe care vreau să le ştiu, spuse el zâmbind, în timp ce ochii îi rămaseră reci.

- N-aş putea spune că îmi place cu adevărat această cameră, continuă el. E prea feminină, pentru gustul meu. E adevărat, însă, că e mult mai dichisită decât m-aş fi aşteptat. Arată mult gust, e mobilată cu lucruri foarte scumpe, dar e. îngrozitor de rece.

Dacă dorise să-i facă un compliment, îşi spuse Cindy, tonul pe care-l folosise aproape îl transformase într-o insultă.

- Iţi aduc cutiuţa cu cafea, replică Cindy şi ieşi repede din cameră.

Era totuşi curioasă să-i ştie părerea şi despre restul casei. Oricum, ce
ştia el despre bunul-gust? îşi spuse Cindy, cu nervozitate. După cum comandase să fie decorate birourile agenţiei, îşi putea lesne închipui cum arăta apartamentul în care tocmai se mutase.

Zac se ridică în picioare şi veni după ea, cuprinzând-o cu braţele după umeri exact în momentul în care ea luă de pe raft

cutia cu cafea. Simţindu-i apropierea, făcu instinctiv un pas înapoi. Atingerea lui o şocă pur şi simplu, fiind ceva la care nu se aşteptase cu niciun chip. Scăpă din mâini cutia şi cafeaua se împrăştie toată pe podea. Niciunul din ei nu reacţionă, însă, în niciun fel, din această pricină. Ceea ce o alarmă fu doar atingerea corpului lui de al ei. Işi ridică privirea şi-i întâlni ochii, care se fixaseră adânc într-ai ei. Degetele lui se-nfipseră cu putere în carnea braţelor ei, apăsând-o dureros prin materialul subţire al capotului.

Totul dură doar câteva secunde, dar lui Cindy îi păru că fuseseră minute întregi, până când el, în sfârşit, se îndepărtă. Secunde!... Doar câteva secunde o ţinuse atât de aproape. Destul ca să-i simtă răsuflarea arzându-i obrajii. Fuseseră secunde pe care Cindy le regretă imediat.

Zac Stone era, fără îndoială, un bărbat extrem de atractiv. Un bărbat pe lângă care nicio femeie din lume n-ar putea trece fără să-şi întoarcă privirea după el. Un magnetism animalic, atât de deosebit, încât Cindy rămase o clipă complet năucită.

In afară de această forţă, n-avea nimic însă care s-o poată atrage, îşi spuse Cindy. Era prea brutal pentru gustul ei. Avea tot ce ura cel mai mult la un bărbat.

Işi duse mâinile la locurile de care o strânsese atât de tare şi începu să se maseze, cu nervozitate. Ii era ciudă pe ea însăşi că simţise o emoţie atât de mare la atingerea lui, încât i se accelerase pulsul. Nu realizase însă cum îşi desfăcuse instinctiv buzele şi cum îşi dădu capul pe spate, cu ochii închişi, aşteptând ca el să-şi continue apropierea.

- Scorpie, ce eşti!... scrâşni el printre dinţi, cu vocea răguşită. Eşti arogantă şi dispreţuitoare ca o scorpie! spuse el, înhăţând-o atât de puternic, încât Cindy gemu de durere.

Zac îşi apropie pe urmă buzele de ale ei şi începu s-o sărute încet şi apăsat, înfigându-şi tot mai mult degetele în braţele ei.

Cindy nu fu în stare să-şi retragă gura, răspunzând sărutului lui cu aceeaşi ardoare, însă lacrimile îi curgeau râuri pe obraji, ca şi cum ar fi fost pedepsită.

Nu se temea însă de el, astfel că găsi în cele din urmă puterea să se desprindă din îmbrăţişare:

- Ticălosule! Cum îndrăzneşti?.

- Cum îndrăznesc? sclipiră ochii lui, periculos. Eşti prea îngâmfată pentru a accepta să fii atinsă, nu-i aşa? Prea trufaşă, ca să fii sărutată! M-ai împins cu bună-ştiinţă până-aici, în seara asta, cu expresia ta plictisită şi îmbrăcămintea ta obscenă!

- Ce naiba îţi trece prin minte? Ascultă.

Nu mai avu însă timp să spună nimic, pentru că Zac îi prinse mâinile la spate şi-şi lipi buzele de gura ei apăsându-le cu şi mai multă putere decât până atunci.

Involuntar, Cindy întredeschise gura, dar gestul lui o făcu să scâncească de indignare şi umilinţă.

In ciuda comportamentului lui, Cindy se văzu nevoită să recunoască faţă de ea însăşi că-l dorea neînchipuit de mult.

- Va trebui să te fac să-ţi schimbi această atitudine, domnişoară, spuse el, cu răsuflarea întretăiată. E cel de-al treilea lucru care m-a adus în seara asta aici. Incetează să te mai prefaci, afurisit-o!. Ai înţeles?. Ascultă-mă! o zgâlţâi el din toate puterile.

Cindy îşi ridică ochii mari, căprui, privindu-l înfuriată:

- Ce e cu tine în seara asta? Ai înnebunit? Lasă-mă-n pace! spuse ea, încercând să-l plesnească peste faţă. Zac îi prinse însă mâna la timp şi o împinse, ţinând-o strâns, până o propti de chiuvetă.

- Dacă mai încerci asta o singură dată, s-a sfârşit cu tine. Acum stai liniştită şi ascultă-mă.

Işi dădu seama că n-are nicio şansă să scape împingându-l, aşa că spuse încet, printre dinţi :

- Bine, bine, dă-mi drumul!

- Mi se pare că ţi-am spus să-ţi ţii gura şi să mă asculţi, replică el, apropiindu-şi din nou faţa de a ei.

Dându-şi seama ce o aşteapta din nou, Cindy scânci, rugătoare:

- Nu, Zac, te rog. Pentru numele lui Dumnezeu. Lasă-mă.

- Asta a fost pedeapsa pentru cele două săptămâni care au trecut. M-a enervat prea tare atmosfera care a persistat între noi. M-am săturat de zâmbetele tale superioare de patroană, de aerul tău dispreţuitor, de toată atitudinea ta.

- Atitudinea mea? Uită-te mai bine la tine! Cu cât sarcasm îmi vorbeşti, tot timpul!

- Nu ţi-am vorbit cu sarcasm. Ţi-am răspuns cu aceeaşi monedă. Cred în proverbul ,,dinte pentru dinte şi ochi pentru ochi''.

- N-ai fost sincer cu mine. Ai fi putut să-mi spui deschis că îţi displace independenţa mea.

- Cum adică? întrebă el, încruntându-se. Ce are asta de-a face cu ce vorbim?

- N-ai vrut niciodată să-mi dai această slujbă. Zac, mă doare spatele, spuse ea, simţind cum o împinge din ce în ce mai mult în marginea chiuvetei. Lasă-mă să plec de aici, dacă vrei într-adevăr să vorbim. Nu mai suport să mă strângi aşa. Hai. hai să ne aşezăm.

- Stăm exact aşa cum suntem acum. Mi se pare minunat, răspunse el, sărutând-o din nou.

Nu-l putea suporta şi nici înţelege. Dar sărutul lui fu de astă dată cu totul şi cu totul diferit. Nu mai simţise deloc că e doar pentru a o pedepsi.

- Ce. Ce a fost asta? Nu înţeleg, spuse ea, simţindu-se puţin ridicol de căldura cu care acceptase sărutul lui şi de modul în care o ridicase în braţe, spre el.

- Ăsta a fost un sărut pentru o fată bună. Acum sper că îmi vei spune tot ce ai gândit despre mine, dar n-ai avut niciodată curajul

s-o faci, deşi te-am întrebat de atâtea ori. Nu sunt nici impresionat, nici interesat de independenţa ta materială. Mă interesează doar modul în care te comporţi şi vreau să-ţi spun că eşti îngrozitor de rece şi de nenaturală. Asta e ceea ce nu pot să tolerez: falsitatea. Inţelegi?

Inţelegea şi nu prea. Fusese un adevărat şoc pentru ea să audă cum o vedea Zac Stone. Incă nu reuşea să înţeleagă ce anume îl făcuse să aibă o impresie atât de proastă despre ea. Ii displăcea modul ei de a se comporta pur şi simplu fără niciun motiv, se gândi ea.

- Dacă mi-ai fi spus asta de la început, aş fi renunţat la slujbă din proprie iniţiativă.

Zac oftă lung şi profund.

- Chair nu înţelegi ce am vrut de la tine spunându-ţi tot ceea ce ţi-am spus, sau nu vrei să înţelegi?

-Zac, nu înţeleg. Ai spus. Oh, pur şi simplu nu pot să te înţeleg.

- Asta e evident. N-am avut niciodată intenţia să te concediez. Am vrut doar să te fac să fii mai deschisă. Să-ţi foloseşti mai mult mintea. Nu mă lepăd niciodată de cei care vor să mă folosească. Ai încă o mulţime de lucruri de învăţat despre meseria pe care o practici, dar progresezi foarte repede şi asta mă mulţumeşte. Faci însă parte din echipă, din echipa mea, şi nu vreau ca atmosfera de acolo să sufere din pricina ta.

Cindy îşi ridică privirile spre el. Zac Stone era într-adevăr un.

- Spune-o!. Spune ce gândeşti. Te rog, spune-o.

-Mă gândeam că eşti într-adevăr un om extraordinar, dar. dar îmi displaci foarte mult.

Ochii lui se măriră brusc şi un zâmbet larg îi răsări pe buze.

-Acum eşti, într-adevăr, o fată foarte bună.

Fără să mai spună nimic, o luă brusc în braţe şi o sărută cu pasiune. Cindy bănuise întotdeauna că Zac Stone era capabil de o astfel de pasiune.

După câteva momente însă, se retrase, dar bărbatul o trase din nou spre el, lipind-o cu blândeţe de pieptul lui. Căldura sărutului lui topi de astă dată, ca prin minune, toate neînţelegerile care existaseră până acum între ei. Mâinile lui îi atinseră încet sânii, iar degetele începură s-o mângâie într-un ritm frenetic şi senzual.

Lui Cindy îi fu imposibil să se mai opună, deşi îi era ruşine de reacţiile ei, de modul fierbinte şi flămând cu care răspundea îmbrăţişărilor lui. Când se îndepărtă, Zac Stone o privi în ochi cu satisfacţie. Cindy pur şi simplu nu ştia, în acel moment nici ce-ar fi putut să spună, nici ce-ar fi putut face. El, însă, se controla foarte bine. Era din nou rece, ca-ntodeauna.

A câştigat! Si ea îl ura din răsputeri pentru asta. Se bucură

când sfârşise cu îmbrăţişările, se bucură că putea să-şi revină, dar o nemulţumea faptul că avea asupra ei şi mai multă putere decât până atunci. Era, totuşi, o altfel de putere. O putere căreia Cindy nu-i putea rezista.

Si el ştia asta.

Işi desprinse încet ochii dintr-ai lui.

- Zac, cafeaua. Iţi voi da alta.

- Lasă. Pot să trăiesc o zi fără cafea la micul dejun. Noapte bună, Cindy. Ne vedem mâine, spuse el şi se îndreptă spe uşă.

Cindy, însă, îl strigă imediat.

- Eu. De-asta ai venit? Ca să clarificăm situaţia? Ai premeditat totul?

- Nu. In seara asta, nu. Dar era trecut totul în agendă. Nu puteam ignora asta.

- Cel de-al treilea lucru a fost într-adevăr. ăsta? întrebă ea, strângându-şi mai bine halatul pe lângă corp.

Zac râse scurt şi încet :

- Nu, nu era ăsta. Deci, n-a fost nimic premeditat. Vroiam să-ţi spun că mai sunt încă nouă persoane pe care vreau să le treci pe lista invitaţilor pentru petrecere. Să-mi aduci aminte să-ţi dau numele lor, mâine. Cindy încuviinţă, ocolindu-i privirea.

- Bine.

- Ce fată bună te-ai făcut!.

Cindy îi răspunse cu o expresie de alarmă întipărită pe faţa ei frumoasă.

- Relaxează-te, râse el, dându-şi capul pe spate. Fiecare lucru la timpul lui, Cindy.

Cu asta, Zac Stone părăsi apartamentul secretarei sale, iar tânăra rămase privind buimăcită în urma lui. In seara aceea, o surprinsese din toate punctele de vedere. Ultima lui remarcă fusese extraordinar de criptică. Nu înţelegea ce anume avusese în

cap, când îi spusese ceea ce-i spusese.

Dar. bănuia, desigur.

Capitolul 4

In timp ce mergea spre serviciu a doua zi dimineaţă, Cindy se gândi cât de mult se schimbase viaţa ei, în special viaţa ei profesională, în ultimul timp. Era ultima vineri din iulie şi, în acelaşi timp, ultima zi a lunii ei de probă.

Noua agenţie Bryant, era acum atât de diferită de cea veche. Era înconjurată de persoane extrem de interesante, într-o slujbă la fel de interesantă. Dacă ar fi lucrat pentru altcineva, nu pentru Zac, lucrurile ar fi stat cu siguranţă altfel.

In ceea ce privea profesia, găsise exact ceea ce căutase. Totul începea să meargă foarte bine. Viaţa era o bucurie, pentru ea, acum. Angajaţii o priveau cu mult respect şi Zac nu mai putea spune despre ea că nu se integra în echipa lui. Totuşi, în unele momente când rămâneau doar ei doi, vechea animozitate dintre ei continua să-şi arate colţii. Poate era pur şi simplu o mare diferenţă de caracter, îşi spunea ea adeseori, reflectând la această situaţie. Oricum, ceea ce era important, era faptul că Cindy putea acum să-şi exprime gândurile fără nicio rezervă. Astfel, stresul care existase înainte, din pricina acestor probleme, dispăruse cu desăvârşire. Rămăsese doar încordarea şi oboseala firească într-o astfel de muncă, în care lucra zile întregi peste program. Munca prelungită, însă, nu o deranja prea mult, pentru că oricum viaţa ei socială era practic
inexistentă.

Se întâmplase însă ca o altă problemă să intervină de un timp în viaţa ei. Din fericire, însă, aceasta era mult mai uşor de controlat. Incepuse să fie foarte atrasă de Zac, ca bărbat. Si nu dorea deloc acest lucru. Vroia să se gândească la el doar ca la un şef, pentru că, din acest punct de vedere, lucrurile începuseră să

meargă foarte bine cu el. Devenise însă foarte dificil să se gândească la el doar în aceşti termeni.

Când începură să cadă primii stropi de ploaie, Cindy se dădu mai aproape de clădirile pe lângă care trecea. Ce vreme ciudată, îşi spuse ea. Nimic nu anunţase o astfel de schimbare a timpului şi nu-şi luase umbrela. Nu-i păsa prea mult de faptul că se uda, dar o enerva modul în care îi stătea părul atunci când o ploua şi n-avea nicio posibilitate să-l dea cu fixativ, înainte de petrecere.

In afară de acest inconvenient, totul era pregătit în cele mai mici amănunte. Compania Bryant începea să devină foarte cunoscută, graţie noului ei patron. Il respecta extrem de mult în această calitate, ca şi în cea de director, pentru că muncea mai mult decât oricare dintre angajaţii lui. Acest fapt era, de altfel, foarte stimulator pentru toţi cei din jur. Făcuseră o treabă foarte frumoasă pentru compania Simpson şi primiseră o mulţime de bani, ceea ce era extrem de important în condiţiile în care agenţia Bryant fusese pe punctul să dea faliment.

Reflecţiile asupra celor patru săptămâni de când era în agenţie se întrerupseră în momentul când Zac îşi opri maşina lângă ea, deschizându-i în grabă uşa dinspre scaunul pasagerilor:

- Urcă!...

Cindy înconjură maşina, ajungând, într-o clipă în faţa portierei deschise, dar refuză să urce. Ii mai spusese şi altădată că prefera să meargă pe jos până la birou. De câteva ori, seara târziu, acceptase totuşi să meargă acasă cu el cu maşina, dar asta doar pentru că fusese îngrozitor de obosită, iar el locuia la uşa vecină.

De fapt, se părea că nu prea se folosea de acel apartament pentru că,

în afară de seara când îi dăduse cafeaua, nu-l mai văzuse pe-acolo.

- Nu, mulţumesc, nu mă sperie ploaia. Stii că drumul pe care-l fac pe jos dimineaţa până la birou, e cea mai plăcută parte a zilei pentru mine, spuse ea, gândindu-se, aşa cum mai făcuse de atâtea ori până atunci, cât de bine i se potrivea lui Jack Stone să conducă un Jaguar. Ii era imposibil să şi-l imagineze cu o altă maşină. Jaguarul lui negru şi sofisticat era, desigur, maşina ideală pentru el.

- Nu mă interesează dacă te sperie sau nu ploaia, replică el. In plus, poţi să ajungi la serviciu udă până la piele, nu mă interesează. Mă întreb însă dacă astăzi ai ajunge la serviciu la timp, dacă la această oră te-am găsit încă aici. Ai mers încet şi avem o groază de treburi de făcut azi, aşa că nu mai comenta şi fă ce-ţi spun. Repede! Nu vreau să mi se ducă vestea că opresc în locuri nepermise.

Cindy se supuse şi urcă în maşină.

- Nu mi-ai spus încă nimic despre felurile de mâncare pe care le-ai comandat pentru petrecere. E puţin cam târziu să mai schimbăm ceva acum, dar vreau să ştiu ce ai făcut în acest sens.

Cum se făcea că-l întâlnise în acea zonă şi la acea oră, Cindy nu-şi putea explica, dar spera ca acest fapt să nu se mai repete.

- De ce aş fi plictisit un om atât de ocupat ca tine cu astfel de probleme? Mi-ai dat mână liberă, ai uitat? Mi-ai spus doar să nu cheltuiesc prea mult şi am rezolvat totul conformându-mă inicaţiilor tale.

- In regulă. Nu mă îndoiesc de faptul că gusturile tale culinare sunt la fel de speciale ca şi hainele pe care le porţi, râse el.

Cindy îl privi, uimită. Chiar îi făcuse un compliment?

- Dar tu nu te foloseşti niciodată de maşina ta? continuă el.

- In ultimul timp n-am prea condus, e adevărat, replică Cindy, atentă mai mult la zulufii care-i căzuseră pe obraji. Ah, de ce nu-şi

luase umbrela?

- Dar la interviu mi-ai spus că obişnuieşti să mergi uneori pe coastă
şi să--ţi petreci weekendul la mare.

Cindy îl privi cu coada ochiului. Nu doar că se exprimase cu aceleaşi cuvinte cu care vorbise ea atunci, dar îi imitase până şi tonul.

- Da, aşa am spus. Numai că în ultima vreme am fost mult prea obosită pentru a mai face asta. Am dormit foarte mult în ultimele weekenduri, pentru a-mi încărca bateriile, ca să zic aşa.

- Eu sunt în căutarea unui loc liniştit, undeva la ţară unde să-mi petrec sfârşiturile de săptămână.

- Mă uimeşti!... Eram sigură că eşti un citadin convins.

Zac strâmbă uşor din nas, în timp ce trase maşina în locul de parcare din faţa agenţiei.

- Când eşti născut la ţară, mai devreme sau mai târziu ţi se face dor să te întorci, măcar din când în când, în acea atmosferă.

Nimic din atitudinea lui nu lăsa să se întrevadă faptul că era născut la ţară, se gândi Cindy. Stia că era din Ţara Galilor, dar asta era tot ceea ce ştia despre Zac Stone, în afară de lucrurile legate de agenţie, bineînţeles.

Nu mai apucă să-l întrebe nimic, pentru că deja ieşise din maşină şi deschidea uşa din partea scaunului pasagerilor, şi reuşi să-i strice buna dispoziţie spunându-i că ploaia îi încreţise părul îngrozitor de tare.

-Ah, da, mă tem că da. Mai urmează doar să-mi spui că arăt ca Bucle de Aur.

-Asta te-ar supăra chiar atât de tare ?

- Da.

- Sheila te-a poreclit, deja, Bucle de Aur.

Era doar una dintre poreclele ei din agenţie, ştia asta.

- Da, ştiu, ştiu.

Se grăbiră apoi să intre în sediul agenţiei, pentru că între timp ploaia se înteţise de-a binelea.

Cindy se gândi la cealaltă poreclă pe care i-o dăduse Sheila : domnişoara Aisberg. Zâmbi apoi, gândindu-se dacă Zac ştia că nu era unul dintre favoriţii Sheilei. Apoi îl auzi spunând ceva, însă nu înţelese, pentru că între ei era o distanţă de câţiva metri.

- N-am auzit nimic din ce ai spus, replică Cindy.

- Vrei să vii mai aproape, ca să nu trebuiască să strigăm în halul ăsta? Am spus că ar trebui să te iau cu maşina în fiecare dimineaţă. Aşa, vei fi mult mai energică la lucru. Nu vreau să-ţi cheltuieşti energia cu mersul pe jos.

- Am înţeles. Mulţumesc că te gândeşti la mine.

Ochii lui Zac Stone zâmbeau amuzaţi, în momentul în care intrară împreună în holul agenţiei.

- Cine ne vede, va crede că ne-am mutat împreună, pentru că în doi e mai uşor de plătit chiria, glumi Cindy. De ce te-ai mutat lângă mine?

- Pentru a trăi cât mai aproape de un şarpe cu clopoţei, râse el. De ce eşti atât de freudiană, Cynthia?

Până la etajul al doilea, Cindy îl privi cu insistenţă, încercând să ghicească de ce-i spusese.

La ora patru după-amiază, Cindy începu să aibă o durere de cap înfiorătoare. Invitaţii urmau să sosească la ora cinci şi jumătate, iar ea trebuia să ajungă şi acasă, să se schimbe pentru petrecere.

Când Zac întrebă de ea, tocmai intrase în sala de mese, cu lista invitaţilor în mână, pentru a face o ultimă inspecţie.

- Cindy, de câte ori ţi-am spus să nu mai faci curat pe biroul meu, pentru că-mi încurci toate lucrurile?

- De două ori.

- Si continui să ignori dorinţa mea, spuse el, enervat.

- Doar când sunt prea multe lucruri unele peste altele acolo şi mă
împiedic de ele.

Zac se roti spre ieşire, fără a mai spune niciun cuvânt, iar Cindy se întoarse la lista ei.

Nu putu însă să nu se gândească încă la dezordinea care domnea pe biroul lui Zac Stone. Deşi el ştia foarte bine unde îşi putea găsi fiecare lucru de care avea nevoie, imaginea biroului lui era absolut dezastruoasă pentru un privitor din afară, de parcă ar fi fost locul de lucru al unui aiurit. La această idee, Cindy se mustră pe sine însăşi, spunându-şi că mersese prea departe cu criticile şi-şi propuse să nu se mai amestece în treburile lui.

Revăzându-l pe Zac după câteva minute, îl anunţă că vroia să meargă acasă pentru a-şi pune altă rochie. Acesta însă sări, ca ars, la auzul acestor vorbe.

- Cred că glumeşti, se răsti el. N-ai timp pentru aşa ceva. In plus, ştii că nu e o petrecere sofisticată. Toată lumea va veni direct de la serviciu.

Cindy însă, puse piciorul în prag :

- Zac, insist să merg acasă. Nu voi întârzia, îţi promit. Mă simt îmbâcsită. Trebuie neapărat să-mi pun o bluză curată. Voi lua un taxi.

Zac îşi scotoci imediat buzunarele şi-i puse în palmă cheile maşinii
lui.

- Ia maşina mea şi grăbeşte-te. Ai exact douăzeci de minute să te duci şi să te-ntorci. Vreau să fii aici când vor începe să sosească invitaţii.

Avu însă nevoie de patruzeci şi cinci de minute, pentru a se întoarce, din pricina traficului foarte aglomerat la acea oră şi din

cauza faptului că nu era familiarizată cu maşina lui Zac.

Urcă cele două etaje în grabă şi când ajunse în apartamentul ei îşi schimbă repede bluza albă cu care fusese îmbrăcată, cu o alta, neagră şi foarte fină, festonată cu argintiu.

-Ai întârziat, îi spuse Zac imediat ce se întoarse la agenţie.

Cindy îi aruncă o privire prin care-şi cerea iertare, după care se
întoarse spre Alison, care era pe punctul de a pleca.

-Alison, poţi să faci ceva pentru mine? Du-te, te rog şi cumpără-mi nişte paracetamol, înainte de a pleca. Am o durere de cap îngrozitoare.

- Bineînţeles, Cindy. Ah, îmi pare atât de rău că nu te simţi bine, spuse ea, după care-i aruncă lui Zac Stone o privire fulgerătoare.

-Alison, tu nu rămâi la petrecere? întrebă el, în timp ce luă cheile de la maşină pe care i le întinse Cindy.

- Nu, domnule Stone, sunt foarte puţini tineri din agenţie care rămân. Ştiţi... E vineri seară şi.

- Şi ai altceva mai bun de făcut, surâse el. Te înţeleg.

- Intâmplător, am o întâlnire diseară.

Pentru Alison, acest fapt era de-a dreptul surprinzător şi Cindy îi zâmbi cu blândeţe.

- Nu sunt deloc surprins, spuse Zac Stone. Arăţi minunat, astăzi. E nouă rochia asta, nu-i aşa? Şi ai slăbit destul de mult, în această săptămână.

-Aproape patru kilograme. A fost foarte greu, dar am reuşit.

-Acum sărbătoreşti, nu-i aşa? Il cunosc pe pretendentul tău?

-Ah, nu cred, domnule Stone. Nu lucrează aici.

- Bine. Păstrează atunci misterul, surâse el.

Alison zâmbi la rândul ei şi plecă să cumpere paracetamol.

-Ah, nu!. Zac, dă-mi te rog cheile, am uitat ceva foarte

important.

- Ce?

- Trebuie să mai dau o fugă până acasă, dă-mi, te rog din nou cheile.

- Dar trebuie să fii prezentă aici! Ce anume ai uitat? Sunt sigur că e ceva fără importanţă.

- Mi-am.

Cindy făcu un gest din mâini, impacientată :

-Am uitat să-mi schimb sutienul, adăugă ea. Nu pot purta un sutien alb la o bluză neagră.

Zac se îndreptă spre uşa biroului lui :

- Atunci, stai fără sutien.

- Zac!

- Aşteaptă o clipă, spuse el şi dispăru în biroul lui, după care se întoarse cu două sutiene pe degete.

- Negru sau multicolor?

- Dar ce s-a întâmplat? întrebă Cindy, râzând cât o ţinea gura. Vine cineva pentru vreo şedinţă foto, sau ce?

- Da şi au trimis dinainte o mulţime de pachete cu haine. Toate mărimile şi culorile. Prinde-l, spuse el, întinzându-i sutienul de culoare neagră.

Cindy se întinse după el şi în acel moment Zac Stone o prinse de încheietura mâinii şi se apropie de ea, periculos de mult.

- Fără, mă faci să-mi pierd minţile, spuse el şi Cindy îşi descheie puţin nasturii bluzei, jucându-se.

- Cât de provocatoare poţi fi, Cindy.

- Haide, Zac, ieşi, trebuie să mă schimb.

El, însă, începu să-i mângâie buzele cu degetele.

- Mai e ceva ce ai uitat?. Am tot felul de desuuri, în acele cutii.

-Ah, Zac, eşti de-a dreptul incorigibil.

Bărbatul o prinse de bărbie şi-i ridică faţa spre el :

- Nu incorigibil. Fără curaj, Cindy.

Ea nu mai apucă să-i răspundă, pentru că în acel moment Alison intră cu cutia cu paracetamol. Cindy o luă în grabă, luă şi sutienul din mâna lui Zac şi se îndreptă spre vestiar.

Fără curaj? Un om ca Zac Stone? Niciodată.

Sutienul îi veni perfect.

La ora şase fix, sala de mese se umplu de lume. Fiecare invitat îşi adusese cu el secretara, soţia sau amanta.

Clinchetul permanent al paharelor care se ciocneau, râsetele şi conversaţiile vesele, nu fură însă în măsură să aline durerea de cap care o supăra atât de mult pe Cindy. Işi îndeplini însă toate îndatoririle şi nimeni nu putu să-şi dea seama cu ce suferinţă se confruntă. Era foarte activă şi atentă la nevoile celor din jur, râdea, făcea complimente şi răspundea cu amabilitate şi căldură întrebărilor care i se puneau. In acelaşi timp, avusese grijă să nu se îndepărteze niciodată prea mult de şeful ei.

Tocmai discuta cu un grup din compania Simpson, stând cu spatele la Zac, când îl auzi pe şeful ei turuindu-i cuiva un sac de fraze calde şi entuziaste :

- Ia te uită! Sunt atât de fericit că ai reuşit să vii! Sunt de-a dreptul încântat să te văd, iubito, absolut încântat!

Nu-l mai văzuse niciodată în starea asta şi Cindy îşi întoarse curioasă capul spre el, în timp ce râsul voios al unei femei răsună în toată încăperea. Abilitatea sa de a face două lucruri deodată fără nicio problemă o ajută şi de astă dată, astfel că reuşi să continue şi conversaţia cu domnul Simpson şi să asculte ce spunea Zac.

- Nu mai mult decât mine, Zac, răspunse femeia. Trebuie însă să ştii că te suspectez. De ce m-ai invitat?

- Tracy ! Mă faci să mă simt ofensat.

Cindy se roti şi mai mult, astfel încât să poată vedea cu cine vorbea Zac Stone. Femeia părea să aibă vreo treizeci de ani şi era

îmbrăcată într-un costum roşu, foarte elegant, care se mula uşor pe corpul ei absolut perfect. Părul lung, la fel de negru ca al lui Zac, era prins strâns la spate. Faţa, care îi era foarte familiară lui Cindy, era de o frumuseţe uluitoare, iar machiajul îi accentua ochii verzi, strălucitori, într-un mod cu totul deosebit.

Cindy nu-şi putu însă aminti unde mai văzuse această faţă.

- Sunt foarte multe lucruri pe care aş vrea să le discutăm. Am înţeles de ce te-ai retras din publicitate, dar n-am înţeles de ce ai revenit. In plus, aş vrea să-mi spui de ce nu m-ai căutat după ce te-ai întors în Anglia, dar în schimb m-ai invitat aici. Ai uitat cum ne-am despărţit ultima dată, nu-i aşa Zac?

Cindy nu putu auzi răspunsul la această întrebare.

Greg Halliday, directorul adjunct al agenţiei, o trase uşor de mânecă şi ieşiră amândoi în afara grupului care continuă să discute cu multă vioiciune.

- Aş vrea să cunoşti pe cineva, spuse el. Un posibil client. In plus, Zac nu e mulţumit de atenţia exagerată pe care i-o acorzi lui Simpson. După ce am încheiat o afacere cu cineva, nu mai continuăm să-l curtăm atât de mult.

Uitându-se din nou spre Zac, îl văzu de astă dată în compania unui bărbat foarte scund, în colţul camerei, ascultându-l atât de atent de parcă s-ar fi temut să nu scape niciun cuvânt din ce spunea omuleţul.

Câteva momente mai târziu, Sheila se apropie uşor de ea şi-i şopti, chicotind, la ureche.

- Uită-te puţin la aia, spuse ea, amuzată, privind în direcţia femeii cu care discutase Zac. Nu-şi poate desprinde privirea de la Faţa de Granit.

Intr-adevăr, observă Cindy, femeia stătea în partea cealaltă a camerei şi privea numai spre Zac, care discuta acum cu alte câteva femei, însoţite de nişte bărbaţi mai în vârstă.

- Mi-e foarte cunoscută, dar nu ştiu exact unde am văzut-o. E model, nu-i aşa?

- Da. A fost. E Tracy Lynn. Mi-a spus, că s-a retras acum.

- E frumoasă.

- Nu mai e destul de frumoasă, pentru genul de fotografii pe care obişnuia să le facă. Uită-te mai bine la ea.

Tracy fusese un manechin foarte cunoscut cu ani în urmă, faţa ei putea fi văzută peste tot, dar era adevărat că, în ultima vreme, nu se mai auzise nimic despre ea.

Cindy ar fi vrut să ştie mai multe lucruri despre această femeie, dar n-avea niciun chef să-i dea Sheilei apă la moară. Sheila însă nu avu nevoie să fie încurajată pentru a-şi începe, ca de obicei,

caracterizările atât de originale.

- O cunosc de pe vremea când lucram la prima agenţie la care m-am angajat. Făcuse acolo nişte fotogafii pentru o reclamă. Asta se întâmpla cu vreo doisprezece ani în urmă. După asta, a lucrat pentru vechea agenţie a lui Zac. Practic, a făcut carieră datorită lui. Cred că sunt doar prieteni foarte buni, dacă te interesează cumva, adăugă Sheila cu un zâmbet plin de şiretenie.

- Nu mă interesează, minţi Cindy.

- Totuşi, n-ai zice că are mai mult de treizeci de ani, nu-i aşa ? continuă Sheila. Care nu avea un suflet rău, dar era îngrozitor de guralivă. Si e o persoană foarte amabilă şi drăguţă. Succesul nu i-a luat niciodată minţile. E într-adevăr extraordinară.

Venind din partea Sheilei, complimetele acestea erau, desigur, ca nişte premii. Nu vorbea prea des atât de frumos despre cineva.

Pe la ora opt şi jumătate, deşi luase încă un paracetamol, durerea de cap a lui Cindy se înteţise şi mai mult. De aceea, se retrase în biroul ei, unde se aşează cu capul pe birou şi cu ochii închişi. Dacă ar putea sta aşa măcar zece minute, poate ar putea să mai îndure gălăgia infernală care domnea în sala de mese, îşi spuse ea.

- Ce faci aici, Cindy ? De ce stai aşa? o întrebă Zac, intrând grăbit în birou.

- E un exerciţiu de yoga, răspunse ea încet, deschizând cu greutate ochii.

- Da, bineînţeles, nici nu mă gândeam la altceva, surâse el. Hai să plecăm de aici.

Cindy crezu că vrea să se întoarcă la petrecere şi se îndreptă spre sala unde erau invitaţii.

- Nu. Hai să mergem undeva unde putem să bem liniştiţi ceva, împreună. E destul pentru o singură zi.

- Ah, da, mi-ar plăcea foarte mult, spuse Cindy, întorcându-se

în birou să-şi ia poşeta.

După ce se instalară în maşina lui Zac, Cindy spuse surâzând:

- Pari foarte mulţumit. A decurs totul după cum ai plănuit?

- Da.

-Ai semnat un contract avantajos cu bărbatul acela scund ?

- De unde ştii asta?

- Nu ştiu, doar am întrebat.

- M-ai urmărit toată seara, nu-i aşa? N-ai putut să-ţi iei ochii de la mine, e adevărat? Mmm?

- Increzutule! Nu mi-ai spus să stau pe lângă tine?

- Cum te mai simţi? schimbă el vorba.

- Ingrozitor.

-Ai mâncat, ceva, la petrecere ?

- Nu.

-Ţi-ai luat prânzul?

- Ştii foarte bine că nu. Mi-ai spus că nu avem timp de mâncare, la prânz.

-Nu-i de mirare atunci că te doare capul. Mergem să-ţi iei cina, chiar acum.

- Nu vreau să mănânc, dar mulţumesc pentru intenţie. Dar tot ce-mi doresc e să stau într-un loc liniştit.

-Atunci, mergem într-un loc liniştit. Acasă la mine. Vom lua ceva de mâncare în drum.

- Ceva chinezesc? Ştiu un loc foarte bun.

- Şi eu. Probabil acelaşi.

Cindy zâmbi la gândul că va avea într-adevăr o seară specială.

- Cine era?

- Despre cine vorbeşti?

- Ştii foarte bine. Piticul de la petrecere.

- O persoană pe care am uitat s-o trec pe listă. S-a invitat singur. Mulţumesc Cerului. Lucrase până acum cu altcineva, o

mare firmă de parfumuri, dar nu mai vor să colaboreze cu el.

Nu era ceva neobişnuit, se gândi Cindy. Incepea să cunoască regulile nescrise ale agenţiilor.

- Vrea, deci, să facă afaceri cu tine ?

- Da, şi l-am refuzat.

Cindy îl privi uimită.

- De ce naiba ai făcut asta ?

- Ce-ai zice, drăguţo, dacă am uita acum de afaceri pentru tot restul serii ? o întrebă el pe un ton pe care Cindy nu i-l mai auzise niciodată.

Emoţionată, îşi întoarse privirea spre fereastră.

Capitolul 5

Când Cindy se întoarse din bucătărie în sufrageria lui Zac, cu platoul cu mâncare chinezească, îl găsi în plină conversaţie telefonică.

- ... Inţeleg. Eu? Da, da. Sunt foarte bine, mulţumesc, spuse el, în timp ce-i făcu semn lui Cindy să aşeze platoul pe măsuţa de cafea. Tu cum eşti? îşi continuă el convorbirea telefonică. Si familia ta? Când îl pot găsi pe soţul tău? Bine, voi suna atunci. Mulţumesc foarte mult.

După asta, Zac se aşează gânditor pe canapea.

- Zac?

Trecură câteva minute până se întoarse spre ea.

- Iartă-mă. Ce spuneai, Cindy?

- N-am spus nimic, răspunse Cindy, întrebându-se cine fusese la telefon încât să devină atât de trist.

- Era în legătură cu vreo afacere acest telefon, nu-i aşa? Mi se pare că ai spus să uităm de afaceri pentru tot restul serii, adăugă ea.

Zac zâmbi uşor, parcă pentru a-şi cere iertare.

- Am spus asta, e adevărat, dar am încercat să fixez o întâlnire importantă cu cineva care m-a refuzat. Singura mea şansă e să-l invit aici, dar e plecat pentru câteva zile.

- Ai putea să-i spui secretarei tale ceva mai mult despre această afacere? Ai încredere în mine, nu-i aşa?

Fusese ultima ei zi de probă şi Cindy îşi primise salariul în acea dimineaţă. Fusese o sumă substanţială, dar cel mai mult o bucura faptul că se terminase cu perioada de probă şi se va putea considera cu adevărat angajata lui Zac.

- Da, am încredere în tine, Cindy, răspunse Zac Stone foarte serios, desfacându-şi cravata şi dându-şi jos sacoul, aşa cum făcea şi la birou, când nu avea clienţi. Acum însă avea un aer

diferit. Probabil pentru că se afla în propria lui casă.

Apartamentul lui Zac Stone fusese o adevărată revelaţie pentru Cindy.

- N-are niciun rost însă să-ţi vorbesc despre nişte proiecte care probabil nu se vor mai realiza, spuse el, îndreptându-se spre bar şi scoţând de acolo o sticlă de vin şi două pahare.

Cindy dădu din cap, în sensul că înţelege. Ii va spune când va simţi el nevoia. Incepu, deci, să mănânce.

- Mâncarea e aproape rece.

- Imi pare rău. Ia un pahar cu vin. Te ajută.

După ce înghiţi puţin din paharul întins de Zac, Cindy se uită curioasă spre sticlă. Era un vin foarte vechi şi scump, absolut delicios, care se potrivea foarte bine cu bucatele rafinate din bucătăria chinezească.

Mâncară în tăcere.

- Ştii, comentă Cindy după ce terminară de mâncat, apartamentul tău mă duce cu gândul la o navă cosmică.

Cele patru fotolii din încăpere erau îmbrăcate în piele maro, iar barul era din mahon, ca şi măsuţa. Pereţii aveau culoarea coajei de ou, punând în evidenţă foarte bine tablourile clasice şi pline de culoare.

- De ce ai spus asta? Nu înţeleg.

- Modul în care e aşezată mobila aici. Ştii că am fost foarte furioasă când am văzut că ai comandat ca biroul meu să aibă peretele ăla roşu? Ştiu că roşul stimulează şi probabil te-ai gândit că n-am muncit destul înainte, spuse ea, dar mi-a displăcut profund acea schimbare, încă înainte de a te cunoaşte.

Zac zâmbi la gândul că Cindy ştia ce efect pot avea culorile asupra angajaţilor. Ca om de publicitate, era absolut necesar să fii conştient de puterea coloritului unei imagini şi modul în care poate influenţa acesta subconştientul.

- Oricum, îmi place apartamentul tău, adăugă ea, deşi e cam prea masculin, pentru gustul meu.

- Mi se pare firesc. Să te văd ce o să-mi spui când o să-mi vezi dormitorul, replică el.

- N-am nicio intenţie, în acest sens. Totuşi, de ce spui asta? E mult mai feminin? zâmbi ea.

- Nu, prostuţo, replică el, ciufulind-o. Are tavanul roşu.

Cindy se descălţă şi se aşează în fotoliu, cu picioarele sub ea.

Zac îşi plimbă ochii peste faţa ei bronzată, în contrast foarte frumos cu blondul natural al părului care-i cădea uşor pe umeri. De data asta o analiza ca femeie, îşi spuse ea.

- Deci, m-ai etichetat chiar înainte de a mă cunoaşte, spuse el.

- N-am spus asta.

- Ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă n-aş fi ignorat prima impresie pe care mi-ai făcut-o ?

- Si care a fost, mă rog, prima ta impresie?

- Nu vreau să-ţi spun, pentru a nu te simţi ofensată.

- N-ai fost mulţumit de pregătirea mea, nu-i aşa?

- Vrei să-ţi scoţi odată asta din cap? Spune-mi, te rog, tu nu m-ai putut suporta pentru că sunt pe jumătate scoţian?

- Bineînţeles că nu m-am gândit la asta. Dar stai puţin. Cum am putut să te urăsc din cauza asta, când nici măcar n-am ştiut acest fapt?

- Stii acum. Adevărul e că m-a înfuriat atitudinea ta insolentă şi ştiu că mai întâi nu erai hotărâtă să rămâi, dar după jumătatea interviului îţi doreai foarte tare slujba, pentru că eşti prea mândră şi vroiai să
demonstrezi că eşti în stare să faci faţă situaţiilor dificile.

Urmă o tăcere adâncă.

Zac Stone reuşea întotdeauna s-o surprindă. Avea desigur

dreptate în tot ce spunea.

- Cum se face, totuşi, că mi-ai dat slujba?

- Pentru că am văzut că eşti inteligentă, dar ca să lucrăm împreună, această inteligenţă trebuie să fie modelată în sensul în care gândesc eu.

-Mă faci să cred că mă priveşti ca pe un cal sălbatic, râse Cindy încet, dar Zac Stone nici măcar nu zâmbi.

- Nu, deloc, spuse el cu mare seriozitate. Caii sălbatici sunt greu de îmblânzit, ceea ce nu se întâmplă în cazul tău. Tu trebuie doar să fii redirecţionată.

- Zac. vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce am învăţat, deja, de la tine şi.şi pentru mărirea de salariu.

- Ai câştigat prin meritul tău tot ceea ce ai câştigat, spuse el, întinzându-se în fotoliu şi închizând ochii.

- Vrei. vrei să plec? întrebă ea încet. Pari foarte obosit, seara asta. Sau. oricum, nu eşti în apele tale.

Zac deschise o clipă ochii, după care îi închise la loc.

- Nu, pleca. Mă crezi sau nu, dar n-am mai avut o seară atât de frumoasă de multă vreme.

Nici eu, se gândi Cindy. Ar fi vrut să-l întrebe câteva lucruri despre el, dar se temea să nu strice atmosfera care se crease între ei. Se simţea fericită, chiar dacă nu vorbeau prea mult. Işi lăsă ochii să se plimbe pe faţa lui frumoasă, pe umerii largi şi pe pieptul musculos. Coborî apoi cu privirea peste coapsele lui puternice şi peste picioarele lungi. Il dorea. Nu mai simţise o asemenea dorinţă pentru cineva în toată viaţa ei.

Dar era sigură că nu va ieşi nimic din toată situaţia asta. Era absolut convinsă.

- Cindy, spuse el încet. Ştii care e răul cel mai mare din lume?

- Da. Sexul.

Zac deschise ochii şi o privi lung.

- Nu. Banii. Sexul e pe al doilea loc. Foarte aproape.

- Zac. Vrei să-mi vorbeşti puţin despre tine? Ai spus mai devreme că eu lucrez foarte mult, deşi nu e nevoie să fac asta, pentru a-mi câştiga existenţa. Dar nici tu nu trebuie să munceşti atât de mult pentru a-ţi câştiga existenţa. De ce o faci? E o provocare?

Pentru că el nu-i răspunse, Cindy regretă că pusese această întrebare.

După o pauză lungă, foarte lungă, Zac Stone spuse încet :

- Da, e o provocare. Vino aici, Cindy, vreau să te sărut.

- Zac, te rog, vreau să te înţeleg. Te-ai retras vreme de doi ani. Ce-ai făcut în tot acest timp?

- N-am făcut nimic. Absolut nimic. Am vrut să te sărut toată seara.

- Zac. Ai lipsit doi ani din lumea asta şi se părea că nu mai vrei să te întorci.

- Nu, nu mai vroiam.

- Dar ai făcut-o, insistă ea. Inseamnă că ceva nu era în regulă în viaţa ta.

- Imi plac femeile care gândesc logic, spuse el, strângând paharul cu vin între degete, după care se duse din nou la bar, luă încă o sticlă cu vin şi umplu din nou paharele. Nu se mai aşeză, însă. Deschise fereastra şi se uită lung spre cer.

- Intotdeauna am fost ambiţios, Cindy. Si niciodată n-am putut să rezist niciunei provocări. Dar regret.

Işi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor şi continuă să privească înaltul cerului.

Cindy nu spuse nimic. Aştepta, urmărind încordarea umerilor lui musculoşi.

- . M-am născut într-un sătuc din Scoţia. Am trei surori mai

mari. Mama mea lucra din greu în casă, iar tatăl meu într-o mină. La fel făcuse şi tatăl lui şi tatăl tatălui lui. Am fost un student eminent, graţie unei memorii de invidiat. Am câştigat o bursă la universitate, iar părinţii mei au fost extrem de mândri de asta. Vroiau la fel de mult ca mine să urmez o facultate. Nu se mai pomenise până atunci ca un fiu de miner din sătucul acela uitat de lume să nu urmeze profesia tatălui său. Eu însă n-am avut niciodată această intenţie. M-am născut cu o ambiţie de fier şi am vrut întotdeauna să fiu cel mai bun, în toate. Părinţii mei erau foarte religioşi şi eu am fost crescut ca atare. Erau o mulţime de subiecte tabu în casa noastră, astfel că am fost multă vreme un mare inocent. Mai ales, în ceea ce priveşte marele rău din lume.

Se întoarse cu faţa spre ea, dar nu-i aruncă nicio privire. Ochii lui se fixară undeva, lângă ea.

- Poate totuşi ai dreptate, poate cel mai rău lucru din lume nu sunt banii, ci. Am fost un adolescent cu o mare curiozitate, în toate privinţele. Ca orice adolescent. Prima mea experienţă sexuală a fost cu o fată care locuia pe o stradă învecinată. Era o fată drăguţă. Era virgină, ca şi mine. Aveam şaptesprezece ani când. Elizabeth era cu un an mai mare, decât mine. Mi-a spus că mă iubeşte şi de aceea îmi îngăduie să.

- Poate te iubea, într-adevăr. De ce ai spus asta cu atâta cinism? Era tânără şi.

- Iar eu eram şi mai tânăr. Am făcut dragoste cu ea doar o singură dată. După un timp, am aflat că e însărcinată. Am făcut dragoste doar o singură dată şi s-a întâmplat.

- Se poate întâmpla.

- Ah, am vorbit prea mult. Nu ştiu de ce am simţit să-ţi spun toate astea.

Ii vorbi apoi atât de încet, încât Cindy trebui să facă un mare efort pentru a-l înţelege :

- Viaţa era aşa de ciudată în acea comunitate. Se munceşte şi se trăieşte după alte reguli. M-am căsătorit cu Elisabeth. N-am avut altă şansă. Tatăl ei m-a dus, practic, cu forţa la altar. Aveam doar şaptesprezece ani. Am pierdut orice şansă de a mai merge la universitate, de a pleca de acolo, de a face bani. De a face cu viaţa mea ceea ce plănuisem înainte.

Cindy îl privi curioasă pe bărbatul puternic şi plin de succes din faţa ei, care locuia acum într-un apartament atât de sofisticat şi de scump.

-Totuşi, nu poţi spune că n-ai reuşit, până la urmă. Ce s-a întâmplat cu copilul ?

- L-a pierdut. Locuiam la părinţii ei, pentru că aveau o casă mult mai mare. Era singură la părinţi. Eu am început să lucrez într-o mină şi-i dădeam mamei ei tot ce câştigam. Ambiţia mea a devenit atunci mai mare ca niciodată.

-Atunci. când Elisabeth a pierdut copilul, ai părăsit-o?

Zac se întoarse încet spre ea şi îi spuse foarte apăsat:

- Tu într-adevăr gândeşti numai lucruri rele, despre mine, nu-i aşa?

- Zac. Eu nu te judec.. .Nu cred nimic. A fost doar o întrebare, nu o acuzaţie. Ai părăsit-o?

- Am plecat de acolo. Amândoi. Chiar dacă motivul pentru care m-am căsătorit nu mai exista, am încercat să continuu, totul. Vezi, în naivitatea mea de atunci. o iubeam puţin. Elisabeth îmi cunoştea ambiţiile. Stia că nu vroiam să rămân sărac toată viaţa mea. Până la urmă a fost de acord să plecăm împreună la Londra.

- Te-a iubit, Zac, sunt sigură de asta.

- Aşa am crezut şi eu. Ţi-am spus cât de naiv eram pe-atunci. Mai întâi a trebuit să se mărite cu mine. Apoi a descoperit că viaţa era mult mai uşoară dacă avea un soţ.

Nu trebuia să muncească. A refuzat tot timpul să-şi ia o slujbă în Londra şi-ţi imaginezi cât de rău o duceam. Eu m-am angajat într-o agenţie ca poştaş. Elisabeth însă considera că e ruşine ca o femeie să muncească şi nimic nu i-a schimbat această idee, deşi o duceam atât de rău. Am fost fascinat de acest oraş atât de mare, dar şi de munca în agenţie. Am furat meseria cât am putut de mult. Ziua lucram şi seara studiam. Studiam tot timpul, mă instruiam. şi Elisabeth mă cicălea. Să mă întorc în Scoţia, să nu mai lucrez atât de mult, să-mi las studiile.

- După opt luni, inevitabilul s-a produs. In criza despărţirii, mi-a spus că bebeluşul nu fusese al meu. Mi-a spus că înaintea mea mai fusese cu nişte băieţi de la fermă. Cum n-am omorât-o pe Elisabeth în acea noapte, nu pot să-mi dau seama. După ce mi-a spus astea. Am plecat.

Cindy nu ştia ce ar fi putut spune în acel moment, aşa că nu spuse nimic.

Zac ridică paharul şi-i zâmbi.

-Admit că te-am invidiat pentru educaţia de care ai avut tu parte, Cindy. Pentru şansele pe care ţi le-a oferit viaţa. Dar asta n-a avut nicio influenţă asupra deciziilor mele de a colabora cu tine. Am reuşit să-mi continuu studiile, muncind din greu.

Cindy îi zâmbi la rândul ei pe deasupra paharului. Noaptea era aproape pe sfârşite şi Zac era îngrozitor de obosit, dar continuară să vorbească.

Cindy îi vorbi despre familia ei, dar nu-i spuse foarte multe lucruri despre ea însăşi. A vorbi despre speranţele şi proiectele ei era foarte dificil. Desigur nu multă lume ar putea s-o înţeleagă.

După un timp, mâncară nişte sandvişuri şi băură câteva cafele, continuând să discute.

-Ai trăit o perioadă în izolare, deci. Ce te-a făcut să revii la această muncă?

- Când m-am retras, mi-am cumpărat o casă în Bahamas. O am, încă. Mă întâlneam cu prietenii, mi-am făcut relaţii în toată lumea. Dar mă plictiseam îngrozitor, Cindy.

- Imi dau seama, răspunse Cindy. Zac. Ce s-a întâmplat cu soţia
ta?

Zac o privi lung :

- Fosta mea soţie. Din câte ştiu, e foarte bine. S-a căsătorit şi are patru copii. Mama obişnuia să-mi vorbească adeseori despre ea, împotriva dorinţei mele, evident.

- Obişnuia?

- Da. A murit acum trei ani. Tatăl meu s-a stins curând după moartea ei. Erau foarte legaţi unul de altul şi am ştiut întotdeauna că aşa se va întâmpla.

Cindy se dădu jos din fotoliu şi-şi puse pantofii. Nu avea chef să vorbească acum şi despre părinţii lui.

- Deci, te-ai întors în publicitate pentru că te plictiseai, reveni ea la subiectul care o interesa. Nu te interesează banii, dar îţi place provocarea.

- Exact, răspunse el şi se apropie de ea s-o îmbrăţişeze, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai normal în acel moment.

Cindy întinse braţele şi-l cuprinse după umeri, într-un gest la fel de natural şi de firesc, iar când Zac începu s-o sărute, îi răspunse cu atâta pasiune, încât aproape îşi pierdu cunoştinţa.

Trebuia însă să reziste, îşi spuse ea, îndepărtându-se cu un efort aproape supraomenesc.

- Zac. Eu nu vreau ca relaţia noastră să se schimbe, în acest sens. Eşti şeful meu şi asta vreau să rămâi.

Zac îi cuprinse faţa în mâini cu o delicateţe uluitoare. O privi apoi în ochi atât de adânc, ca şi cum ar fi vrut să-i citească gândurile cele mai ascunse şi mai intime.

- Cindy, eu cunosc foarte bine femeile. Face parte din meseria mea să le ştiu dorinţele, să ştiu cum gândesc, ce motivaţii au şi ce speranţe, în momentul în care spun ceva, deşi simt şi gândesc cu totul şi cu totul altceva.

Cindy închisese ochii, în timp ce el îi spusese toate acestea.

Dumnezeule, cum putea să-şi dea seama atât de uşor de ceea ce gândea?

- Văd cu claritate când o femeie mă doreşte, continuă el. Când va sosi momentul potrivit, Cindy, voi face dragoste cu tine. Si tu vei fi fericită de acest fapt. Acum, du-te acasă, frumoasa mea mândră şi somn uşor.

Capitolul 6

- Cindy, ai adormit, sau ce-i cu tine? răsună nervoasă vocea lui Zac, la interfon.

Nu se mai folosise niciodată de el, pentru a vorbi cu ea, pentru că uşa dintre birourile lor stătea mai tot timpul deschisă.

- Ţi-am cerut să-mi faci legătura cu trei numere telefonice acum o jumătate de oră şi încă mai aştept. Hai, pune-te pe treabă, n-am toată ziua la dispoziţie pentru problema asta.

Nu aveau, desigur, toată ziua la dispoziţie pentru această problemă, pentru că era miercuri şi la ora prânzului aveau întâlnire cu un client, la Croydon.

-Sunt ocupate liniile, Zac.

- Toate?

- Da, răspunse Cindy, întrebându-se ce se întâmplase cu el că era atât de nervos, pentru că totul fusese foarte bine, până atunci.

- Şi spune-i Sheilei să vină imediat aici, continuă el. Acum! In acest moment!

Cindy o sună pe Sheila şi încercă din nou să prindă legătura cu cele trei numere comandate de Zac, dar chiar atunci, în birou îşi făcu apariţia domnişoara Druce, care avea o expresie extrem de abătută.

- Ce s-a întâmplat, domnişoară Druce? întrebă amuzată, Cindy.

-Aş vrea să vorbesc cu domnul Stone, spuse aceasta, cu ochii măriţi de nervozitate.

- Nu puteţi să-mi spuneţi mie ce aveţi de spus? întrebă Cindy, abia reţinându-şi zâmbetul. Domnul Stone e foarte ocupat în acest moment şi n-aş vrea să-l deranjez. Nu prea e în apele lui şi.

- Nici eu, replică impacientată domnişoara Druce. E vorba, însă, de o problemă foarte importantă. Trebuie să vorbesc neapărat cu domnul Stone.

- Domnişoară Druce, interveni Zac Stone, postându-se în

pragul uşii interimare. Vino, draga mea. Ce s-a întâmplat?

Domnişoara Druce intră aferată, iar Zac închise uşa în urma lor.

Cindy şi Alison schimbară între ele priviri semnificative, dar nu era timp de discuţii în legătură cu asta, acum. Si ea şi Cindy aveau foarte mult de lucru în această perioadă.

- Acum, ce mai vrea? întrebă Sheila, următoarea care intră în mare grabă în birou.

Era îmbrăcată în roşu şi negru şi avea o expresie foarte amuzată. Cindy n-o mai văzuse niciodată arătând atât de strălucitoare.

- Ce bine arăţi, Sheila, spuse Alison, exprimând în cuvinte ceea ce gândise şi Cindy.

- Mulţumesc, spuse Sheila, zâmbind ca pentru reclamă. Sper că nu va avea nimic de obiectat nici Faţă de Granit. Trebuie să intru repede la el, adăugă ea. Mi se pare că e nemaipomenit de furios, azi.

- Nu, stai puţin, replică Cindy, sărind de la biroul ei şi prinzând-o pe Sheila de braţ. E domnişoara Druce acum la el. Trebuie să mai aştepţi, puţin.

Cindy ştia că Zac refuzase două scenarii scrise de Sheila şi presupunea că vroia să-i vorbească între patru ochi.

Indispusă de situaţie, Sheila se aşeză pe un scaun, lângă radiator, cu picioarele unul peste altul. Cum din biroul lui Zac nu se auzea niciun sunet, femeia se uita la ceas din cinci în cinci secunde, contrariată.

- E-n regulă! spuse ea, nervoasă, după un timp. Am plecat. Chemaţi-mă când se eliberează.

In acea clipă, însă, domnişoara Druce ieşi din biroul lui Zac Stone, cu o expresie extrem de satisfăcută.

Sheila făcu câţiva paşi spre uşa şefului ei, exact în momentul în

care acesta începu să urle în interfonul de pe masa lui Cindy :

- Unde dracu e Sheila?

- E aici, Zac, răspunse Cindy, cu blândeţe, încercând să-l mai calmeze puţin.

- Sunt aici de câteva minute, spuse Sheila intrând, îndulcindu-şi glasul.

Nota de sarcasm obişnuită nu dispăruse totuşi din tonul ei.

- Ia loc, Sheila, replică Zac, nervos, arătând spre scaunul din faţa lui.

- Stau cu plăcere, răspunse Sheila, dacă mă asiguri că n-ai pus nicio piuneză pe scaunul pe care mi-l indici, surâse ea, ironic.

Alison şi Cindy schimbară, din nou, câteva priviri semnificative. Urma, desigur, o furtună, între cei doi.

- Aşază-te, odată, şi nu mai comenta atâta, replică Zac cu răceală, privind-o cu fulgere-n ochi. Şi de ce naiba te-ai îmbrăcat ca o paparudă, astăzi? continuă el să ridice glasul. Ce faci?. Nu poţi să iei hârţoagele-alea de acolo, idioato? întrebă el furios, văzând că angajata sa nu avea nicio intenţie de a înlătura teancul de hârtii pe care el le pusese mai devreme în acel loc.

Sheila strânse cu grijă foile şi le aşeză pe birou, după care se postă pe marginea scaunului, cu obişnuitul ei zâmbet plin de sarcasm.

- De cât timp lucrezi aici? continuă el.

- De zece ani.

- Şi de câţi ani colaborezi cu Eleanor?

- De cinci ani, răspunse Sheila, cu o voce delicioasă.

- Am citit ultimele tale realizări. Presupui că vom putea ieşi la termen pe piaţă cu aşa ceva?

- Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-mi spuneţi că nu sunteţi satisfăcut de ceea ce am scris!

Sheila îşi arăta colţii acum şi Zac îi replică în acelaşi stil.

- Satisfăcut? E fără niciun pic de sare şi piper, exact ca modul tău de a te îmbrăca! E răsuflat şi plictisitor, ca tine! Eşti învechită, Sheila! Trebuie să te refrişezi!

- Pe naiba, trebuie să mă refrişez! In câte feluri se poate descrie lenjeria unei femei?

- Intr-un număr infinit de feluri! Uită-te la ăsta! Analizează-l! Vei descrie acest sutien, cu lux de amănunte, exact în acest moment! Nu putem lăsa fotograful să facă asta pentru noi! Aşteaptă!

Vocea lui Zac se auzi străbătând biroul de la un capăt la altul.

- Du-te în vestiarul femeilor şi pune-l pe tine! Uite, prinde-i şi pe ăştia, spuse Zac, aruncându-i în braţe o pereche de bikini.

In acest moment, Alison pufni în râs şi Cindy îi aruncă o privire plină de cald reproş.

Amândouă ştiau că Sheila nu purta niciodată sutien. De altfel, nici nu prea avea pentru ce.

- Nu ne adresăm femeilor de vârstă mijlocie în acest proiect, Sheila. Ne adresăm femeilor foarte tinere. Pune sutienul ăsta pe tine şi vezi ce simţi. Trebuie să simţi fineţea mătăsii din care e făcut. E delicioasă, Sheila. Delicioasă. Despre asta vreau să scrii. Lasă-ţi imaginaţia să zboare şi zbori şi tu cu ea. Spune cum va reacţiona iubitul lor când vor atinge această mătase, ce complimente vor primi la serviciu pentru modul cum stau hainele pe corpul lor, purtând acest sutien. De aceste lucruri sunt interesate femeile. Aici nu scrii despre mobila companiei Simpson! Dacă nu îmi vii cu ceva original, data viitoare îţi reziliez contractul!

Sheila ieşi din biroul lui Zac cu sutienul într-o mână şi bikinii în alta, făcând feţe- feţe şi îndreptându-se direct spre ieşire, trântind cu putere uşa în urma ei.

Alison abia se abţinuse să nu izbucnească în râs, văzând-o pe Cindy că nu schiţează nici măcar un zâmbet.

- Mă întreb de ce i-a vorbit Sheilei în halul ăsta, spuse Alison. Nu o va da afară, nu-i aşa? Tu ce crezi?

- Nu, Alison. Doar a apăsat puţin mai mult pe accelerator.

- Poftim? întrebă Alison, neînţelegând pe moment, unde bate.

- Ah, nimic, nimic. Nu-ţi face griji, n-o va da afară.

- E ciudat, pentru că nu părea să n-o aprecieze pe Sheila, spuse Alison.

- Intr-adevăr, răspunse Cindy, punând la loc receptorul telefonului, după ce încercase să prindă o linie liberă pentru numerele primite de la Zac. Ieşi pe urmă afară să îşi cumpere un sandviş, gândindu-se că va reveni cu încercările mai târziu. Poate va avea mai multe şanse de reuşită atunci.

Era trecut de nouă când plecară de la Croydon, în acea seară.

Zac îşi invitase clientul la cină după întâlnirea de afaceri şi continuaseră toţi trei discuţiile, în timpul mesei.

După ce ajunse în maşina lui Zac, Cindy închise puţin ochii, obosită. Se gândea la bărbatul de lângă ea.

Cu clienţii lui era cel mai curtenitor om din lume. Cu angajaţiiera extrem de dur, câteodată, dar reuşea să-i mobilizeze în sensul în care vroia el, după modelul personalităţii sale. In seara în care stătuseră împreună în apartamentul lui, reuşise să înţeleagă ce anume îl motivase pe el însuşi, în cariera sa. Reuşise atunci să întrevadă o părticică din adevăratul Zac Stone?

Se poate împărţi personalitatea pe compartimente? se întrebă Cindy.

Deşi învăţa pe zi ce trecea tot mai multe lucruri despre el, Zac Stone rămânea încă pentru ea un mister. Din punct de vedere profesional, instinctiv, avea foarte mare încredere în el, deşi văzuse că era un mare manipulator de oameni. In ceea ce privea relaţia lor

de femeie-bărbat, nu avea niciun pic de încredere. Lucrul de care era însă foarte sigură, era faptul că Zac Stone era născut să fie învingător, în tot ce-şi propunea.

- Dau un bănuţ pentru gândurile tale, glumi Zac, privind-o pieziş. Cindy nu deschise ochii. Se simţea foarte bine aşa, deşi simţindu-i
trupul atât de aproape în intimitatea maşinii, nu era tocmai confortabil pentru ea.

- Nu sunt atât de preţioase. Simple gânduri banale şi ilogice, răspunse ea.

- Nu-ţi sunt caracteristice, răspunse el şi nu mai adăugă nimic. Deschise radioul şi-şi continuară drumul fără să mai vorbească.

Avea dreptate. Aceste gânduri nu-i erau proprii. Nu era în firea ei
să desfacă firul în patru sau să fie atât de indecisă cu privire la sentimentele pe care le avea pentru cineva. Bărbaţi sau femei, intrau întotdeauna cu precizie în colimatorul ei. In special bărbaţii.

Nu-i mai displăcea Zac, dar nu ştia ce anume simţea acum pentru el. Fascinaţie? Admiraţie? Respect?

Cindy îşi întoarse uşor capul spre el şi-l privi printre gene. In lumina difuză a farurilor, părea mai misterios ca niciodată.

Dorinţă?

Da, era şi asta! Şi de aici, toate resentimentele pe care le avea faţă de
el.

Il dorea pe Zac Stone şi-i displăcea că el ştia asta.

Nu va face niciodată dragoste cu Zac Stone. Pentru el ar fi fost o simplă împreunare, ca oricare alta. Nimic altceva.

Ii spusese, deja, că nici nu-şi mai aminteşte numărul femeilor care intraseră, astfel, în viaţa lui.

N-avea de gând să fie doar una dintre cele care fac să-i crească

palmaresul.

Imediat ce maşina se opri şi Zac închise radioul, Cindy deschise ochii, încet. Nu ştia unde se aflau, dar ce importanţă avea? Putea fi oriunde, de vreme ce Zac era cu ea.

- Ştii, spuse el, aplecându-se peste faţa ei, e o adevărată plăcere pentru un bărbat să-şi poată clăti ochii, cât e ziua de lungă, cu o secretară blondă cu ochi căprui. O fată minunată ca un înger când e adormită. Numai că nu-mi stă în caracter să fac sex cu secretarele mele, ştii asta. Nu-mi place să-mi folosesc biroul pentru întâlniri amoroase.

Cindy era pe cale să adoarmă, dar încercă să-ţi facă o voce cât mai convingătoare :

- Atunci, nu încerca să-ţi strici acest bun obicei. Şi te rog să iei aminte că nu sunt genul care face sex la birou.

Zac începu să râdă tare şi-i deschise portiera:

- Ne vedem mâine dimineaţă, Bucle de Aur.

- Tu nu mergi?

- Mă tem că nu. Mai am câte ceva de făcut la birou. Dar. a fost o invitaţie?

- Nu, n-a fost o invitaţie şi tu ştii asta. Noapte bună, Zac.

- Ei bine?

Sheila se uita cu insistenţă la Zac, iar Cindy - reţinându-şi respiraţia

- la Sheila.

Era o zi de vineri foarte încărcată, iar nervii le erau încordaţi la maximum, pentru că erau cu toţii foarte obosiţi.

Zac privea surâzând încântat paginile înmânate de Sheila.

- Sheila, ai făcut un lucru minunat! Să nu mă mai dezamăgeşti!

- Satisfăcut? întrebă Sheila, ignorând remarca lui.

- Mai mult decât atât.

- Excelent! Atunci, am fugit. Trebuie neapărat să beau ceva.

- Cindy, cu mine şi cu Greg, ne întâlnim într-un bar să bem un pahar de vin cu câţiva prieteni. Vino cu noi.

- Cine face cinste?

- Eu, bineînţeles.

- Ţinem legătura. Va trebui să-mi plăteşti şi cina, spuse Sheila, surâzând.

Cindy se retrase câţiva paşi. Spera din toată inima ca lucrurile să nu
scape iar de sub control. Işi luă carneţelul pentru notiţe şi-l vârî în poşetă. In mod inevitabil, discuţiile vor divaga desigur spre prezentarea companiei Simpson, care era primul punct pe ordinea de zi de luni.

- Cina? întrebă Zac, surâzând. Tu pur şi simplu îţi forţezi norocul, nu-i aşa?

- Intotdeauna.

Cindy stătu deoparte, şi când cei doi făcură o pauză, întrebă languros:

- Zac, chiar ai nevoie de mine? La bar, vorbesc.

- Bineînţeles că am nevoie. Pe urmă, ridicând uşor paginile cu scenariul Sheilei, adăugă încântat:

- E bună, nu-i aşa? E a naibii de bună, într-adevăr, râse el. Dar de ce vrei să scapi în seara asta, Cindy? Ai o întâlnire amoroasă, sau ce?

Cindy nu se obosi să răspundă la o astfel de întrebare. Era mult prea obosită.

- Vezi să nu-ţi faci planuri pentru weekendul ăsta, că lucrăm până târziu, continuă el.

- Aş vrea totuşi să am o zi pe săptămână liberă ca să-mi pot face cumpărăturile, să-mi aranjez părul şi chestii de-astea. Poate marţi, va fi posibil?

- Ah, nicio şansă. Plecăm la Paris marţi, spuse el, punându-şi

haina şi ieşind din birou.

- Paris?

- Da, am reuşit să aranjez întâlnirea despre care ţi-am vorbit, aşa că plecăm marţi la prânz. Mai ajustează-ţi şi tu puţin franceza, până atunci.

Aşa, subit, pe nepusă masă, fără s-o anunţe nimic înainte?

- Zac, de ce nu mi-ai spus despre asta mai dinainte? Ce vom vizita? Si cât vom sta?

-Am aranjat totul, replică el, stingând lumina în biroul lui. Vom sta două sau trei nopţi. Dacă mai ai vreo întrebare, îţi voi sta la dispoziţie.

Până veni Sheila, Cindy îl privi cu foarte multă atenţie. Nu mai puse nicio întrebare, dar îşi dădu seama, din luminile din ochii lui, că întâlnirea pe care o stabilise acolo era deosebit de importantă pentru el.

Sâmbătă, fu din nou o zi de lucru. Era de fapt absolut normal, pentru cei mai mulţi oameni care lucrează în departamente creative. In ceea ce o privea, erau zile în care se întreba, cu toată seriozitatea, de ce alesese să aibă o viaţă în care trebuia să muncească atât de mult.

Zac îşi dădea seama, desigur, de aceste accese ale sale, dar se părea că uneori şi el simţea la fel. Oricum, sâmbătă după-amiază Zac veni în biroul ei şi-i ceru să plece acasă.

- Tu ţi-ai încheiat ziua de muncă, Zac?

- Nu, încă nu. Mai am de stabilit nişte detalii cu Greg, Dar nu e nevoie să vii şi tu, de astă dată. Du-te acasă şi trage un pui de somn. In seara asta te voi invita undeva să luăm cina. E-n regulă?

- E-n regulă, Zac.

Acesta era modul lui Zac de a te recompensa pentru o zi de muncă obositoare.

-Vreau să te îmbraci absolut senzaţional, adăugă el, înainte de

a ieşi pe uşă. Vin să te iau la ora opt.

Capitolul 1

- Zac, cum ai găsit restaurantul ăsta? Am trecut de foarte multe ori pe aici şi nu l-am observat până acum, spuse Cindy râzând. Nu e niciun indicator afară, în afara farfuriei de alamă agăţată de uşa de la intrare. Imi place aici.

Cindy îmbrăcase pentru această ocazie o rochie simplă, făcută dintr-un material aproape transparent, de culoare crem, cu gulerul înalt, străbătut de un fir subţire de aur. Stia că nu putea numi această ţinută senzaţională, dar, oricum, îi venea destul de bine.

- Am fost unul dintre primii clienţi ai acestui local, cu şapte ani în urmă, spuse Zac cu satisfacţie. Patronul e un prieten foarte vechi de-al meu. Găteşte el însuşi totul, şi e un adevărat artist. Te vei convinge singură.

Zac fu cel care alesese pentru ea, părând că-i cunoaşte gusturile, foarte bine.

Băuseră puţin cam mult vin, dar n-avea nicio importanţă, pentru că nu veniseră cu maşina, aşa încât Cindy se simţea complet relaxată.

- Spune-mi cât de ambiţioasă eşti, Cindy? Te-ai gândit să ajungi vreodată la direcţiunea agenţiei Bryant? Sau plănuieşti să laşi totul baltă în câţiva ani, să te măriţi şi să faci o droaie de copii?

- Nici una, nici alta. Nu mă văd pe post de director. Nu sunt chiar atât de ambiţioasă. Dacă îmi fac meseria de secretară atât de bine încât să mă aprecieze toată lumea, sunt mulţumită.

- Da, se vede că te mulţumeşti cu puţin.

Cindy începu să râdă cu poftă .

- Imi place când râzi aşa, spuse Zac. Trebuie să-ţi mai spun că eşti incredibil de frumoasă în seara asta. Dar să nu divaghez. De ce e atât de important pentru tine să fii atât de bună în profesia ta ?

Cindy nu avu nevoie să se gândească prea mult pentru a răspunde:

- Cred că o mare parte din vină, pentru asta, o poartă familia mea. In copilărie şi chiar în adolescenţă nu mi se permiteau o mulţime de lucruri, pentru că eram fiica lui sir Robert Hetherington, care era în vizorul publicului tot timpul.

Cindy se opri, dându-şi seama singură de cinismul care i se strecurase în voce.

- Nu era valabilă doar pentru mine această regulă, bineînţeles. Am două surori mai mari decât mine. Pot să-ţi spun că nu prea eram bună la nimic. Am fost o elevă strălucită, dar asta datorită faptului că am fost dată la cele mai bune şcoli. Am fost un copil extrem de neatractiv.

- Nu pot să cred asta.

- E adevărat, răspunse ea, graţioasă. Eram grasă şi mă simţeam foarte complexată din această cauză. La Londra am venit după ce am împlinit nouăsprezece ani, pentru că stătusem acasă fără să fac absolut nimic, aproape un an. Vroiam să-mi caut propria mea identitate.

Zac râse încet, amuzat.

- In plus, te-ai gândit că aici vei avea şi nişte distracţii în plus. Sunt sigur că ai fost foarte frumoasă întotdeauna.

- Da, zâmbi ea, provocator. Când am venit aici, eram deja suplă.

-Aşadar, ţi-ai încercat aripile.

-Am început să lucrez la Bryant încă de atunci. Dar serile mele din acea perioadă erau foarte diferite de cele de acum. Pe atunci locuiam în Hampstead, într-un apartament în care mai locuiau încă două fete.

Mergeam împreună la dans, la întâlniri, mâncam împreună la diverse restaurante, a fost foarte distractiv. Dar după un timp, am plecat fiecare pe drumul nostru. Când am împlinit douăzeci şi unu de ani, am avut dreptul să folosesc banii pe care mi i-a lăsat moştenire bunica mea. Te rog să reţii, asta. Bunica! Tatăl meu nu

m-a răsfăţat deloc, aşa cum ai insinuat la interviu. Atunci mi-am cumpărat apartamentul în care locuiesc acum, pentru că îmi place să locuiesc singură.

- Da, ai reuşit! Ai ieşit din sistemul în care ai fost crescută, exact aşa cum ai plănuit.

- Da. Mă plictiseam de moarte acasă. Pe urmă, nici la compania lui Bryant, pe vremea lui M. D., nu pot să spun că îmi puteam umple timpul aşa cum aş fi vrut. Abia acum, cu acest şef nou, îngrozitor, sunt complet satisfăcută profesional.

- Hai să ieşim, această remarcă mă face să cred că ai nevoie de puţin aer curat.

- Dar Zac, spuse ea râzând din nou cu poftă, dacă alcoolul mi-a dezlegat limba, n-am nicio vină, In vin e, întotdeauna, adevărul, nu-i aşa?

Inainte de a ieşi, însă, îi opri un bărbat slab şi foarte înalt :

- Zac, îmi face o bucurie imensă să te văd! Când te-am văzut pe lista rezervărilor pentru seara asta, am fost entuziasmat. Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna în Bahamas. După care, se înclină graţios în faţa lui Cindy şi Zac făcu prezentările:

- Paul Denning, Cindy Hetherington. Felicitări pentru bucatele prezentate la cină în astă seară, Paul. Nu ţi-ai ieşit din mână.

- Ah, a fost absolut superb, comentă şi Cindy.

- Sper să vă am de acum înainte clienţi permanenţi pe amândoi, spuse Paul Denning, sărutând mâna lui Cindy, cu delicateţe. Zac fusese un obişnuit al localului, înainte de a se retrage din publicitate. Când te-ai întors. Zac?

- Cu câteva săptămâni în urmă.

Patronul localului îl scrută cu uimire :

- Si eu n-am auzit nimic de tine?

- Am fost ocupat. Incerc să pun pe picioare agenţia lui Bryant.

- Intr-adevăr? De ce? Credeam că te-ai scârbit de lumea

publicităţii.

- Cu nişte ani în urmă, Paul. Acum, e altă poveste.

Inainte de a se îndrepta spre alţi clienţi din local, Paul Denning îi invită la o petrecere privată, care urma să aibă loc în weekendul viitor. Restaurantul va fi închis atunci pentru public.

- Imi pare rău, spuse Zac, dar noi vom fi la Paris, atunci.

Paul zâmbi uşor, prietenos, măsurând-o pe Cindy din cap până-n picioare.

- Atunci. salutările mele Parisului..

- Cred că se gândeşte că mergem acolo de plăcere.

- Bineînţeles, răspunse Cindy, dacă nu m-ai prezentat ca secretară a ta, a crezut că-ţi sunt amantă.

- Si ce e rău în asta?

- E un lucru foarte rău.

Zac îşi vârî braţul sub cel al lui Cindy şi-i şopti la ureche:

- Cred că alcoolul îi face pe oameni să spună adevărul.

- Da.

începură să se plimbe încet, braţ la braţ. Era o seară frumoasă de august.

Zac era îmbrăcat foarte elegant, într-un costum gri, cu cămaşa albă. In momentul în care se îndepărtară de restaurant, Zac îşi desfăcu imediat cravata.

Cindy zâmbi înduioşată. Prevăzuse, asta.

- Ce mai face mama ta? întrebă Zac după o pauză lungă, surprinzând-o.

- Cum? Cine? întrebă ea surprinsă, dar imediat îşi reveni şi răspunse: Mama? E bine. Am vorbit din nou cu ea la telefon, astăzi, aproape o oră. Aşa e mama, ar stat tot timpul cu mine la telefon.

- Si tatăl tău? Ce zice despre faptul că lucrezi în publicitate?

- Habar n-am.

- Intotdeauna când vorbeşti despre tatăl tău e ceva foarte acid

în vocea ta. Mă întreb de ce. Ce s-a întâmplat între voi doi încât să vorbeşti pe acest ton despre el.

- Nimic, ce să se-ntâmple. Zac, tu nu mă cunoşti încă.

- Nu.

Cindy scoase un oftat prelung :

- Bine. Pe vremea când aveam treisprezece ani, am intrat în camera tatălui meu în timp ce el. o înşela pe mama mea.

Cindy nu putu să creadă, în secunda următoare rostirii acestor cuvinte, că fusese în stare să-i dezvăluie lui Zac acest secret. Nu mai vorbise cu nimeni, până atunci, despre asta.

Zac îşi strânse buzele:

-Ăsta da ghinion, spuse el.

- Ghinion!. Ghinion, pentru cine?

- Pentru toţi. Pentru tine, la acea vârstă fragedă, pentru tatăl tău, care nu va putea uita niciodată acest fapt, pentru femeie, pentru că desigur s-a simţit foarte jenată.

Cindy îl privi cu uimire, întrebându-se cum putea fi atât de nonşalant cu astfel de lucruri.

- Era cineva care venise în vizită la noi. Cred că fusese chemată ca să fie un fel de.. .asistentă... Era din Suedia şi avea vreo douăzeci de ani. Era fiica unei familii prietene cu părinţii mei. Era la noi de aproape trei săptămâni, când. Sper că n-ai nevoie de detalii.

-Ah, ba da. Spune repede.

Zac nu era amuzat, şi nici nu zâmbea.

- Eu eram pe vremea aceea într-un internat şi veneam acasă doar în weekend. Tatăl meu şi cu mine eram foarte apropiaţi. Ca doi foarte buni prieteni. Lucra enorm, dar se străduia, în acelaşi timp, să conducă şi familia, cu succes. El nu mi-a reproşat niciodată că sunt grasă. Pentru el, am fost mereu fetiţa pe care o adora. Surorile mele aveau în jur de douăzeci de ani, când eu aveam

treisprezece. Ele comentau întotdeauna silueta mea supraponderală. Dar să revin. Venisem acasă pentru vacanţa de vară, iar în prima noapte de când mă întorsesem, fusese o furtună îngrozitoare. Si eu m-am speriat întotdeauna foarte tare la furtuni. Am început să plâng. N-am mai suportat să stau singură în camera mea, aşa că am fugit şi m-am oprit în primul dormitor. Era al Annei. Acolo i-am găsit. Nu era încuietoare la uşa aceea şi aşa se făcuse că nu putuseră să se închidă pe dinăuntru. Unul dintre cei mai importanţi stâlpi ai comunităţii locale, foarte respectabilul sir Robert, călărit de asistenta lui. Nu voi uita asta niciodată. Luminile erau aprinse. Patul răvăşit şi cu pete de sânge. Si. i-am surprins exact în momentul în care . în care .

Zac sfârşi propoziţia în locul ei şi Cindy spuse cu privirea plecată:

- Zac, chiar trebuie să fii atât de. de. plastic în exprimare?

- A fost.. doar sex. Părinţii tăi trăiesc împreună, fericiţi, şi în acest moment, din câte mi-ai spus. Au mai fost şi altele, după Anna?

- Nu. Nu mai ştiu să fi fost altele.

- Si mama ta ţi-a spus ceva, sau i-a spus tatălui tău?

- In primul rând, Anna a plecat acasă în dimineaţa imediat următoare. Eu, după ce i-am văzut, am început să plâng şi a doua zi dimineaţă, când mama a venit la mine, încă mai plângeam. Sunt sigură că şi ea ştia. Mama mea e o lady în cel mai desăvârşit înţeles al cuvântului. Mi-a explicat că nu i-a mai dat tatălui meu nicio atenţie, de foarte mult timp. I se extirpase, de altfel uterul de ceva vreme şi, în plus, avusese şi o sumedenie de probleme legate de menopauză. Mi-a spus să nu iau în serios cele văzute, că tatăl meu o iubea încă, aşa că trebuie să-l iert.

- Dar tu nu l-ai iertat niciodată.

- Zac, tot acel tablou mi s-a părut extrem de dezagreabil. Tatăl

meu şi cu mine n-am mai putut comunica niciodată cu adevărat, începând din acea zi.

- A fost o greşeală din partea ta, dar de înţeles pentru acea vârstă, Tatăl tău a căzut din graţiile tale în acel moment, pentru că ai realizat că e o simplă fiinţă umană şi el, cu toate funcţiile şi titlurile pe care le avea.

Când ajunseră în faţa blocului lor, Zac deschise uşa de la intrare şi o invită să treacă înaintea lui. Il salutară respectuos pe portar şi Zac apăsă butonul liftului. In liniştea holului, Cindy îi şopti la ureche :

- Mi-am dat seama că e un ipocrit. Am realizat că nu ştie să fie fidel.

- Fidel faţă de cine?

- Faţă de mama mea, bineînţeles, spuse ea, imediat ce intrară în lift.

- Dar ea l-a iertat. Tu de ce n-ai putut? A fost infidel doar imaginii pe care ţi-ai facut-o despre el. Intotdeauna e un şoc, pentru oricare dintre noi, când descoperim că părinţii noştri sunt şi ei doar biete fiinţe umane, supuse greşelilor. Acum eşti fată mare şi ar fi cazul să începi să vezi altfel lucrurile. Trebuie să înveţi să nu mai gândeşti despre nimeni şi nimic în exact acelaşi mod cum gândeai cu zece ani în urmă. Pune de cafea. Vreau să vorbim despre Paris.

Cindy îl urmă pe Zac în apartamentul lui, gândindu-se la cele spuse de el. De fapt, realizase cu câteva minute înainte că intrase într-o situaţie periculoasă. Pentru moment, însă, era prea preocupată să se gândească la cele spuse de el. De zece ani se gândea la acele momente şi la reacţia ei faţă de cele văzute.

Dar era atât de uşor pentru un bărbat să spună. ,,a fost doar sex "!

Cindy aduse cafelele în sufragerie. Se simţea foarte agitată. Ce

căuta aici? Nu avusese nici cea mai mică intenţie să sfârşească seara în apartamentul lui Zac.

- Parisul. Imi pare rău că trebuie să încheiem această seară vorbind despre afaceri, Cindy, dar nu vom mai avea acest prilej mâine.

- Nu-i nimic, răspunse ea, turnând cafea în ceşcuţe. Se va gândi la tatăl ei altă dată, îşi spuse Cindy.

- Iţi aminteşti de omuleţul de la petrecere?

- Da.

- „Germaine Parfumes". O companie foarte mare.

-Am folosit şi eu acest parfum, ocazional. Nu m-am gândit că sunt atât de mari. Cindy se opri însă imediat, cu ochii aţintiţi spre Zac. Sediul central al acestei companii era la Paris.

- Vor scoate pe piaţă un nou tip, din aceeaşi gamă, la preţuri mult mai mici. Cred că îţi imaginezi profitul pe care-l va scoate agenţia care va face reclama pentru acest parfum.

-Ah, ai jucat foarte bine.

- Nu fi atât de entuziasmată de pe-acum. Sunt superstiţios.

- Zac.. De ce te temi? Cu reputaţia ta ...

- Sunt încă trei agenţii pe care le-au contactat.

- Mi se pare normal.

- Inclusiv Cookson Associates.

- Oh.

O agenţie într-adevăr, concurentă. Erau foarte buni.

- Si vor alege una singură.

- Da,

- Si cum ai ajuns să stabileşti o întâlnire cu ei?

- Il cunosc pe patron. Mai e cafea în ibric?

- Nu. Am pus doar de două. Zac. Ce ai vorbit cu patronul?

- O mulţime de lucruri. Am vorbit cu el o oră, până s-a hotărât în sfârşit să accepte întrevederea cu mine. Mi-a spus că sunt nebun

să mă gândesc la faptul că voi câştiga eu colaborarea. Cindy. Poţi să mai faci nişte cafea?

- Da, imediat. Stii la ce mă gândesc?

- La ce?

- Si eu cred că eşti cam nebun, râse ea.

Trei agenţii care au avut mult mai mult timp să pregătească întrevederea. Ce şanse puteau avea? De ce cheltuia bani pentru o cauză pierdută dinaint ?

Când se întoarse cu cafeaua, Zac era deja adormit. Nu era de mirare,
având în vedere ritmul în care lucra.

Cindy puse cafeaua pe masă şi rămase în picioare, privindu-l cum doarme. Ce om straniu era.

Işi luă geanta şi părăsi apartamentul în grabă.

Pentru o fracţiune de secundă, refăcând în minte imaginea lui Zac dormind, avu impresia că e îndrăgostită de el.

Probabil era prea obosită, se gândi ea, închizând în urma ei uşa apartamentului.

Capitolul 8

Parisul era acoperit de nori negri şi grei. Ceaţa care se lăsase era chiar mai neplăcută decât o furtună.

Cindy şi Zac ieşiră din aeroport cu două ore mai târziu decât crezuseră.

- Nu te îngrijora, o linişti Zac, imediat ce se văzură în taxi şi anunţară că vor să ajungă la hotelul George V. Cu Alain ne întâlnim la şapte. E destul timp.

- George Cinq? De ce nu mi-ai spus că vom sta acolo? Intotdeauna mi-am dorit să văd acest hotel, spuse Cindy, entuziasmată.

- Nu m-ai întrebat. N-ai văzut niciodată hotelul ăsta?

- Niciodată.

Faimosul hotel era de-a dreptul maiestuos.

- Am fost o singură dată la Paris, continuă ea, pentru trei zile. A fost o excursie cu şcoala.

- Dar ai fost pentru mai mult timp în Franţa, la familia aceea prietenă cu părinţii tăi. Nu te-au dus la Paris?

- Nu m-au dus în locuri destinate adulţilor, ca Moulin Rouge, sau.

- Hei, hei. Suntem într-o călătorie de afaceri, nu de divertisment. Vom avea însă o seară liberă, aşa că voi vedea ce pot face.

Cindy îşi întoarse privirea spre fereastră. Parisul o fascinase întotdeauna. Era excitant, romantic, misterios, cosmopolit.

Holul hotelului era extrem de elegant, cu o carpetă roz-închis deosebit de frumoasă.

Zac închiriase un apartament foarte frumos, cu două camere imense, cu o baie între ele şi cu o sufragerie extraordinar de primitoare.

- Nu m-am aşteptat să stăm în acelaşi apartament, Zac, spuse

Cindy încet.

- Cum pot să vorbesc cu secretara mea dacă ea stă în capătul celălalt al hotelului? spuse Zac, desfăcându-şi cravata şi punându-şi sacoul pe marginea scaunului. Hei, spuse el apoi, privind-o în ochi. Relaxează-te, ai oricum camera ta.

- Sper că uşa are o încuietoare, răspunse Cindy.

- Vrei să mănânci ceva? replică Zac, schimbând subiectul.

- Nu, voi mânca la cină.

- Bine. Comandă atunci, cafea pentru mine.

- Rămânem în hotel, pentru cină? întrebă ea şi după ce Zac încuviinţă, Cindy comandă prin telefon cafea şi se retrase în camera ei.

Nu îi plăcea ideea că locuia într-o intimitate atât de mare cu Zac.

Restaurantul George V era faimos pentru bucatele sale delicioase şi Cindy era foarte fericită să ia cina într-un astfel de local.

Işi roti încet ochii peste dormitorul în care stătea. Patul era foarte larg. Cindy nu-şi amintea să mai fi văzut vreunul la fel în toată viaţa ei. Intr-unul din colţurile camerei era un frigider, plin cu sticle cu apă minerală şi cola. Cindy se întrebă cât de mult putea costa o sticlă de cola, într-un astfel de loc. Lui Zac Stone, într-adevăr, îi plăcea viaţa pe picior mare.

Dulapul căptuşit cu oglinzi era atât de mare, încât când îşi aşeză hainele, Cindy intră cu totul în el.

In momentul în care sosi cafeaua, Cindy era încă vârâtă în dulap.

Se duse în sufragerie, pentru a-i ţine companie lui Zac şi-i spuse, amuzată :

- Dulapurile astea sunt atât de mari, încât pur şi simplu trebuie să intru cu totul în el ca să-mi iau sau să-mi pun rochiile.

După asta, se aşeză într-un fotoliu şi privi încântată camera.

- Ăsta da, lux, surâse ea turnându-şi puţină cafea în ceşcuţa elegantă, bucuroasă că aveau puţin timp pentru a se relaxa. Mâncase, de asemenea, unul din sandvişurile care fuseseră aduse şi care erau ornate extrem de atractiv.

Pe urmă, avură de luat o decizie foarte importantă :

- Cine va face baie primul? întrebă Zac, scoţând din buzunar o monedă şi cerându-i lui Cindy să aleagă semnul.

- Ne vedem mai târziu, spuse Cindy, după ce se văzu câştigătoare.

Baia era asemenea tuturor băilor unui hotel de lux clasic, cu o
mulţime de obiecte decorative de porţelan şi cu closetul ascuns după o mică portiţă.

Cindy era adâncită încă în apa înspumată, în momentul în care Zac o strigă, împacientat :

- Ai de gând să mai stai mult acolo?

Cindy nu răspunse, jucându-se amuzată cu spuma.

- Pentru Dumnezeu, Cindy, timpul zboară, grăbeşte-te.

Se ridică repede şi se înveli într-un prosop, după care deschise uşa, surâzând :

- Iartă-mă, dar n-am putut să fiu gata mai devreme.

Zac se grăbi să intre imediat şi nu închise uşa, aşa cum făcuse ea, observă Cindy.

Tânăra secretară se îmbrăcă mult mai repede ca de obicei, dar foarte atentă la orice detaliu.

Când intră în sufragerie, îl găsi pe Zac îmbrăcat şi cu sticla de vin din faţa lui băută aproape în întregime. Arăta magnific în costumul de seară şi Cindy se opri o clipă în uşă, admirându-l. Era teribil de atractiv.

Se ridică în picioare, privind lacom spre decolteul ei adânc.

Atmosfera dintre ei se încărcă brusc şi Cindy aproape îşi pierdu respiraţia când o prinse de mână, trăgând-o uşor spre el.

- Zac, nu vreau să.

- Eu, da, răspunse el, sărutând-o cu pasiune.

Cindy se retrase încet.

- Zac, nu vreau. dacă vrei să ştii adevărul, mă sperii. Asta. mă sperie .

- Adevărul? Cum poţi să-mi spui întotdeauna exact contrariul a ce exprimă corpul tău? replică el, privind-o înnebunit de dorinţă. Vrei să negi că mă doreşti? întrebă el, ridicându-i bărbia şi forţând-o să-l privească. Incă mai negi asta? continuă el, prinzând-o şi mai strâns, în timp ce respiraţia i se accelerase tot mai mult.

Ii simţi buzele coborându-i pe gât, atingându-i cu ardoare sânii, în timp ce mâinile îi explorau cu dexteritate coapsele.

Ochii lui Cindy se umplură de lacrimi, imediat ce constată că n-avea forţa să i se opună.

Un om ca Zac vroia întotdeauna totul sau nimic.

Dacă nu-i rezista, însă, va fi doar una dintre toate celelalte cu care făcuse dragoste. Nu. Zac nu era capabil de asta. Incă una dintre multele care întregiseră statistica vieţii lui. sexuale. Vrea doar s-o posede. Si ea era o provocare, pentru el. I-a spus doar că nu putea să reziste, niciodată, în faţa unei provocări.

Cindy se întoarse în braţele lui, cu spatele spre el.

- Zac. Nu pot nega atracţia fizică dintre noi. Există cu siguranţă şi asta ai simţit şi tu, încă din primul moment în care m-ai văzut. Prima ta impresie despre mine a fost influenţată de acest sentiment, nu-i aşa?

Vocea îi tremura, în momentul în care se întoarse pentru a-i întâlni privirile.

- Cu mintea, refuz asta, continuă Cindy. In mintea mea e

foarte bine înrădăcinat refuzul categoric de a face sex cu şeful meu. Nu vreau să schimbăm bunele noastre relaţii, când abia am reuşit să le stabilim. In plus, nu vreau cu niciun chip să fac sex, în general, cu niciun bărbat.

Telefonul începu să sune mai înainte ca ea să fi terminat tot ce avea de spus. Zac nici nu-l luă în seamă. In schimb, o privea într-un mod curios şi foarte atent. Ii simţi muşchii coapselor încordându-se.

Dumnezeule, îşi spuse Cindy. Nu credea niciun cuvânt, din tot ceea ce-i spusese.

De fapt, nici ea nu mai ştia cât adevăr era în spusele ei. Ştia doar că vorbele erau singura ei armă pentru a se apăra de el.

- Trebuie să mă crezi, Zac. Mai bine răspunde la telefon.

Câteva momente lungi, Zac nu făcu nicio mişcare. Doar o privi
surâzând.

- Mai bine te-ai duce să-ţi refaci machiajul, replică el într-un târziu. Cred că e Alain ... Probabil ne vom întâlni la bar, spuse el, repede. Alo.

Cindy se duse în baie, simţindu-se complet răvăşită. Va trebui să facă faţă întâlnirii cu un om de afaceri atât de important, când î sinea ei era atât de neliniştită.

Şi după cină. Ce se va întâmpla?

Nu mai fusese niciodată într-o situaţie atât de periculoasă. Şi mai erau încă două sau poate chiar trei nopţi până la întoarcerea lor în Anglia.

Işi refăcu machiajul cu degetele tremurând atât de tare, încât se rujă mult peste buze, astfel că trebui să şteargă totul şi s-o ia de la capăt. In plus, nu putea să-şi stăpânească lacrimile, ceea ce era un dezastru pentru rimelul cu care-şi dăduse pe gene.

In cele din urmă, însă, oglinda îi arătă o blondă perfect stăpână pe ea, în puternic contrast cu ceea ce simţea pe dinăuntru.

Coborî la bar, iar când intră, blondă, înaltă, subţire, încrezătoare în forţele proprii şi îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, de crep, făcu o impresie perfectă. Nu era însă obişnuită ca toate capetele să se întoarcă după ea. Era interesată doar de faptul că ochii bărbatului lângă care stătea Zac o priviră, încă din primul moment, cu o foarte vie dorinţă de a o cunoaşte şi-i zâmbi cu căldură în clipa în care se apropie de masa lor. Se ridicară amândoi în picioare şi Zac făcu prezentările:

- Cindy, permite-mi să ţi-l prezint pe Alain Gérard. Alain, ea e secretara mea, domnişoara Cindy Hetherington.

După asta, Zac o ajută să se aşeze şi se aşezară şi ei.

Era greu de apreciat vârsta celui cu care se întâlneau. Putea avea cincizeci de ani, dar putea tot atât de bine să aibă vreo şaizeci şi cinci. Arăta extrem de distins şi Cindy îşi spuse în gând că era încă un bărbat foarte bine.

Faptul că o aprecia şi el pe Cindy se văzu fără nicio urmă de îndoială în momentul când îi prinse cu delicateţe mâna să i-o sărute:

- Enchanté, mademoisselle, enchanté !

- Monsieur, înclină Cindy din cap, la fel de distins.

- Da, e într-adevăr o mare plăcere să te cunosc, domnişoară, spuse el, continuând s-o ţină de mână şi părând că n-avea de gând s-o elibereze prea curând. Zac, dacă aş fi ştiut că vei fi însoţit de o domnişoară atât de frumoasă, aş fi acceptat imediat întâlnirea.

- Alain are o predilecţie pentru englezoaice, spuse Zac surâzând. Chiar te-ai căsătorit cu una, nu-i aşa, Alain ?

Francezul făcu un semn din cap, în sensul că nu era cazul ca

Zac să pună o asemenea întrebare în acel moment.

- Ce ai vrea să bei, Cindy? întrebă el, surâzând.

- Martini sec, răspunse ea. Aşadar, soţia dumneavoastră e englezoaică, insistă Cindy. Din ce parte a Angliei?

- Dorset.

- In mod sigur, acestui fapt se datorează engleza dumneavoastră excepţională. Felicitări, domnule Gérard.

- Alain, te rog. Te invidiez, Zac, pentru secretara ta. O asemenea dulceaţă, e foarte rar întâlnită la o englezoaică, nu-i aşa ?

- Da, extrem de rar, răspunse Zac, cu ochii în paharul din faţa lui.

Exact aşa cum anticipase Zac, întâlnirea din bar fu destul de lungă.

Alain rezista extraordinar de bine la băutură, şi după toate aparenţele nu se grăbea să se întoarcă acasă, la soţia lui. Despre afaceri nu pomeni nimic, până târziu.

Cindy începu să aibă o uşoară durere de cap. Nu băuse mult, dar nu mâncase cine ştie ce şi mai era şi tensiunea dintre ea şi Zac.

- La zece, spuse în sfârşit Alain. Eu şi consiliul meu te vom aştepta la zece. Nu pot însă să te încurajez cu nimic, Zac. Ţi-am explicat la telefon. Ai pierdut acest tren, după toate aparenţele.

- Vom vedea, Alain, răspunse Zac zâmbind. Ştiu că mai sunt încă trei agenţii care îşi doresc colaborarea cu tine.

- Dragul meu, toată lumea vrea să prindă acest ciolan, replică Alain.

- Desigur, e adevărat ceea ce spuneţi, interveni Cindy. O colaborare cu firma Germaine poate fi extrem de avantajoasă pentru oricine. Dar n-ai menţionat când îţi vor prezenta celelalte agenţii proiectele lor.

- Săptămâna viitoare. La sfârşitul săptămânii viitoare.

Zac era mult mai nebun decât crezuse. Agenţia Bryant nu fusese în stare să pregătească niciodată un proiect mai devreme de trei săptămâni, se gândi Cindy.

- Consiliul dumneavoastră cunoaşte experienţa şi rezultatele lui Zac în domeniul televiziunii? întrebă ea, mascând foarte bine şocul produs de situaţia în care erau. Intreb asta, pentru că până acum, în ceea ce priveşte reclama de parfum, Zac a avut cele mai bune rezultate din toată media din Anglia. Aş vrea să luaţi în calcul faptul că Zac e cel mai bun în acest domeniu.

Amândoi bărbaţii îi zâmbiră cu îngăduinţă.

- N-aş fi fost în stare să-mi fac mai bine reclamă decât ai făcut-o tu, acum, spuse Zac.

- Da, ai dreptate, Cindy. Ai pus foarte bine problema, răspunse Alain. Crede-mă, dacă ar fi depins numai de mine, eu aş fi fost de acord să colaborez cu Zac, indiferent de agenţia pe care o conduce. Dar, cum am spus. Bryant pur şi simplu s-a interesat prea târziu de acest
proiect.

După asta, încetară să mai vorbească de afaceri. Pentru moment, chiar nu mai era nimic de spus, aşa că trecură în restaurant, pentru a lua cina.

- Cindy, mă întreb dacă ţi-ar plăcea să mai mergem şi în altă parte de aici, spuse Alain brusc. In Paris sunt o mulţime de locuri unde poţi să te distrezi noaptea. Ce ţi-ar plăcea? Si tu, Zac? Unde aţi vrea să mergem?

- Nu în noaptea asta, Alain, răspunse Zac. Cindy a lucrat foarte mult înainte de a veni aici şi sunt sigur că e obosită.

- Mi-ar plăcea foarte mult, Alain, dar, ca să fiu foarte sinceră, am o durere îngrozitoare de cap. Mulţumesc, oricum.

- Poate altă dată, Cindy? întrebă francezul. Cine ştie, când

voi veni la Londra, poate tu vei fi aceea care te vei oferi să-mi arăţi viaţa de noapte a Londrei.

- Cu plăcere, răspunse Cindy.

După o oră şi ceva, Cindy trebui să-şi ceară iertare că se retrage din cauza durerii de cap care se accentuase.

După o altă oră, Zac veni şi el în apartament.

Cindy se aşteptă să-i bată la uşă, ca s-o lăude pentru modul cum făcuse faţă întrunirii.

Nu se întâmplă însă astfel, deşi era sigură că ştia că ea încă nu dormea.

- Sper ca întâlnirea noastră de astăzi să fie în beneficiul ambelor părţi, domnilor. Sunt aici în calitate de patron şi director general al agenţiei Bryant şi sunt gata să vă ofer posibilitatea de a câştiga spectaculos, graţie experienţei mele.

Nimeni nu spuse nimic. Toată conducerea companiei Germaine era acolo, fiecare membru reacţionând într-un fel sau altul la cuvintele lui Zac, dar nimeni nu scoase o vorbă.

Zac vorbi cinci minute, neîntrerupt.

Văzând că directorul companiei avea probleme în înţelegerea limbii engleze, Cindy se gândi să intervină, pentru a traduce totul în franceză. In acel moment, însă, Zac îşi reluă discursul într-o franceză impecabilă, cu un puternic accent parizian.

Il va cunoaşte, vreodată, pe Zac Stone? se întrebă Cindy. Pe adevăratul Zac Stone? Deocamdată, acest om prezenta pentru ea multe necunoscute. Va continua permanent s-o fascineze? S-o surprindă?

Il privi cu admiraţie cum monitoriza reacţiile tuturor celor din jur în timp ce vorbea, arătând admirabil în costumul de culoare deschisă pe care-l îmbrăcase în acea dimineaţă.

Fu momentul în care realiză, pentru prima oară cu adevărat, că era îndrăgostită de el.

Cum nu putuse să-şi dea seama de asta înainte? se întrebă Cindy. Nu mai fusese niciodată îndrăgostită şi-i luase ceva timp până recunoscuse simptomele acestui fenomen, aplicate la ea însăşi.

- ... importanţa cercetării pieţei, apăsă Zac cuvintele.

Pierdută în reflecţiile ei, Cindy se desprinsese de ceea ce se întâmpla în acel moment în încăpere, dar entuziasmul cu care vorbea Zac Stone începu să trezească interesul celor prezenţi, care începură să-l bombardeze cu tot felul de întrebări. Zac răspundea întotdeauna foarte prompt, aducând de fiecare dată argumente dintre cele mai solide în susţinera cauzei sale.

-Vreţi să-mi spuneţi că cei care-mi sunt acum concurenţi şi-au făcut temele mai bine? Să luăm de pildă compania Cookson. Sunt nişte oameni foarte cumsecade acolo, dar care nu mai fac faţă noilor cerinţe din publicitate. Sunt terminaţi, comentă Zac, parcă mai mult pentru el.

Alain, în calitate de patron al companiei, fu primul care sugeră celorlalţi faptul că experienţa şi rezultatele lui Zac le pot

asigura succesul în această întreprindere viitoare. Fu urmat apoi de directorul financiar al firmei.

Cindy asista la întrunire cu o faţă impasibilă, dar ceea ce spusese Zac despre companiile concurente lui în acel moment, o şocă la fel de mult ca pe ceilalţi.

- Dacă veţi lucra cu mine, va trebui să-mi faceţi cunoscute toate secretele cu care vă susţineţi în vârf, spuse Zac. Iar compania mea nu va trece la acţiune până când nu vom sonda cu seriozitate piaţa, pentru a vedea ce tip de femei doresc să cumpere acest parfum. Lor ne vom adresa. Costurile unei reclame sunt foarte ridicate şi nu vrem să cheltuim bani înainte de a fi absolut siguri că într-o anume regiune în care vom fi difuzaţi, suntem doriţi, iar puterea de cumpărare este optimă.

Vă mulţumesc pentru atenţie, domnilor, a fost o plăcere să vă întâlnesc. Acum, vă rog să ne scuzaţi, eu şi domnişoara Hetherington mai avem şi alte întâlniri de afaceri în Paris, astăzi.

Capitolul 9

- Ce întâniri mai avem? întrbă Cindy imediat ce ajunseră în stradă, luându-l pe Zac de braţ.

Soarele strălucea cu putere şi inima ei bătea numai pentru bărbatul de lângă ea.

- Să luăm prânzul, bineînţeles, zâmbi el, poznaş.

Cindy surâse şi-i spuse că făcuse o treabă foarte bună, doar că nu era de acord că vorbise atât de rău despre agenţiile concurente.

-A fost o tactică, Cindy. Vreau să-mi câştig clienţi şi să nu-i pierd pe cei pe care-i am deja.

-Am înţeles, surâse ea. Joci foarte tare, Zac. Ce vom face, acum?

-Vom aştepa ca telefonul să sune, pentru a fi anunţaţi că am câştigat partida. Ii avem deja în buzunar, aşa că până atunci ne vom distra, relaxaţi.

Era atât de convins că avusese succes, încât Cindy îl privi cu admiraţie.

- Zac. Văd că nu mai eşti foarte sigur pe tine, acum. Nu te mai temi că vorbind despre reuşiă, înainte de a avea răspunsul lor îţi va purta ghinion.

-Acum sunt sigur că i-am cucerit. Au înţeles că vor câştiga o mulţime de bani dându-mi mie acest proiect. Şi acum, gata, Cindy. Nu mai vorbim despre asta. Mai vreau doar să-ţi spun cât de minunată ai fost noaptea trecută.

- Păi, mi-am făcut doar meseria, spuse ea, surâzând mulţumită, Cineva trebuie să-ţi ridice în slăvi calităţile. Nu o poţi face doar tu însuţi, zâmbi ea cu înţelegere. De fapt, meriţi, pentru că eşti foarte capabil.

- Nu vorbesc doar de modul în care mi-ai făcut reclamă, ci şi de felul diplomatic în care ai ştiut să captezi atenţia lui Alain, deşi e un bătrân foarte şiret.

- Nu fi rău, Zac, arată foarte bine, nu e chiar un bătrân.

-Ai idee ce vârstă are? întrebă Zac, privind-o cu atenţie.

- Pare fără vârstă, răspunse Cindy. Oricum, eu am preferat întotdeauna bărbaţii maturi.

-Mă bucur să aud asta, replică Zac, studiindu-i faţa, în timp ce Cindy simţi că regretă cele spuse. Alain a fost întotdeauna un mare afemeiat. Când va veni la Londra, te sfătuiesc să nu-l încurajezi prin nimic. Pentru numele lui Dumnezeu! E cu patruzeci de ani mai în vârstă decât tine! E destul de în vârstă ca să-ţi poată fi bunic!

-Ah. îl tachină ea. dar nu e bunicul meu.

Zac strâmbă din nas nemulţumit, după care nu mai vorbiră despre asta, atenţi la locurile prin care treceau.

Erau într-un oraş romantic şi strălucitor, aşa că începură să se bucure de soarele care lumina blând străzile, mărindu-i parcă şi mai mult misterul, cu umbrele delicate întinse la picioarele lor.

Prânzul fu pentru Cindy o nouă şi minunată experienţă. Făcuseră o croazieră pe Sena şi mâncaseră pe vas peşte proaspăt, cu cartofi pai şi salată, şi băuseră un vin franţuzesc de-a dreptul încântător.

Işi omorau timpul, dar era un mod foarte plăcut de a o face.

După-amiază târziu, luară un taxi şi merseră la catedrala Notre Dame, după care se plimbară pe malul Senei, urmărind nişte artişti plastici în timpul lucrului.

Era trecut de şapte când ajunseră la George V şi comandară să le fie

trimis în cameră un ibric cu cafea.

Cindy se aşează într-unul dintre fotoliile din sufragerie şi-şi dădu jos pantofii.

- Ce vom face în seara asta, Zac? Nu cred că mai am energie să ies, dar mi-a plăcut foarte mult după-amiaza asta. Mulţumesc.

Zac zâmbi cu entuziasm:

- Nu trebuie să te mai oboseşti. Te vei urca doar într-un taxi care te va lua din faţa hotelului. Mergem la Moulin Rouge. Te laşi prinsă?

- Ah, exclamă Cindy. Extraordinar. Da, mă las prinsă, râse ea vesel, amuzându-se de expresia folosită de Zac.

Incă mai râdeau când sună telefonul şi Cindy aşteptă cu sufletul la gură să vadă cine era. In timp ce Zac vorbea cu Alain - pentru că el era, după răspunsurile pe care le dădea şeful său persoanei de la celălalt capăt al firului - Cindy îşi duse degetele la gât şi aşteptă cu nervozitate un indiciu din care să înţeleagă de ce sunase francezul.

Vroia atât de mult ca Zac să reuşească să lucreze pentru Germaine, dar nu putea citi nimic pe faţa lui în acele momente . Cuvintele îi erau însă foarte încurcate şi Cindy nu putu să ajungă la nicio concluzie.

- Inţeleg. spuse el privind în direcţia lui Cindy, dar de fapt uitându-se prin ea, atent la ceea ce i se spunea. Şi când au luat această decizie? Cu zece minute în urmă?.

Cindy împietri. Apoi, cu mare greutate, reuşi să se aşeze în fotoliu, de unde nu-l scăpă pe Zac din priviri.

- Tocmai ai avut o discuţie despre această situaţie. Alain, mulţumesc foarte mult. Bineînţeles. Da. Fă asta.

Zac puse receptorul în furcă. Privi multă vreme în podea, după care se aşează în fotoliu şi se uită îndelung pe fereastră.

- Zac. îmi pare atât de rău.. .Nu ştia ce să-i spună. Era la fel de

decepţionată, ca şi el.

Trecu mai bine de un minut până când Zac se întoarse spre Cindy:

- Iartă-mă, Cindy. Ce-ai spus?

- Am spus că îmi pare rău că nu vei colabora cu Germaine. Nu puteai face mai mult decât ce ai făcut, în acest sens. Aşa a vrut Dumnezeu.

Zac încuviinţă.

- Da. Doar că Dumnezeu a fost cu noi. Am obţinut toate voturile, fără nicio rezervă. Contractul e al nostru. Celelalte companii concurente vor fi anunţate mâine dimineaţă de acest fapt, spuse el, extraordinar de liniştit.

Cindy deschise gura, dar nu putu să spună nimic. Nu-şi putea crede urechilor! Si-ar fi aruncat mâinile spre cer, ar fi vrut să danseze, să strige de bucurie. Din păcate, nu era în firea ei. Mai ales că Zac nu părea să fie prea fericit de această reuşită. Totuşi, nici nefericit nu părea. Era doar. doar cufundat de-a binelea în gândurile lui, la mii de mile distanţă.

- Zac, dar ce este? De ce ai această expresie?

- Mmm?

Işi ridică din nou ochii spre ea.

- Cindy. de ce nu te duci să te odihneşti puţin?.

Ii zâmbi, dar ca s-o facă, păru să fi avut nevoie de un efort considerabil.

- Trebuie să mă gândesc la ceva. Trage un pui de somn, pe urmă pune ceva spectaculos pe tine, trebuie să dăm gata oraşul. Nu trebuie să fim la Germaine până mâine la ora unsprezece. E-n regulă?

- Da.

Cindy îi zâmbi cu căldură şi înţelegere. Vroia să rămână singur, dar seara pe care o pregătise era pentru a-i face ei plăcere, ştia

asta. Probabil nu-i va spune niciodată, însă, ce anume îi trecea acum prin minte.

Cindy se duse aşadar să facă o baie, pentru a se relaxa. Se simţea tristă şi deprimată, din cauza faptului că Zac nu părea cu totul fericit de vestea primită, cum ar fi fost normal. Incepuse să se gândească ce anume trebuia să facă pentru proiectul cu Germaine încă de la aflarea
veştii?

Cu puţin înainte de ora zece, Cindy aproape termina pregătirile de plecare şi-şi făcea machiajul.

Nu-şi pusese încă rochia, pentru că vroia să-şi pieptene mai întâi părul, astfel că în momentul în care Zac dădu buzna, Cindy tocmai încerca să-şi aşeze nişte bucle rebele.

-Ah, iartă-mă, dar uşa nu era încuiată şi.

Grăbindu-se să se întindă în pat pentru a dormi puţin, nu închisese uşa, astfel că era doar vina ei că Zac reuşise să intre acum la ea.

Puse aşadar peria de păr jos şi se întoarse spre el.

Era parcă lipsit de orice fel de emoţie, aşa cum stătea în pragul uşii dormitorului ei, înalt, zvelt pregătit parcă pentru toate furtunile. Era acoperit doar pe jumătate, cu un prosop, pe care-l legase lejer, pe şold.

Corpul lui Cindy nu era acoperit deloc.

Imediat ce-i zări privirea, înţelese că era prea târziu să mai facă ceva, în acest sens. Prea târziu să se mai opună şi prea târziu să mai poată spune ceva.

Ii şopti numele, încet, foarte încet, măsurându-l cu ochi mari şi aprinşi.

Niciunul dintre ei, însă, nu făcu nicio mişcare.

Fiecare nerv din trupul lui Cindy era biciuit de o dorinţă cum nu credea că va fi capabilă să simtă vreodată în viaţa ei.

Imediat ce ochii lui începură să treacă peste trupul ei, Cindy simţi cum îi creşte pulsul, fiind gata să se năruiască. Privirea lui singură era ca o mângâiere, atât de intensă încât părea că vrea s-o absoarbă înlăuntrul lui.

Se simţea ca vrăjită. Ca şi cum i-ar fi băut respiraţia, care ieşea din pieptul lui larg şi puternic, cu o piele atât de strălucitoare, încât părea dată cu lac.

Nu surâdea, dar ochii păreau că încearcă să-i spună ceva. Buzele îi erau închise şi toată gura avea o linie extrem de serioasă, când Cindy, aproape fără să-şi dea seama ce face, se ridică şi se îndreptă spre el, cu paşi atât de mici şi de uşori, încât dădea impresia că pluteşte.

Zac deschise încet braţele, ireal, dar n-o sărută când i se lăsă pe piept, ci doar o privi, lăsându-şi mâinile să-i cutreiere, uşor de tot, faţa, umerii şi sânii. Degetele îi tremurau aproape imperceptibil, traversând cu fineţe curbele dulci ale corpului ei fraged. Apoi îl văzu lăsându-şi calm pleoapele, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în minte tot ce simţea, atingând-o.

- Minunat, şopti el cu o voce atât de schimbată, încât Cindy aproape nu i-o recunoscu. Nu-mi vine să cred că eşti reală. Atât de incredibil de perfectă.

Cindy tăie brusc distanţa dintre trupurile lor, presându-şi pieptul şi mai mult de al lui. Buzele îi coborâră cu sfială la baza gâtului lui, iar mâinile îi înconjurară spatele. Sângele îi zvâcnea în vene cu putere. Abia mai putea respira. Inima îi bătea cu o repeziciune aproape periculoasă.

Blând şi afectuos, Zac o mângâie şi-i spuse, cu respiraţia accelerată:

- S-o luăm încet, iubito, avem tot timpul din lume. Tot timpul..

Cindy însă avea o nevoie disperată de sărutările şi de îmbrăţişările

lui, fiinţa ei toată ţipa după atingerile lui şi în momentul când avu impresia că se va îndepărta, Zac o purtă încet spre dormitorul lui.

O clipă, dar doar o clipă, o voce interioară, slabă dar plină de îngrijorare se furişă în adâncurile minţii ei: mâine voi regreta, mă voi urî. mâine dimineaţă.

Apoi însă, Zac o sărută şi orice alt gând păli, în afara fericirii de a-l simţi atât de intim. Buzele lui se plimbau cu delicateţe peste faţa ei, peste ochii închişi, în timp ce braţele lui puternice o întinseră cu hotărâre pe pat.

- Iubita mea, Cindy.Nu.

Respiraţia lui era ca o briză înmiresmată în părul ei.

- Stiu cum te vei simţi mâine dimineaţă, continuă el. Stiu cu exactitate, râse el, întinzându-se alături de ea şi continuând s-o mângâie
cu căldură, lipindu-şi trupul gol de al ei.

Cindy gemu uşor sub atingerile lui. Tatonările lui experte îi aprindeau sângele.

Simţise că asta s-ar întâmpla dacă ar atinge-o, încă de când îl văzuse pentru prima oară. N-ar fi crezut niciodată, înainte, că un bărbat poate fi capabil să înţeleagă într-o asemenea măsură corpul unei femei, aşa cum îi demonstra acum Zac.

Cindy se cufunda tot mai mult în vâltoarea dorinţei, în vreme ce el reuşea să se controleze admirabil. In schimb, o aţâţa pe ea şi mai tare, râzând de neputinţa ei de a-i rezista.

Cindy scânci dureros, nemaiputând îndura tortura. Grăbită să-l simtă, tot mai mult şi mai mult.

- Zac. Te rog. Ah, Zac.

Işi întinse braţele tremurătoare spre el, implorându-l.

Zac continuă s-o sărute, coborându-şi buzele pe sânii ei, presând-o cu palmele cu o senzualitate care o făcu să geamă din adâncul fiinţei ei.

Muşchii lui îi presară pielea delicios, iar buzele lor se întâlniră într-un schimb reciproc de atingeri atât de erotice, încât Cindy aproape îşi pierdu cunoştinţa. O trase sub el, iar degetele lui începură să exploreze cu fineţe cea mai intimă parte a trupului ei. Cindy gemu îndelung, plângând aproape, sub stăpânirea valurilor de extaz care-i străbăteau corpul.

Se întinse apoi, pasivă, zâmbind fericită în braţele lui Zac, în timp ce el îi săruta fruntea, bărbia şi ochii.

- Cindy, gemu el, iar vocea lui o avertiză că nu mai era cale de întoarcere.

O umbră uşoară de teamă îşi făcu loc în mintea ei. Ii privi corpul puternic şi simţi nevoia să fie una cu el.

- Zac. Te rog. Ai putea. N-am mai.. .Niciodată...

Câte zile va mai avea de trăit, nu va uita expresia ochilor lui din acel moment.

- Pe toţi dracii !. Cindy. Ce tot spui acolo ?.. Nu te cred.

- Eu.

Cuvintele însă i se opriră în piept. Nu putea rosti ceea ce intenţionase să spună. Inchise ochii. Nu putea suporta modul cum o cerceta Zac în acel moment. Muşchii lui se contractară. Le simţi rigiditatea pe coapsele ei.

- Zac, te rog, e-n regulă.

Cu pleoapele încă lăsate, întinse mâinile şi-l cuprinse mai bine cu braţele. La rândul lui, Zac îi prinse coapsele în palmele lui mari şi puternice.

- Cindy. îl simţi retrăgându-se şi privind-o din nou, năucit. Cindy.Tu. Oh, Dumnezeule.Am greşit. Cât am greşit.

Cindy deschise ochii, pentru că tonul lui era complet schimbat şi respiraţia lui îi biciuia obrajii.

- De ce nu. ? Oh.. De ce nu mi-ai spus ?

Zac se opri brusc, văzând lacrimile care începură să curgă pe obrajii
ei.

- Cindy. Nu pot să cred. Nu mi-am închipuit. De ce nu mi-ai spus până acum?

Cindy întoarse capul şi-l afundă în pernă. Vroia să moară. Se simţea umilita. Nu de Zac. Ii era ruşine de ea însăşi. Stia ce vroia să-i spună şi avea dreptate.

- Incetează, spuse el, brusc, cu nervozitate, trăgând-o uşor de păr, dar Cindy nu-l putea privi.

- Incetează în momentul ăsta, Cindy, e.

Il simţi oftând din adâncul fiinţei lui.

- Bine, iubito. Mă duc la bar. După ce te linişteşti, vino să stai cu mine. Voi mânca la restaurantul hotelului.

Trecură câteva minute până când îl auzi că a părăsit camera. Apoi se auziră uşile dulapului deschizându-se şi închizându-se, ca şi

cum şi-ar fi căutat hainele, după care rămase singură.

Cindy încetă brusc să mai plângă şi se întoarse pe spate, fixându-şi ochii în tavan.

Nu mai fusese niciodată, în viaţa ei, atât de nefericită.

Trebuia să recunoască : era îngrozitor de îndrăgostită de Zac şi era complet lipsită de speranţe că ar putea s-o iubească vreodată. Totul era fără niciun sens. Zac era un bărbat care nu se gândea niciodată la o relaţie serioasă cu o femeie. Doar cu una. Nici dacă ar fi avut o sută de femei n-ar fi încetat să mai vrea alta. Aşa va fi tot timpul. Are nevoie de provocare, ca să trăiască. In munca lui reuşise admirabil. Femeile au rămas singurul lucru care îl mai puteau face să simtă provocarea după care tânjea atât de mult. Aşa că, în mod sigur, întotdeauna vor exista o sumedenie de femei în viaţa lui. Una după alta. Aşa cum fusese şi până acum.

Cindy se ridică în picioare, dar se simţi atât de slăbită, încât se aşeză pe marginea patului, lăsându-se pe spate, cu mâinile întinse lateral, ca o crucificată.

Ce sens avea să iubească un bărbat ca Zac? Pe cineva atât de diferit de ea? N-avea niciun sens. N-avea niciun sens tot ceea ce se întâmplase, că fusese atât de intimă cu un bărbat, pentru prima dată în viaţa ei. Nu putuse rezista atracţiei lui. Dragostea nu e ceva de care poţi scăpa când vrei, să-ţi spui, gata, nu mai iubesc şi aşa să se-ntâmple.

Oh, dar de ce?. De ce dintre toţi bărbaţii din lumea asta, s-a întâmplat să fie el?

Cindy se ridică, în sfârşit, şi se duse în camera ei. Cuprinsă brusc de frisoane, îşi puse halatul.

Ii displăcea mult alcoolul, dar acum simţea nevoia să bea ceva. Tocmai îşi turnă puţin whisky în pahar, când sună telefonul.

- Cindy, cât mai trebuie să aştept până vei avea de gând să cobori?

- Nu cobor în seara asta, Zac.

- Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el, obosit. Coboară să mănânci cu mine.

- Nu, răspunse ea scurt şi închise telefonul.

Va trebui să-l vadă din nou, desigur, mai devreme sau mai târziu, dar nu putea să-l întâlnească acum, într-un loc plin de lume.

Trecuse mai bine de o oră până când Zac reveni în apartament.

O găsi în camera ei, lângă fereastra deschisă.

- Ţi-am adus nişte sandvişuri, spuse el şi puse platoul pe măsuţa de lângă ea.

- Tu ai mâncat? întrebă încet Cindy.

- Bineînţeles. Nu puteam să aştept la nesfârşit.

Cindy îl privi cu ochii îngustaţi.

- Eşti beat?

- Aproape, răspunse el, lăsându-se să cadă în fotoliul din faţa ei. Sunt puţin cherchelit, surâse el amar. M-am anesteziat.

- Ah, îmi pare foarte rău, Zac.

- Nu-ţi face griji. Un duş rece şi. trece.

Cindy începu să regrete şi mai mult cele întâmplate. Ii făcuse foarte rău şi nu putea spune că se simţea prea mândră pentru asta.

Zac îşi cuprinse fruntea în mâini.

- Ai vreo pastilă pentru ce simt acum ?.

- Zac, chiar trebuie?.

- Răspunde-mi, naiba să te ia!

- Nu.

Zac fierbea. Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

- Mă întreb cum ai putut să faci asta? Eu ţi-am spus totul, aproape, despre trecutul meu. Cum poţi fi atât de iresponsabilă? Trebuie să-mi mulţumeşti că eu nu sunt aşa. Nu risc niciodată în astfel de cazuri. Trebuie să-i fim recunoscători fostei mele soţii, pentru asta. Nu cad niciodată de două ori în aceeaşi cursă.

- Cursă? Ah, cursă!. scrâşni Cindy, străduindu-se din răsputeri să nu facă o criză de isterie. Inţeleg ce simţi. Dar. eu n-am avut niciodată de gând să fac dragoste cu tine. Niciodată! Să nu uiţi asta!

Ultimul lucru pe care vroia să-l facă era să plângă. Dar nu se putu abţine. Era îngrozitor de furioasă. Il iubea pe Zac, dar îl şi ura, în aceeaşi măsură. Se simţea incredibil de tristă că ceva atât de spontan şi de minunat se putuse transforma în calvarul de acum.

- Pleacă naibii de aici! Ai înţeles? Pleacă şi lasă-mă singură! începu ea să plângă în hohote, acoperindu-şi faţa cu mânile.

Zac simţi subit o mare părere de rău, văzând-o suferind atât de mult.

- Imi pare rău.

Cindy îi simţi mâinile pe umeri, dar nu se întoarse spre el.

- Cindy, îmi pare rău, crede-mă, continuă el. Ia asta, spuse el, întinzându-i batista. Nu mai plânge, te rog. Nu pot să suport.

Il auzi oftând din adâncul pieptului.

- Cindy, de fapt sunt supărat mai mult pe mine însumi. Pentru că. vezi. Nu mi-am imaginat niciodată că tu eşti. Sunt nebun de părere de rău că am greşit atât de mult cu tine. Am crezut că te cunosc. Dar nu e aşa. Am crezut că-ţi place să te joci cu astfel de lucruri, să vânezi. Dumnezeule!. E virgină, încă! aproape strigă el. Se îndreptă spre frigider şi scoase de acolo două sticluţe de scotch.

- De când bei tu whiski? adăugă el. N-are importanţă. Mai sunt, aici, spuse el, încercând să zâmbească, fără însă a şi reuşi. Cindy. Eu nu te-am încurajat niciodată. Aminteşte-ţi asta. Pur şi simplu situaţia în care eşti a încurajat asta.

Se aşeză, dând uşor din cap, ca în faţa unui fapt absolut incredibil. Tăcu, apoi, mult timp.

Cindy nu spuse nici ea nimic. Işi bău încet whiskyul, încercând să ignore prezenţa lui Zac. Ar fi putut s-o lase singură, până îşi

revenea. Greşise pentru că nu mai întâlnise o fată ca ea. Probabil îi jignise orgoliul. Crezuse întotdeauna că ştie totul despre femei.

- Trebuie să vorbim, spuse el rar şi apăsat. Vezi, pe măsură ce trece timpul, îmi dau seama că ştiu foarte puţine lucruri despre tine. Ai o abilitate ieşită din comun să-i determini pe ceilalţi să-şi facă o impresie greşită despre tine. Ştii asta? La început, am crezut că nu eşti decât o snoabă fandosită. Apoi am început să descopăr că ai un mare simţ al umorului, că eşti sensibilă, că ai o mare putere de muncă şi că eşti o persoană destul de sofisticată. Aparent, sofisticată. Acum, descopăr că nu eşti decât o fată de modă veche. N-ai încetat nicio clipă să mă surprinzi, Cindy.

- Dacă încerci să mă dai gata cu toate astea, te asigur că n-ai nicio şansă, răspunse ea cu răceală. Nu-ţi merge cu mine. Nu sunt o fată de modă veche!. Pur şi simplu nu vreau.

- Stai puţin, stai puţin. ridică Zac o mână, pentru a o opri. Nu încerc să te dau gata. Incerc doar să te înţeleg. Vreau să vorbesc cu tine. Dă-mi o şansă. Vreau doar să-ţi dai seama cum stau lucrurile din punctul meu de vedere. E-n regulă?

- E-n regulă.

- Mi-ai spus că în primii ani după venirea la Londra ai avut o viaţă destul de libertină. Mi-ai spus că ai făcut tot ce-ai vrut, că te-ai distrat şi te-ai văzut cu o mulţime de bărbaţi.

- Da. Dar nu m-am încurcat cu niciunul dintre ei.

- Lasă-mă să termin. Am spus că vreau să-ţi prezint lucrurile din punctul meu de vedere. Iţi aminteşti? Eu am avut tot timpul impresia că eşti. receptivă, ca să zic aşa. Ai simţit că îmi doresc să mă culc cu tine, atunci când va veni momentul potrivit.

Zac râse uşor, nefăcând niciun secret din incapacitatea lui de a o înţelege.

- Şi acum. s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat. Vreau să ştiu ce ai de gând pe viitor.

- Nu înţeleg ce vrei să spui, răspunse ea, dar tare ar fi vrut să-i mărturisească faptul că e primul bărbat din viaţa ei pe care l-a dorit tot timpul, la nebunie. Asta ar fi însemnat însă să-i mărturisească indirect că-l iubeşte.

Zac o privi, exasperat.

- Nu cred că n-a existat nimeni, niciodată, în viaţa ta. Ce era cu trandafirii pe care i-am văzut în camera ta? Cine ţi i-a trimis? Ce s-a întâmplat cu cel care ţi i-a oferit?

- James?

- Cum s-o fi numit! De ce nu te mai vezi cu el? Ce s-a întâmplat?

- M-a minţit. M-a minţit, deşi nu era nevoie.

- Când s-a întâmplat asta?

- M-am văzut cu el timp de patru luni.

Nu vedea rostul acestor întrebări, dar n-avea de ce să ascundă această relaţie de Zac.

- Chiar mi-a plăcut James, continuă ea. Am avut un fel de relaţie... intelectuală, ca să zic aşa.

- Ce fel de relaţie? izbucni Zac, ca şi cum i-ar fi fost imposibil să creadă una ca asta. Ce era cu el? Cum poate un bărbat să aibă cu tine doar o relaţie. intelectuală? N-a încercat să se culce cu tine?

- Ba da. La început. Dar când i-am spus clar că nu vreau să avem o astfel de relaţie, a înţeles şi a acceptat. Am fost doar prieteni. Ne-am întâlnit la şcoala tehnică pe care am urmat-o. El frecventa cursurile de filosofie. Am avut nişte discuţii foarte interesante împreună.

- Am înţeles. Ce s-a întâmplat, atunci?

- Se vedea şi cu altă fată, în acea perioadă. Nu te uita aşa la mine, pentru că nu m-a interesat chestia asta. Nu sunt o mironosiţă, Zac. Dar eu şi cu James am stabilit de la început să avem o relaţie onestă. Fiecare dintre noi era liber să facă exact ce-şi dorea. Nu m-ar fi interesat nici dacă s-ar fi întâlnit cu încă şase

alte femei. Dar m-a minţit fără niciun motiv. Asta m-a supărat. Am avut încredere în el şi nu-i deloc uşor ca cineva să câştige încrederea mea. Oricum, am reuşit să-l scot din sufletul meu destul de repede. Intr-o zi am primit un telefon de la o femeie într-o criză de isterie, care a urlat la mine cât a putut de tare să-l las pe James în pace. Iţi poţi imagina ce-am simţit? Am încercat să-i explic acelei individe faptul că eu şi cu James suntem într-o relaţie platonică şi nu vreau să repet ce răspuns mi-a dat idioata, în acel moment. Mi-a spus apoi că era îndrăgostită de James şi că era sătulă de infidelităţile lui.

Zac se rezemă de marginea ferestrei, cu mâinile în buzunare. O asculta cu foarte mare atenţie, dar nu făcu niciun fel de comentariu.

- L-am întrebat apoi pe James cum a fost posibil aşa ceva şi el şi-a cerut iertare de nenumărate ori, continuă Cindy. Mi-a spus că vrea să continuăm să ne vedem, după asta. Numai că nu mi-a declarat că mă iubeşte. Ha!.. Mi-a spus că relaţia lui cu fata care mă sunase nu era nimic altceva decât sex. Aceeaşi veche poveste! Oricum.

Cindy flutură din mână în sensul că era o poveste terminată.

- Asta a fost întâmplarea cu James, adăugă ea. Sunt convinsă acum că n-a fost decât un mincinos şi un ipocrit. Conform cu acordul nostru, mi-a fost şi mie infidel. Din fericire, spre deosebire de fata care mă sunase, eu nu eram îndrăgostită de el.

Zac scutură uşor din cap:

- Ai o idee fixă despre infidelitate, Cindy. Apare foarte des în discuţiile tale. Probabil din cauza întâmplării cu tatăl tău, despre care mi-ai povestit. In mintea ta, tatăl tău ţi-a fost infidel şi de atunci încoace suspectezi orice bărbat din viaţa ta, indiferent dacă ai motive sau nu. N-ai încredere în nimeni, nu dăruieşti, n-ai niciun fel de toleranţă faţă de natura din care e construită fiinţa umană. In

plus, nu ierţi niciodată.

- Scuteşte-mă, îi tăie ea brusc firul vorbelor. Scuteşte-mă de teoria asta pshihologică, potrivită unuia care asistă din fotoliul de orchestră. Ţi-am spus că tatăl meu i-a fost infidel mamei mele, nu mie. Şi dacă mă consideri o fată de modă veche din aceste motive, atunci dă-i înainte.

- Ţi-am spus, replică el, în mintea ta, tatăl tău a fost necredincios imaginii tale despre el. Aşa şi James.

- Pe toţi dracii, răspunse Cindy, tot mai furioasă. Lasă-mă odată-n pace! Suntem fundamental, diferiţi. Nu se poate trăi împreună, aşa. Sunt cum sunt şi cu asta basta! Şi dacă trecutul meu ţi se pare amuzant, te priveşte!

- Nu, nu sunt amuzat, spuse el, extrem de liniştit. Câtuşi de puţin. Si n-am niciun fel de aversiune pentru virgine, dar e foarte mult timp de când am fost în pat cu una care mi-a spus că e virgină. Si. a trebuit să mă trezesc foarte brusc la realitate, după aceea.

Cindy îl privi cu coada ochiului, neputând să creadă, deocamdată, că nu râsese de ea, şi întrebându-se cu toată seriozitatea de ce a trebuit să aibă loc toată această discuţie între ei.

Zac stătu în tot timpul discursului său aşezat în fotoliu, cu picioarele pe sticla care acoperea măsuţa de cafea, negândindu-se nicio clipă cât rău îi făcea cu tot ce-i spunea.

- N-o să întâlneşti niciodată Cindy. bărbatul ăsta pe care-l cauţi. Acest. exemplar ideal care îţi va putea garanta că nu te va înşela, niciodată, cu nimic. Acest bărbat pentru care te-ai păstrat.

Cindy ar fi vrut să râdă şi să plângă, în acelaşi timp.

- Nu eşti prima persoană care îmi spune că aştept prea mult de la oameni, Zac. Dar e ridicol să spui că m-am păstrat pentru cineva. Oricum, chiar dacă aş fi făcut-o, în mod sigur nu eşti tu acela, chiar dacă am ales de bunăvoie şi nesilită de nimeni să-mi petrec noaptea

în patul tău.

- Ah, desigur te-ai fi urât pe tine însăţi ca niciodată în viaţa ta, după aceea. M-ai dorit întotdeauna cu trupul, dar niciodată cu inima.

Cindy îşi puse paharul deoparte. Nu ştia ce să răspundă. Ii era atât de teamă să nu-i descopere sentimentele. Dacă şi-ar da seama ce simte cu adevărat pentru el, în mod sigur ar râde, amuzat.

- Ce vrei de la mine, de fapt? întrebă Cindy, frângându-şi mâinile cu disperare. Unde vrei să ajungi, cu toate astea?

- Incerc să rezolv problema ta.

- N-am nicio problemă.

- Crezi ? surâse el, sardonic. Ne-a fost dat să ne întâlnim, Cindy. Doar cu mine simţi ceea ce simţi şi tu ştii foarte bine asta. Si eu ştiu, acum. Nu mai ai nicio necunoscută pentru mine. In sfârşit, am aflat

cine e cu adevărat, Cindy Hetherington.

Cu asta, Zac se ridică în picioare. Cindy nu fu în stare să schiţeze niciun gest. Ceea ce-i spusese o încremenise. Nu avu curajul să-l privească, deşi o prinsese de bărbie şi-i ridicase faţa spre el.

- Acum, trebuie să plec. Am nişte lucruri la care să mă gândesc. Trebuie să fac o mică. reevaluare.

- Serios ?.Vezi, Zac, n-ai reuşit să mă cunoşti cu adevărat, nu-i aşa?

Zac o sărută uşor pe gură.

- Nu m-am referit la tine, acum, ci la ce mi-a trecut prin minte, înainte de a intra în baie, aseară. Dar e problema mea. Te sfătuiesc să-ţi petreci şi tu următoarea oră punându-ţi la punct problemele. Cum crezi că poţi avea vreo legătură cu un om de care nu-ţi pasă? Asta e tema ta pentru astă-seară, Cindy.

O ridică apoi în picioare şi pe ea şi oricât ar fi urât în acel moment atingerea lui, Cindy nu putu să nu recunoască faptul că era mai tandru ca oricând. Se desprinse totuşi din îmbrăţişare şi-i replică printre dinţi:

- Nu eşti decât o brută, un bastard cu sânge-rece.

- Şi tu mă vrei. Ce situaţie interesantă! surâse el ironic îndreptându-se spre uşă, dar întorcându-se imediat după aceea :

- Nu uita că mâine la ora unsprezece avem întâlnire la Germaine. Voi lua micul dejun în cameră, la ora nouă. Vei avea de muncit foarte mult, mâine. Va trebui să-mi găseşti absolut tot ce e posibil, despre compania Germaine şi produsele ei. Aşa că nu e cazul să te lupţi prea mult cu tine însăţi astăzi. Incearcă mai bine să dormi. Ai învăţat ceva aseară, bănuiesc.Te-ai îndoit de puterea pe care o poate exercita sexul asupra cuiva, mai mult decât oricine altcineva, până acum. Noapte bună, frumoasa mea.

Capitolul 10

Zilele care urmară după revenirea din Franţa, fuseseră cu siguranţă unele dintre cele mai ciudate pe care le avusese până atunci, în viaţa ei. Se simţea atât de indecisă, încât era aproape în agonie, din cauza asta.

Din punct de vedere profesional, lucrurile erau acum destul de relaxate. Campania pentru Simpson mergea înainte fără niciun fel de probleme, iar pentru Germaine n-avea nimic de făcut până în septembrie, când vor avea rezultatele sondajelor de opinie. Avea deci timp să se gândească şi să regândească, la tot ceea ce se întâmplase.

Serile şi le petrecea de una singură şi obişnuia să iasă cu maşina în afara oraşului, de cele mai multe ori, sau pur şi simplu făcea câte o plimbare pe jos, prin locuri liniştite.

Zac îi dădea acum drumul de la muncă la ora cinci în fiecare seară şi continua să vorbească, după aceea, despre Germaine, cu Greg Halliday.

In weekend nu-l mai vedea niciodată. Probabil continua să-şi caute o casă la ţară, unde să se retragă la sfârşit de săptămână, când nu avea nimic de lucru.

Pentru Cindy, zilele de la serviciu erau ca şi până acum. Nimeni nu bănuia nimic despre ceea ce se întâmplase între ea şi Zac.

După ce se întorcea acasă, sâmbăta, obişnuia să-şi facă o cafea şi să găsească o soluţie pentru situaţia în care era.

Ar fi vrut să plece de la Bryant. Era mai bine, decât să-şi compromită sănătatea cu un astfel de stres. Nu putea, însă. Nu pentru că ar fi fost prea mândră sau pentru că mai era atât de interesată de munca ei. Nu putea lucra într-o atmosferă atât de încordată, ca cea din momentul de faţă. Spre deosebire de Zac, nu iubea atât de mult provocarea.

James i-a spus odată că nu se cunoştea îndeajuns de bine şi negase acest fapt cu vehemenţă, atunci. Adevărul era că nu ştia mai nimic despre ea însăşi. Părea că totul îi scăpa printre degete.

Era foarte ciudat, dar la Paris Zac îi spusese că pe măsură ce trecea timpul avea impresia că ştie tot mai puţine lucruri despre ea, cea adevărată. Ea simţea acelaşi lucru în legătură cu el. Il cunoştea mai bine decât înainte, dar avea impresia că-l înţelege mai puţin ca niciodată.

Il iubea, însă.

In ciuda a tot şi a toate, îl iubea.

Nimeni nu-i vorbise înainte despre ce înseamna să fii îndrăgostit. Nimeni nu-i spusese că putea fi atât de dureros. Nimeni n-o avertizase cum poate dragostea să te facă atât de ilogic.

Nu putea părăsi agenţia Bryant, pentru că nu putea sta departe de Zac.

Nu era nicio raţiune în asta, dar aşa era.

Ştia însă că n-avea niciun sens să intre într-o relaţie mai intimă cu el. Asta ar însemna să se distrugă cu bună-ştiinţă. Dacă ar accepta să fie iubita lui şi el ar părăsi-o, ce s-ar întâmpla cu ea, după asta? S-ar simţi goală şi dezolată.

Zac se jucase cu ea de-a pisica şi şoarecele. Probabil, că în clipa asta, plin de el cum era, se aşteaptă ca ea să-i bată în uşă, să deschidă şi să-i cadă în braţe.

Poate, însă, că el va fi acela care-i va bate primul la uşă, îşi spuse Cindy.

Nu se gândise niciodată că lucrurile vor evolua astfel între ei. Până în acea noapte fatidică, stătuseră mult împreună, râseseră, glumiseră,
nimic nu prevestise situaţia care urmase.

Ce dorinţă arzătoare, nesatisfăcută, zăcuse însă în spatele tuturor acestor lucruri, cu toate complicaţiile şi misterele inerente.

Asemenea cutiei Pandorei.

Era luni dimineaţa, la zece zile după ce se întorseseră de la Paris, când Cindy luă în sfârşit o decizie.

Intră, în biroul lui Zac cu un discurs învăţat pe dinafară şi gândit îndelung, care-i motiva demisia.

Imediat ce deschise uşa de legătură, Zac îşi ridică ochii din teancul de hârtii la care lucra şi-i flutură în faţă o foaie :

- A fost aici, mai devreme, domnişoara Druce, spuse el, fără nicio altă introducere. Si-a prezentat demisia, în sfârşit.

- Eu. Te aşteptai la asta?

- Bineînţeles că mă aşteptam. Se plângea tot timpul de fetele de la dactilografíe. Ai văzut în ce hal era, când a venit mai demult la mine.

- Da, replică Cindy, care îşi amintea perfect acea zi. N-a vrut să-mi spună nimic. Ce probleme avea cu fetele?

- Efervescenţa naturală, permanentă, a fetelor, a stat la baza tuturor neînţelegerilor de acolo. Domnişoara Druce nu s-a putut obişnui cu asta. Urechile şi sensibilitatea ei au fost ofensate în fiecare zi tot mai mult, spuse el, după care îşi ridică ochii spre cer. Binecuvântaţi fie-i ciorapii de bumbac, Doamne!

Cindy luă de pe scaun foile care o împiedicară să se aşeze şi le puse pe birou. Rămase încă vreo câteva minute în picioare, privindu-şi şeful cu atenţie, după care se aşează şi-l întrebă, plină de curiozitate.

- Zac, dar puteai s-o repartizezi în alt departament, de ce ai

pus-o să supravegheze fetele de la dactilografie?

- Pentru că lucrează aici de douăzeci de ani şi mi-a fost milă s-o dau afară, pentru că nu înţelege nimic din ce se întâmplă în agenţia asta şi pentru că vreau să-mi trăiesc bătrâneţele liniştit.

- Bătrâneţele, Zac? întrebă ea zâmbind, simţind că-l iubeşte şi că-l doreşte nesfârşit de mult.

- Sunt puţin mai bătrân decât tine. De ce ai venit acum la mine, Bucle de Aur? schimbă el subiectul. Vrei să mă inviţi la cină în apartamentul tău, diseară ?

- Nu.

Deodată simţi că nu putea să-i spună adevărul cu privire la vizita ei matinală în biroul lui.

- Am venit pur şi simplu să-ţi spun bună dimineaţa, minţi ea.

După care se întoarse în biroul ei şi-şi continuă treburile. Mâine vă
merge la doctorul ei şi nu putea să lase nicio problemă de serviciu nerezolvată, care s-o împiedice să ajungă la el.

Miercuri dimineaţa sosi Tracy Lynn. Zac o aştepta la începutul după-amiezii.

Cindy se duse după ea la recepţie.

- Domnişoară Lynn, eu sunt Cindy Hetherington, secretara lui Zac, spuse ea, întinzându-i mâna. Nu v-am fost încă prezentată, din păcate. Zac vă aşteaptă. Sunteţi foarte punctuală, ceea ce-l va încânta, desigur.

- Spune-mi Tracy, te rog, replică invitata, întinzând la rândul ei mâna lui Cindy.

Ochii ei verzi surâseră cu căldură, pe faţa ei încă foarte frumoasă.

- Te-am văzut la petrecere, Cindy, dar n-am avut ocazia să-ţi vorbesc, declară ea, urmând-o pe Cindy spre biroul lui Zac. Ce vrea, de fapt? întrebă ea, apoi.

- Nu înţeleg.

- Zac. Il ştiu de un car de ani. Haide, spune-mi ce gânduri are, aşa, nu mă va lua prin surprindere. In mod sigur are un motiv, dacă m-a chemat să luăm prânzul împreună.

- N-aş putea să-ţi spun, Tracy. M-a rugat să rezerv o masă pentru douăzeci - treizeci de persoane la Mario. Nu ştiu nimic, altceva.

- Nu vii şi tu?

Femeia râse amuzată când Cindy dădu negativ din cap.

- Atunci, e un eveniment cu totul şi cu totul special, dacă nu ţi-a cerut să-l însoţeşti. Crezi că m-am îmbrăcat potrivit?

Cindy o privi cu atenţie. Tracy purta o rochie de vară simplă, exact pe stilul ei, care-i venea foarte bine.

- Mai mult decât perfect, surâse Cindy, deşi nu-şi putu reprima gelozia care încolţi în sufletul ei la gândul că această femeie atât de frumoasă va fi în preajma lui Zac.

O introduse, aşadar, pe Tracy în biroul şefului ei şi abia închise uşa după ea, când o auzi pe Alison exclamând :

- Hei! Cine era?

- Tracy Lynn, spuse Cindy, calm. Un model. Mă rog, fost model. Se pare că s-a retras cu şase luni în urmă.

- E extraordinară. De ce s-a retras? Ai idee de ce a venit acum la domnul Stone? E în legătură cu reclamele pentru parfumul de la Germaine?

- Alison, schimbă Cindy subiectul, evitând răspunsul, e pauza de prânz. De ce nu ieşi să mănânci ceva, dacă tot eşti liberă?

- Pun prinsoare că de asta a chemat-o, insistă Alison.

Chiar asta era. Zac vroia s-o folosească pe Tacy în reclamele de televiziune pentru Germaine. Sondajele de opinie erau acum aproape pe sfârşite şi în urma concluziilor la care ajunsese după acestea, Zac şi-a propus să folosească trei femei, de trei vârste şi

imagini diferite. După părerea lui, Tracy era perfectă pentru o astfel de reclamă. Aşa credea şi Greg Halliday şi, bineînţeles şi Cindy.

După peste o oră de dezbateri, Tracy ieşi, condusă de Zac. După ce acesta se întoarse în birou, Cindy îl urmă curioasă, întrebându-l:

- Cum a rămas?

- Nu vrea. E absolut hotărâtă să se retragă.

-Atunci, ce vei face?

- O voi invita la cină vineri şi atunci sper că voi obţine de la ea un ,,poate".

Cindy nu se mai putu abţine şi puse întrebarea care o rodea de mult:

- Tu şi cu Tracy vă cunoaşteţi de ceva vreme. Aţi fost iubiţi, în trecut?

- Ce are asta de-a face cu ceea ce ne interesează pe noi, acum? întrebă Zac, la rândul lui.

- Nimic, răspunse Cindy, sec.

Era însă foarte important pentru ea să ştie.

- Da, răspunse Zac, privind-o în ochi. Relaţia noastră s-a terminat în momentul în care am plecat din Anglia. De ce te-ai înroşit, aşa, Cindy? Am hotărât că vom fi întotdeauna foarte sinceri unul cu altul. Nu te pot minţi. Te-ai fi simţit mai bine dacă aş fi făcut-o?

- Nu m-am înroşit.

Vineri seara, Cindy făcu în aşa fel încât să nu fie de faţă la întâlnirea cu Tracy.

Ieşise să vadă o piesă de teatru. Era geloasă şi se ura pe ea însăşi pentru ceea ce simţea. Era o altă experienţă total nouă pentru ea şi, din păcate, una negativă. De fapt, nu avusese cum să fie geloasă, pentru că nu mai iubise niciodată.

Incercând să se liniştească, îşi repeta din nou şi din nou că întâlnirea lui Zac cu Tracy era exclusiv una de afaceri. Işi vor depăna totuşi amintirile? Erau amândoi foarte atractivi şi fuseseră iubiţi mult timp.

De la teatru, se întoarse acasă pe jos. Se simţea rău.

Când ajunse în faţa blocului ei, văzu lângă Jaguarul lui Zac, un BMW, în parcare. Era sigură că nu era al niciunuia dintre locatari. Cindy nu se îndoi nicio clipă că era maşina lui Tracy. Privi spre ferestrele lui Zac şi văzu că în sufragerie era lumină. Veniseră aici, după cină.

Şi de ce n-ar fi făcut-o?

Nu dorise să ştie prea multe despre programul lui Zac din această seară şi acum se ura pe ea însăşi, pentru asta. Se apropie de cele două maşini şi le atinse cu grijă pe fiecare în parte. Maşina lui Zac era rece. Folosiseră automobilul ei. Asta însemna că Tracy îl luase de la agenţie, sau ce?

Ajunsă în apartamentul ei, Cindy se dezbrăcă, dar nu se urcă în pat. In schimb, se plimbă înnebunită prin dormitor. Era douăsprezece fără zece şi se uita la ceasul de mână din minut în minut. La fiecare cinci minute se ducea să se uită pe fereastră, deşi era foarte greu să vadă ceva, în întunericul de afară.

Puţin după miezul nopţii, maşina lui Tracy demară, pierzându-se în întuneric.

Nu se întâmplase nimic între ei, aşadar.

In sinea ei speră că Tracy refuzase din nou colaborarea cu Zac. Dacă luni dimineaţă Zac îi va spune că Tracy a acceptat oferta sau a spus ,,poate", ea va părăsi agenţia Bryant. Nu avea de ales.

Nimeni nu ştia mai bine decât ea cât de persuasiv putea fi Zac. „Poate", se transforma întotdeauna, în „da". Nu putea trăi cu sentimentul ăsta de gelozie atât de acut, în inima ei.

Fusese cel mai greu weekend din viaţa ei.

Sâmbătă, îşi luă maşina şi se duse pe coastă, conducând nervoasă câteva mile.

Trebuia să nu se mai gândească la situaţia în care era, îşi spuse. Dar, nu reuşi.

Duminică seara, târziu, Cindy văzu maşina lui Tracy în parcare. După miezul nopţii, era încă acolo. Aşa şi după ora două dimineaţa.

Se trânti pe pat şi plânse în hohote, până în zorii zilei. Atunci se hotărî să ia nişte pastile, pentru a reuşi să adoarmă, în sfârşit, pentru a uita de umilinţa pe care o simţea în sufletul ei.

Pe la ora opt şi jumătate dimineaţa, se trezi la soneria insistentă a telefonului. Buimacă, sări din pat şi se grăbi să răspundă. Uitându-se la ceas, văzu că întârziase la serviciu. Zilele ei la Bryant îi erau de-acum numărate, oricum.

Ridică receptorul.

- Cindy?

- Mmm? Mami? Ce te-a apucat să suni atât de dimineaţă? Nu pot

vorbi la ora asta. Trebuia să fiu deja la serviciu, iubito.

Cindy simţi că i se opreşte respiraţia, la următoarele cuvinte spuse de mama ei. Mintea i se răvăşi cu totul şi lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji. Nu se gândise niciodată că această veste ar putea s-o afecteze atât de mult.

- Când?. Si unde e acum?. Ce şanse mai are?. Bineînţeles că vin. Mami, cum ai putut să crezi asta? Voi veni cât pot de repede.

Puse jos receptorul şi se uită agitată prin cameră, neştiind ce să facă mai întâi. Tatăl său făcuse un infarct în primele ore ale dimineţii şi era acum internat la reanimare într-un spital din Manchester.

Si ea nu apucase să-l ierte.

Oftă cum nu mai oftase niciodată în viaţa ei. Atât de adânc, încât crezu că i se opreşte inima. Cu mâinile tremurânde, îşi puse două costume într-o valiză, se spălă şi se îmbrăcă.

Abia atunci îşi reaminti de Zac.

Alergă la fereastă şi se uită cu atenţie spre parcare. Maşina lui Tracy era încă acolo, dar a lui Zac, nu.

Se duse în grabă la telefon şi formă numărul agenţiei Bryant, tremurând din tot corpul, în timp ce aşteptă să i se facă legătura cu şeful ei.

- Zac, uite, eu trebuie să plec acasă, chiar acum. Tatăl meu a făcut un atac de cord. E foarte rău, Zac. Eu. trebuie.

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat prelung.

- Da, desigur. Dumnezeule, Cindy, îmi pare atât de rău. Sună-mă imediat ce poţi. Ţine-mă la curent cu ceea ce se întâmplă.

Peste câteva minute ieşi în grabă din bloc, târând valiza după ea.

In momentul în care se pregăti să deschidă portiera, simţi o bătaie pe umăr.

Se întoarse şi dădu cu ochii de Tracy zâmbitoare ca de obicei.

- Cindy , ce mai faci? L-ai căutat pe Zac? A plecat acum o oră şi jumătate. Mă tem că am dormit prea mult în dimineaţa asta, râse ea, dar
în mod sigur a ajuns la birou până acum, dacă ai de vorbit cu el.

- Nu l-am căutat, răspunse ea, neînţelegând cum reuşise să se abţină să nu-i răsucească gâtul. Probabil durerea pentru cele întâmplate cu tatăl ei o secase de energie.

- Intâmplător, locuiesc şi eu aici, continuă ea. Acum, te rog să mă scuzi, Tracy, sunt foarte grăbită.

Cele două femei intrară fiecare în maşina ei, iar Cindy fu cea care porni prima.

Ochii îi erau scăldaţi în lacrimi, dar încercă să se convingă pe ea însăşi, din răsputeri, că nu era momentul pentru o asemenea isterie.

Conduse repede, dar cu atenţie, pentru că auzea în minte vocea mamei sale, care o întreba cât de repede putea ajunge acasă. Nu o blama însă pe mama ei pentru nimic. Pe ea însăşi nu se putea ierta, în acele momente. Erau zece ani de când sentimentele pentru tatăl ei se răciseră vizibil. Durerea mamei ei, nu se stinsese nici ea, de atunci, oricât s-ar fi străduit s-o ascundă.

Acum, se ruga la Dumnezeu să-l ţină în viaţă pe tatăl ei, pentru a-şi putea cere iertare.

Pe la jumătatea drumului, se opri într-un service şi bău o cafea. Nu pentru că ar fi simţit nevoia, dar trebuia să încerce să se calmeze, cumva.

Puţin după prânz, opri în parcarea spitalului. Zări imediat maşina familiei sale, parcată puţin mai încolo. După câteva momente, îl văzu pe George, şoferul lor, venind în fugă spre ea.

- Domnişoară Cynthia!

Zâmbea cu căldură şi asta făcu să-i răsară imediat un val de speranţă în suflet.

- E totul în regulă, domnişoară, continuă el. Tatăl dumneavoastră şi-a revenit. Vă conduc la lady Hetherington.

Cindy zâmbi bucuroasă, urmându-l fără nicio vorbă. George o prinse de braţ şi Cindy se simţi imediat mult mai întremată. El şi soţia lui erau în slujba familiei ei dinainte de a se fi născut ea.

Când ajunseră în aripa privată a spitalului, şoferul o lăsă într-o mică sală de aşteptare, unde o găsi pe mama ei. Stătea aşezată pe banchetă, foarte demnă, ca de obicei. Părul ei cărunt era strâns cu grijă într-un coc franţuzesc, care-i punea foarte bine în evidenţă distincţia figurii.

Era o femeie scundă şi zveltă, iar aerul ei atât de demn îi ascundea, din păcate, căldura inimii.

- Mami, scânci Cindy, imediat ce rămaseră singure, aruncându-se în braţele ei. De ce eşti singură? Unde sunt surorile mele? Cum au putut.?

- E în regulă, draga mea. Sunt foarte bine, acum. Felicity a stat cu mine până acum zece minute. Jonathan ne-a spus că nu mai are niciun sens să stăm aici, dar eu nu pot pleca până nu mă conving că răul a trecut, într-adevăr.

-Jonathan? Ah, mulţumesc lui Dumnezeu!

Jonathan era un vechi prieten al familiei sale şi un medic eminent. Tatăl ei nu putea fi pe mâini mai bune.

- Iubito, îi spuse mama ei, prinzându-i mâinile, îţi mulţumesc că ai venit atât de repede. A fost un adevărat şoc.

Cindy nu apucă însă să spună nimic, pentru că în acel moment doctorul Jonathan Trent intră grăbit în sala de aşteptare.

- Cindy, mă bucur foarte mult că te văd, doar că aş fi vrut ca acest lucru să se petreacă în alte circumstanţe.

Apoi se întoarse spre doamna Hetherington şi-i spuse cu blândeţe:

- Pamela, nu mai sta aici, draga mea. Stii că te voi anunţa dacă

se întâmplă ceva.

- Nu plec de aici, Jonathan, răspunse aceasta, foarte hotărâtă.

- Când putem să-l vedem? întrebă Cindy.

- Astăzi în niciun caz.

- Ce şanse credeţi că are? întrebă Cindy, din nou foarte îngrijorată.

- A fost foarte rău, răspunse medicul, dar e un om puternic. Va trebui însă să aibă foarte multă grijă de el pe viitor. De altfel, îl voi supraveghea îndeaproape eu însămi, de acum încolo.

- Aş putea să merg acum la el? Vă rog, spuse Cindy, cu lacrimi în ochi.

- Nu. Vă trimit nişte ceai, adăugă el şi le părăsi.

Cindy rămase tăcută lângă mama ei.

După câteva minute, însă, doctorul se întoarse :

- Cere să te vadă, Pamela, spuse el. E mult mai bine acum.

Cindy se ridică şi ea în picioare, gata să zbughească pe uşă, dar doctorul o opri, punându-i o mână pe umăr.

- Un moment, tânără doamnă. Am spus că cere să-i vorbească mamei tale, nu ţie. Pamela, îţi permit să mergi la el, dacă îmi promiţi că după aceea vei pleca de aici.

- Promit, răspunse aceasta, încercând să zâmbească.

- Şi eu când îl voi putea vedea? întrebă Cindy.

- Mâine noapte. Pentru cinci minute. Vino la şapte şi întreabă de mine.

Plecaseră de la spital spre Cheshire, în convoi.

Cindy o luă pe doamna Hetherington în maşina ei, iar George, cu maşina familiei, le urmă îndeaproape.

Odată ajunşi acasă, o găsiră pe Felicity în sufragerie, fumând nervoasă la fereastră.

- Bună, Cindy. Mami. e vreo şansă?

Când auzi că tatăl lor va trăi, Felicity se lăsă să cadă moale

într-un fotoliu de lângă ea.

- Eu mă voi retrage în camera mea, spuse lady Hetherington. Aş vrea să nu fiu deranjată.

- Dar trebuie să mănânci ceva, spuse Felicity, cu hotărâre.

- Voi coborî la cină, răspunse doamna Hetherington. La ora obişnuită.

După plecarea mamei lor, Cindy îi ceru surorii ei mai multe detalii în legătură cu cele întâmplate.

Felicity era cea de-a doua născută şi Cindy nu se înţelesese niciodată prea bine cu ea. Nu ţinea de diferenţa de opt ani, dintre ele, pentru că Cindy se înţelegea extrem de bine cu Paula, care era cea mai mare dintre ele.

- De ce n-ai mai rămas la spital? întrebă Cindy. Când am ajuns acolo, mama era singură, privind disperată în gol.

- Pentru că am ştiut că tu vei ajunge foarte repede, replică Felicity, stingându-şi nervoasă ţigara. Si pentru că mă simţeam rău. Am vomitat de două ori. Nu mai puteam să stau acolo şi să aştept la nesfârşit.

- Eşti bolnavă, sau eşti. ?

- Sunt însărcinată, răspunse Felicity, pe un ton destul de rece. Nicio urmă de bucurie în transmiterea acestei veşti.

- Ah, felicitări, răspunse Cindy, bucurându-se sincer.

Sora sa aştepta de mult acest eveniment. Era căsătorită de unsprezece ani şi nu rămăsese însărcinată niciodată până acum.

In acel moment, doamna Butterworth intră cu o tavă pe care se afla un ibric mare de cafea şi trei ceşcuţe.

- Domnişoară Cynthia, ce bucurie să vă văd, spuse ea. George mi-a spus că sir Robert merge spre bine. Mulţumesc lui Dumnezeu, continuă ea, punând tava pe masă. Unde e lady Hetherington?

- Nu vrea nimic, acum. Va coborî la cină, răspunse Felicity.

Cina decurse într-o tăcere desăvârşită, pentru că, în ciuda

asigurărilor medicului, niciuna dintre ele nu se putea linişti până când nu-l ştiau pe sir Hetherington din nou acasă.

La ora nouă, telefonul sună insistent.

De la celălalt capăt al firului, doctorul Jonathan Trent le asigură că totul merge spectaculos de repede spre bine, astfel că nu va fi nevoie s-o cheme pe Paula din vacanţa în America, unde plecase cu soţul şi cei doi copii ai lor.

De altfel, imediat după aceea, Paula le contactase telefonic, iar Cindy, care răspunsese îi dădu toate amănuntele cu privire la derularea

evenimentelor.

După care, se retrase în camera ei şi se vârî imediat în pat.

Mintea ei părea acum împărţită în două compartimente foarte distincte, dar care îi solicitau atenţia în egală măsură.

De fiecare dată când închidea ochii îl avea în faţă pe tatăl ei, întins pe un pat de spital şi înconjurat de o mulţime de doctori. Apoi imaginea se transforma încet, fiind înlocuită cu un alt pat, mult mai mare şi mai sofisticat, într-o cameră pe care n-o văzuse niciodată de fapt, şi-l vedea pe Zac stând întins alături de o femeie foarte frumoasă, cu păr lung şi negru, făcând dragoste. Zac o ţinea pe Tracy strâns în braţe, cu ochii fixaţi adânc în ochii ei, exact aşa cum se uitase la ea în noaptea aceea ciudată de la Paris.

Tot restul vieţii îi va fi recunoscătoare Cerului că imaginea se oprea întotdeauna aici.

Acesta fusese, aşadar, motivul pentru care o invitase la petrecere şi pentru care alesese s-o cuprindă în planurile lui viitoare, când ar fi putut contacta alte sute de modele.

Probabil era din nou vorba. doar de sex. Poate se întorsese la Tracy, pentru că ea îl refuzase.

Oh, cât de repede renunţase la ea. Asta îi demonstra, o dată în plus, că n-avea niciun fel de sentimente pentru Cindy.

Incercă să se convingă din nou că nu-i păsa. N-avea de ce să-i pese că Zac nu simţea nimic pentru ea. N-avea de ce să-i pese că făcea dragoste cu Tracy, într-un apartament vecin cu al ei.

Atât de curând după ceea ce a fost la Paris între ei. Altă femeie.

Paris. Paris.

Cindy se răsuci în aşternut, până când cuvertura se înfăşură toată în jurul trupului ei, ca un veritabil scut pentru tot ce ar putea veni dinafară, rănind-o.

Ii păsa. Ii păsa!. Ii păsa pentru că-l iubea pe Zac Stone, amintindu-şi fiecare moment când fuseseră împreună.

Nu-l va mai vedea însă niciodată. Nici măcar pentru o clipă.

Scăpase de el mult mai repede decât şi-ar fi putut închipui, şi chiar dacă regreta circumstanţele care determinaseră asta, se simţea uşurată. S-a terminat!... Repede şi uşor.

De-acum, va începe să se vindece. Va fi din nou stăpână pe ea însăşi.

Ah, doar dacă n-ar durea-o atât, rana din suflet.

Capitolul 11

- Cindy. Nu mă aşteptam. A fost foarte drăguţ din partea ta, să vii. Mama ta e bine? E aici?

Cindy să strădui să zâmbească, în timp ce se apropia cu paşi lenţi de pat. Era greu să uite trecutul.

- Da, aşteaptă afară. Cu Felicity. M-au lăsat să intru eu prima, spuse ea, aşezându-se lângă tatăl ei şi străduindu-se să nu lase să se vadă cât de mult o afecta situaţia în care se revedeau.

Sir Hetherington arăta cu zece ani mai bătrân decât atunci când îl văzuse ultima oară, cu doar două luni în urmă, în vacanţa ei de vară.

- Stii ce înseamnă asta. nu-i aşa? o întrebă el, cu voce stinsă. Inseamnă că nu mai pot juca golf de-acum încolo.

- Oh, tăticule, izbucni Cindy în plâns, prinzându-l strâns în braţe.

Ochii tatălui ei se închiseră din nou, dar Cindy îi simţi degetele strângându-i încet mâna. Trecuse multă vreme, de când nu-i mai spusese „tăticule".

Modul în care continua s-o ţină de mână, mângâindu-i dosul palmei, era tot ce avuseseră nevoie pentru a şti amândoi că lucrurile se restabiliseră de-acum între ei.

- Cât timp poţi rămâne?

- Cinci minute, răspunse Cindy cu tristeţe.

- Nu, vreau să spun. acasă.

- Cât vreau. Sunt. Sunt între două slujbe . Acum trebuie să plec, dacă nu, doctorul Jonathan mă scalpează. Mami va fi aici, cu tine, imediat. Şi după aia va intra şi Felicity.

- E un adevărat maniac, doctorul ăsta.

- Ah, e genial, răspunse Cindy, retrăgându-şi uşor mâna din mâna lui. Ne vedem mâine.

A doua zi ceru să meargă la tatăl său de una singură, rugându-le pe mama şi pe sora ei să se ducă spre seară, pentru ca ea să-l poată vedea după-amiază.

In plus, în felul acesta, sir Robert avea parte de două vizite, în loc de una. Doctorul fu şi el de acord, cu condiţia ca niciuna dintre vizite să nu se prelungească prea mult.

După ce se întoarse de la spital şi-i aduse mamei ei la cunoştinţă faptul că tatăl ei era mai bine, deşi paloarea nu-i trecuse cu totul, Cindy se retrase în camera ei, cu gândul să tragă un pui de somn.

Abia îşi dădu jos hainele, când Felicity bătu la uşă.

- Cindy?

- Sunt în baie, vreau să dorm puţin, ce s-a întâmplat?

Intrând în cameră pentru a vedea de ce o căuta sora ei, o găsi pe aceasta întinsă pe pat fumând, foarte preocupată de ceva.

- Acum eşti gravidă, n-ar trebui să mai fumezi şi oricum, ştii că nu-mi place să fumezi în camera mea.

- Da, tipic, pentru tine, răspunse Felicity, ducându-se în baie şi stingând ţigara. Dacă tu ai fi însărcinată ai face totul ca la carte, nu-i aşa?

- Bineînţeles. De ce-ai venit?

- Te-a sunat cineva, când erai plecată la spital. Am uitat să-ţi spun când ai venit, spuse ea, aruncându-se pe un scaun şi privind-o pe Cindy clipind poznaş. Un bărbat cu o voce foarte gravă şi

atractivă. Cred că era şeful tău.

Cindy simţi că i se contractă stomacul.

- Si? întrebă ea cu nonşalanţă, urcând, repede în pat, fără să-i arunce surorii ei nicio privire.

Felicity ridică uşor din sprâncene :

- Spune-mi. Arată tot atât de atractiv pe cât de bine îi sună vocea?

- Cerule, îşi dădu Cindy ochii peste cap.

- Mmm?

- Da, întâmplător, da.

-Atunci. Poate îşi parchează din când în când papucii lângă patul meu, replică Felicity, insinuant.

-Având în vedere circumstanţele, e foarte ciudat că spui asta.

- Pentru că sunt măritată, sau pentru că sunt însărcinată?

- Ambele. Tu şi cu Charles sunteţi fericiţi împreună, atunci ce mai vrei?

- Da. Fericiţi.. Mă întreb ce înseamnă exact asta.

Cindy simţi nevoia s-o scoată afară, dar se abţinu.

- Cum s-a prezentat? Domnul Stone?

-Zac, clipi din nou, şi mai insinuant, Felicity. A întrebat cum se mai simte tata. Ce e între tine şi acest bărbat, Cindy? Ai avut ceva cu el?

- Bineînţeles că nu, spuse Cindy, deşi nu-i veni să protesteze prea mult.

- Ah, bineînţeles că nu, repetă cu sarcasm sora mai mare. Cred că trebuie să m-apuc să tricotez un bărbat pentru tine. Scrie-mi doar pe-o hârtie cum îl preferi. Ai fost întotdeauna puţin cam stranie din punctul ăsta de vedere. Imi amintesc cum.

- Flick, i se adresă Cindy cu diminutivul folosit în familie pentru ea, n-ai înţeles că vreau să dorm?

- Bine, bine. De fapt, nu mai aveam să-ţi spun nimic. N-a cerut

să-l suni şi nici n-a precizat dacă va mai reveni sau nu. Mi-a spus că-i pare rău că m-a deranjat şi că se bucură să audă că sir Robert e în afara oricărui pericol. E-n regulă, doamnă?

După plecarea surorii ei, Cindy îşi duse mâna la obraji. Erau foarte
fierbinţi.

Va trebui să-i scrie lui Zac, înainte de a mai da vreun alt telefon. Era mult mai uşor să-i explice într-o scrisoare motivele pentru care părăsea compania. Nu putea protesta, astfel. Sau, dacă protesta, tot degeaba.

Cindy scrise aşadar scrisoarea în acea seară, încercând să fie cât mai concisă cu putinţă, după care o puse la poştă înainte de ora la care era ridicată corespondenţa, pentru ultima dată, înainte de închiderea oficiului, în acea zi. Cu puţin noroc, scrisoarea ei va fi pe biroul lui Zac chiar în după-amiaza următoare.

Vineri, Cindy nu mai putea avea niciun dubiu că scrisoarea ajunsese la destinaţie, aşa că îşi petrecu toată ziua în grădină, pentru a nu fi nevoită să răspundă la telefon, sau să vină, dacă era chemată.

Nu sunase, însă.

Luni, deja începuse să se relaxeze. Ii devenise foarte clar că Zac nu-i va răspunde la scrisoare, pentru a-i arăta că, din punctul lui de vedere, nimeni nu era de neînlocuit. Il cunoştea de-acum destul de bine pentru a şti de ce anume preferase să nu-i dea niciun răspuns.

El însă-i era indispensabil şi nici nu-l putea înlocui. Pentru ea, nimeni nu se putea compara cu el. Nu mai iubise niciodată înainte şi era sigură că nici n-o va face vreodată. Pentru ea nu mai exista niciun alt bărbat, în toată această lume.

Dimineaţa următoare, Cindy se trezi cu nasul curgând şi cu o durere de cap îngrozitoare. Petrecu restul săptămânii în pat,

incapabilă să-i mai facă tatălui ei vreo vizită.

Flick se întorsese acasă la ea, în Staffordshire, dar mama ei mergea la spital de două ori pe zi. Sir Robert făcea progrese remarcabile, de la zi la zi.

De ziua ei, totuşi, în douăzeci septembrie, făcu un efort considerabil să se ridice din pat, pentru că mama ei preparase în cinstea acestui eveniment o serie întreagă de feluri de mâncare absolut delicioase şi nu vroia să strice cu nimic sărbătoarea, mai ales că în acea seară tatăl ei le
transmise că va fi acasă în câteva zile.

- Draga mea, eşti sigură că e bine să te ridici din pat? o întrebă doamna Hetherington, privind-o ca şi cum n-ar fi văzut-o de ani de zile. Eşti îngrozitor de palidă. Crezi că ţi-a trecut gripa?

- N-a fost o gripă, mamă, răspunse ea şi-şi întoarse capul, pentru că nu suporta ca mama ei s-o scruteze, aşa. Sunt absolut minunate veştile despre tata, schimbă ea subiectul. E extraordinar că se va întoarce acasă, nu-i aşa?

- Da. Am fost foarte speriată. Va trebui însă să renunţe să mai bea atât de mult brandy.

- Cred că ar trebui să renunţe total, replică Cindy.

- Ideal, aşa ar fi, dar crezi că o va face?

- Nu, nu va putea să renunţe niciun minut, râse Cindy, dar mama ei rămase foarte serioasă.

- Cindy. Se întâmplă ceva cu tine . E ceva rău în viaţa ta. Am fost atât de îngrijorată din cauza tatălui tău, încât nu m-am uitat la tine cu atenţie, până acum. Ce este, draga mea? Nu e doar răceala.

- Eu. N-am nimic, mamă. N-am dormit prea bine azi-noapte, asta-i tot.

In acea zi, Cindy avu dovada palpabilă a faptului că Zac primise scrisoarea ei şi nu se sinchisise să-i dea niciun răspuns. Alison îi trimise o felicitare înăuntrul căreia erau alte câteva rânduri prin

care aceasta îi spunea cât de rău îi părea că nu se va mai întoarce la Bryant şi cât de mult îi va lipsi. Nu-i scrisese însă niciun cuvânt despre Zac.

- Am înţeles. Asta înseamnă că nu vrei să vorbeşti despre ce se întâmplă cu tine, replică mama ei.

Cindy puse cuţitul şi furculiţa deoparte, exclamând cu veselie prefăcută:

-A fost super, trebuie să-i mulţumesc doamnei B. pentru modul în care s-a străduit pentru mine astăzi. Iartă-mă, ai spus ceva?

-Am spus La mulţi ani!. Iubito.

Lady Hetherington îi înmână apoi un pachet învelit cu multă artă.

- Din partea mea şi a tatălui tău, adăugă ea. Sunt foarte fericită că disensiunile dintre tine şi tatăl tău au luat sfârşit. Mă întreb cât o să rămâi, însă. Sunt foarte fericită să te văd aici dar mă întreb ce vei face cu slujba. Mi-ai spus la telefon că domnul Stone...

-Am renunţat la acea slujbă. Intotdeauna mi-ai spus că nu e necesar să muncesc atât de mult.

Mama ei înclină capul într-o parte şi-şi lăsă privirea în jos. Era modul ei de a spune fără cuvinte că vroia ca subiectul să fie încheiat, până în momentul când Cindy va simţi nevoia să vorbească ea singură despre asta.

Cindy desfăcu cu grijă pachetul şi sări în sus de bucurie, văzând jocul de scrabble, care o purtă cu gândul la zilele de dinaintea plecării la Londra.

- Ce-ai zice să mergem în salonaş şi facem o partidă de scrabble? spuse Cindy, simţindu-se din nou adolescentă în decorul clasic al vechii ei case, pe care o iubea nespus de mult, cu tablourile ei de familie şi cu mobila cu patină, dar care era prea mare pentru a se gândi că ar putea să locuiască vreodată singură acolo.

In apartamentul ei din Londra, nu se va mai întoarce, oricum, niciodată. Va plăti pe cineva să-i aducă lucrurile de acolo şi va găsi o agenţie care să i-l scoată la vânzare.

Probabil îşi va cumpăra o casă într-un loc liniştit, dar aproape de noul loc de muncă pe care-l va avea la un moment dat, pentru că era foarte sigură că în ciuda entuziasmului de a se vedea acum acasă, se va plictisi curând. Işi va căuta o casă cu grădină, pentru a avea cu ce să-şi umple weekendurile.

Casa din Cheshire era sanctuarul ei, în care avea nevoie să se întoarcă din când în când, pentru a prinde puteri, dar. atât.

Pe la mijlocul lui octombrie, tatăl ei începu să iasă la plimbri uşoare, prin grădină. Cindy îl însoţea, aşa cum obişnuia pe vremuri, copilă fiind,
în vacanţele şcolare.

Intr-una din zilele de la sfârşitul lunii, vremea fu atât de îmbietoare, încât se aventurară până în pădurea din apropierea casei.

Soarele însă dispăru brusc şi nori grei şi negri apărură pe cerul devenit ameninţător.

Cindy începu să se îngrijoreze şi încercă să-l poarte cât mai repede pe tatăl ei spre casă. Dar, oricât de bine l-ar fi susţinut, nu puteau să înainteze cu cine ştie ce viteză.

- Linişteşte-te, Cindy, spuse sir Robert râzând. Nu-i nicio problemă dacă mă udă puţin. N-o să mor dintr-atâta.

Cindy îşi privi cu atenţie tatăl. Era un bărbat voinic şi înalt şi părea încă puternic ca un taur.

- Spune mai departe. Mă interesa discuţia, continuă el. Imi vorbeai despre importanţa culorii şi a formei în industria de publicitate.

- Exact, răspunse ea.

Ii descria într-adevăr o serie întreagă de situaţii care relevau

psihologia din spatele imaginii.

- Dar. tăticule, chiar te interesează toate astea? Nu te-am auzit niciodată, înainte, abordând vreun subiect pe această temă.

- N-am avut nicio şansă să vorbesc cu nimeni despre toate aceste lucruri răspunse el, şi Cindy tăcu. In plus, dacă nu m-ar fi interesat subiectul, nu te-aş mai fi rugat să-l continui, adăugă el. Când îţi vei căuta din nou o slujbă? Cu experienţa pe care ai acumulat-o, nu va fi nicio problemă să-ţi găseşti de lucru într-o altă agenţie.

- Nu ştiu când voi pleca. Trebuie să mă decid ce voi face în continuare. Am nevoie de o slujbă care să-mi umple tot timpul.

- Ce-ai zice dacă te-ai opri puţin cu toate astea şi mi-ai face mai bine un nepoţel? Asta ţi-ar umple timpul cu adevărat, spuse el, mai în glumă, mai în serios.

Cindy nu făcu niciun comentariu. După un timp, însă, spuse cu multă hotărâre:

- Nu mai vreau să mă întorc în publicitate. Vreau să încerc ceva cu totul diferit de ceea ce am făcut până acum.

- Nu ştiu dacă ai dreptate, Cindy. Nu ştiu de ce ai părăsit această agenţie. Acest nou şef al tău pare să fie un om extrem de capabil.

- Este.

Părea că fusese inevitabil să vorbească despre Zac.

- Străluceşte de inteligenţă şi e şi foarte talentat.

Sir Robert o privi imediat, foarte interesat.

- Stone. Zachariah Stone. Nu i-am cunoscut familia ?

- Nu. Zac vine dintr-un sătuc din Scoţia, nu-i pot pronunţa numele. Tatăl lui a fost miner.

- Atunci, e de-a dreptul remarcabil.

- E foarte ambiţios.

- Şi tu eşti îndrăgostită de el. Ah, Cindy, spuse sir

Hetherington, prinzând-o strâns de braţ. Cred că am îmbătrânit foarte mult dacă am observat abia acum care-i problema cu tine.

- Sunt îndrăgostită de el . Ăăă. Am fost îndrăgostită de el, precizã Cindy.

- L-ai părăsit, am dreptate? S-a întâmplat ceva şi n-ai mai vrut să-l vezi.

- Acum a vorbit avocatul strălucit sau tatăl meu? întrebă Cindy, zâmbind.

- Un om. Doar un om, spuse el liniştit.

Cindy îi strânse braţul, semn că înţelesese exact ce dorise să spună.

- Ai spus că eşti îndrăgostită de Zac, după care ai vorbit la timpul trecut. te ajută mai mult să justifici relaţia ta cu el dacă spui că l-ai iubit?

Cindy îl privi cu admiraţie. Tatăl ei era într-adevăr extrem de deştept.

- N-am nevoie de nicio justificare. Am ajuns în pat cu Zac înainte de a-mi da seama că-l iubesc. L-am dorit foarte mult, fizic. Deci. aş putea spune că în acel moment m-am gândit doar la. sex. Am urât întotdeauna această idee, de aceea am rămas virgină până.

- Până l-ai întâlnit pe Zac..

- In trecut, nu m-am confruntat niciodată cu nimic din ceea ce am simţit pentru Zac. Stiam totul. în teorie. Dar nu e acelaşi lucru cu a avea o experienţă personală. Am cunoscut puterea sexului doar . la modul intelectual. Mă gândeam la sex doar ca la ceva care îţi creează o serie întreagă de probleme, aşa că nu mi-a fost greu să rezist în faţa altor bărbaţi.

- Te gândeai la sex ca la ceva care îţi creează o serie întreagă de probleme? repetă sir Hetherington. Asta ţi s-a întâmplat doar din cauza mea. Sunt responsabil pentru modul în care ai gândit această problemă.

- Nu. Sunt o femeie matură, tăticule. Nu. Nu te mai condamn, de mult. E foarte important pentru mine că pot să-ţi mărturisesc asta.

- Apreciez asta, răspunse el, privind-o cu recunoştinţă în ochi. Nici nu ştii cât de mult. Mă bucur că gândeşti altfel. Mă bucur în primul rând pentru tine. Hai să ne aşezăm puţin.

Ploaia se oprise, aşa că se aşezară pe un trunchi de copac căzut la pământ cu ceva vreme în urmă.

Cât de bine era să poată vorbi din nou cu el. la acest nivel. Cu câteva luni în urmă, n-ar fi crezut posibil acest fapt.

- Lucrurile n-au stat tocmai bine între mine şi Zac, tăticule. La începutul lui august am fost împreună la Paris într-o călătorie de afaceri. când. Dar totul a sfârşit foarte prost. Sunt încă virgină, tăticule, spuse ea, întorcându-se încet spre tatăl ei şi privindu-l în ochi. Ce zici de asta? Am douăzeci şi patru de ani şi sunt virgină.

- Si. te lauzi cu asta? mustăci el.

- Nu. Am fost îngrozită.

Sir Robert izbucni în râs, dar nu-i spuse de ce.

- In ce relaţii erai cu Zac în momentul când ai plecat din Londra?
V-aţi certat? Vreau să spun. Cum v-aţi comportat unul cu celălalt de la plecarea din Paris şi până ai venit aici?

Asta da, întrebare, se gândi Cindy, căzând pe gânduri.

- Cindy?

- Am oscilat. Adică. eu.

Ah, fira-ar să fie, îşi spuse Cindy, văzând-o pe Paula apropiindu-se.

- Ia te uită cine a venit, continuă ea, privind-o pe sora ei mai mare facându-le cu mâna, împreună cu cei doi copii ai ei.

- Oricum. Concluzia e că am părăsit agenţia, adăugă ea.

- Draga mea, ai suferit foarte mult, îmi pare rău. Un lucru însă

mi-e foarte clar. Il iubeşti foarte mult pe acest bărbat. Du-te şi vorbeşte cu el, Cindy. Incetează să mai crezi că eu sunt motivul pentru care stai aici. Du-te acasă şi vezi-ţi de viaţa ta.

Conversaţia se termină foarte abrupt şi Cindy nu mai avu timp să-i spună că el n-o mai doreşte, că are pe altcineva, acum. Nepoţeii lor ajunseseră deja foarte aproape şi era cazul să se ocupe de ei.

Următoarele două săptămâni, Cindy îşi petrecu timpul ieşind cu copii surorii ei, dar era încă extrem de abătută. Tatăl ei avea dreptate. Il folosea drept pretext pentru a mai rămâne acolo.

La începutul lui noiembrie, realiză şocată că plecase din Londra de două luni. Două luni! Se plictisea, dar se simţea în siguranţă.

Dar ce stimulent era acolo, pentru ca să continue să rămână?

Era confuză, exact cum fusese la optsprezece ani. Avea mult mai multă experienţă acum, dar exact ca atunci, nu ştia încotro să se-ndrepte.

Părinţii ei, ca-ntotdeauna, o lăsau să aleagă de una singură. In ultimele săptămâni, tatăl ei nu-i mai spusese nimic în legătură cu plecarea la Londra. La fel şi mama ei. N-o presau în niciun fel. Şi ea îi iubea şi mai mult pentru asta.

Capitolul 12

Totuşi, spre sfârşitul lui noiembrie, Cindy începu să se simtă mult mai bine. Intâmplările petrecute la Londra le privea acum dintr-o cu totul altă perspectivă. Era doar un alt capitol din viaţa ei, care se sfârşise.

In ultima vineri a lunii, îşi anunţă părinţii că se întoarce la Londra. Va locui încă în apartamentul pe care-l avea acolo, până când îşi va găsi altceva.

Tatăl şi mama ei schimbară priviri fugare între ei. Priviri îngrijorate.

-Ah, acum totul e în regulă, zâmbi Cindy. Mă gândesc să-mi cumpăr o casă în afara Londrei. După Anul Nou, îmi voi găsi o slujbă. Voi fi încă aici săptămâna viitoare, la aniversarea zilei tale de naştere, tăticule.

Sir Robert îşi fixă ochii în farfurie şi nu spuse nimic.

- Draga mea, săptămâna viitoare e abia decembrie. Ce vei face până la Anul Nou ? întrebă doamna Hetherington.

- Voi merge ca de obicei la Bournemouth, spuse Cindy, care în ultimii cinci ani nu-şi mai petrecuse Crăciunul cu părinţii ei. Nu era genul ei să stea acasă, cu toată droaia de mătuşi, unchi, verişori şi aşa mai departe.

Prefera să stea, în acea perioadă, cu un foarte vechi şi bun coleg de şcoală, la Bournemouth.

- Ah, spuse lady Hetherington, credeam că în acest an vei sta cu noi,
dată fiind situaţia tatălui tău.

- Pamela, interveni sir Robert, nu trebuie s-o influenţăm cu nimic. Va face şi în acest an exact ceea ce doreşte. Vei pleca de aici direct acolo, Cindy?

- Da, am vorbit deja la telefon cu Ema şi cu David.

După asta, doamna Butterworth veni cu budinca şi cina decurse în continuare într-o atmosferă liniştită. Nimeni nu mai adăugă nimic în legătură cu planurile lui Cindy.

- Tăticule, spuse Cindy surâzând, ce ai vrea să-ţi cumpăr de ziua ta? M-am tot gândit şi nu mi-a venit nicio idee. Se pare că ai de toate.

- Intâmplător, râse sir Robert, am. Dar îţi pot spune exact ce-mi doresc. Un nou aparat de fotografiat.

Cindy se uită cu coada ochiului spre mama ei. Ea îi cumpărase deja un aparat de fotografiat, săptămâna trecută. Era, deci, cadoul ei.

- Voi vedea ce pot face, răspunse Cindy. Putem să mergem miercuri în oraş, mami?

- Da, draga mea, va fi extraordinar.

- Cine mai vine la cină, joi?

- Doar doctorul Trent şi soţia, răspunse doamna Hetherington.

- Nimeni altcineva, sper. Nu vreau să fie atâta agitaţie doar pentru că împlinesc o droaie de ani.

Cindy se duse totuşi singură la cumpărături, miercuri. Era o zi ploioasă şi răcoroasă, astfel că mama ei preferă să meargă altă dată în oraş, dar Cindy nu avea de ales. Trebuia să cumpere un cadou pentru tatăl ei.

Plecă dimineaţă,cu maşina ei, pentru a nu-l face pe George s-o aştepte ori de câte ori intra în vreun magazin.

Işi tăie de asemenea, părul şi-l aranjă, ca de obicei, însă fără niciun folos de astă dată, pentru că de cum ieşi de la coafor ploaia îi încreţi imediat zulufii.

La întoarcerea acasă, imediat după prânz, Cindy văzu în faţa porţii o maşină neagră, pe care o recunoscu imediat. Era Jaguarul lui Zac.

Mâinile începură să-i tremure pe volan şi respiraţia i se

acceleră nebuneşte.

Erau şi alte maşini de acest fel, îşi spuse ea, certându-se pentru reacţia avută. Nu însemna neapărat că. Probabil era unul dintre prietenii tatălui ei.

Cum era posibil, se gândi Cindy, ca nimic să nu se fi schimbat de fapt în sufletul ei?

Apropiindu-se şi mai mult, reuşi să vadă numărul maşinii. Era Zac.

Dintr-o dată, se simţi complet lipsită de energie. Corpul începu să nu-i mai asculte comenzile. Ce căuta aici? Ce vroia? De ce a venit?

Prin uşa închisă a sufrageriei, Cindy putea auzi vocea mamei ei, mult mai animată ca de obicei:

- Te rog, n-ai vrea să-mi spui Pamela?

- Doar dacă îmi promiteţi că nu-mi veţi spune Zachariah.

- Urmă o cascadă de râs profund şi cald şi -oh!- atât de familiar.

Cindy se privi o clipă în oglinda din hol. Nu putea intra acolo arătând în halul în care era. Faţa îi era palidă, buzele fără culoare, iar ochii exprimau doar panică.

După câteva minute, mama ei deschise uşa de la sufragerie şi ieşi în hol.

- Cindy, pentru numele lui Dumnezeu? Ce ţi-ai făcut cu părul, draga mea? Arăţi ca o oaie.

- Ce vrea?

- Presupun că a venit să-ţi vorbească, spuse doamna Hetherington atingându-i faţa, ca şi cum ar fi vrut să-i readucă în obraji culoarea. Pune-ţi puţin ruj, spuse ea cu fermitate. Şi ţine-ţi firea. Ştiu exact ce simţi, ah, ştiu atât de bine, nu sunt chiar atât de bătrână încât să fi uitat toate aceste sentimente.

Cindy se lăsă într-un scaun, incapabilă să mai spună ceva, şi scoase rujul din poşetă.

- E absolut fermecător acest bărbat, spuse lady Hetherington. Du-te în sufragerie, acum, Cindy, voi veni şi eu în câteva minute. Trebuie să-i spun doamnei B. că va mai fi cineva la cină, diseară.

- Cum? întrebă Cindy, uimită la culme. Sper că nu l-ai invitat să ia cina cu noi. Mami, ce ai de gând?

- Draga mea, când am un musafir care a bătut până aici cale de mai bine de două sute de mile, pe o vreme de să nu scoţi niciun câine din casă, nu-ţi închipui că aş putea să-l las să plece fără să-l invit să mănânce cu noi, replică ea, dispărând apoi în bucătărie.

Oricât de mult se-mbărbătă Cindy, întâlnirea cu Zac fu de-a dreptul un şoc pentru ea. Il găsi atât de atractiv, încât i se tăie respiraţia văzându-l. Era îmbrăcat lejer, cu o helancă de caşmir, neagră, care-i dădea un aer sportiv incredibil de plăcut la vedere. Când o zări, îşi lăsă capul într-o parte şi-i zâmbi simplu, ca şi cum s-ar fi văzut doar ieri.

- Bună, Cindy, spuse el simplu şi ochii lui albaştri nu lăsară să se vadă nimic din ceea ce simţea. Erau absolut opaci, deşi Cindy era convinsă că îi sonda acum toată fiinţa, chiar dacă faţa lui rămânea impasibilă.

- Bună, Zac, răspunse ea, dar îşi îndreptă ochii spre tatăl ei.

- Ce surpriză, nu-i aşa, Cindy? întrebă sir Robert, cu o voce neutră.

- Da, replică ea, aşezându-se pe scaunul din faţa lui Zac. Eşti cu afaceri în Cheshire, Zac?

- Nu, răspunse acesta, căutând să-i întâlnească privirea. Am venit special să te văd, Cindy .

- Zac e aici de mai bine de două ore, Cindy, interveni sir Hetherington. Am avut o conversaţie extrem de interesantă. Zac e foarte bine pregătit în domeniul său. E adevărat, tinere?

- Mai mult informat, surâse Zac. Si asta, forţat de împrejurări.

- Ah, am vorbit mai mult despre politică, spuse doamna

Hetherington, revenind în sufragerie. Am pus ţara la cale, zâmbi ea.

- Inţeleg, răspunse Cindy, încercând să râdă, dar sunetele păreau scoase de o altă persoană. Am pierdut ceaiul, mami? întrebă ea, simţindu-şi buzele îngrozitor de uscate.

- Nu, iubito, doamna B. va fi aici în câteva minute. Ai reuşit să cumperi ceva?

- Da, răspunse Cindy , amintindu-şi abia atunci că lăsase toate cumpărăturile în portbagaj.

- Te gândeşti să te întorci la Londra diseară, Zac? întrebă domnul Hetherington.

-Asta. depinde.spuse Zac Stone privind cu insistenţă spre Cindy.

- Eu zic să rămâi peste noapte aici, avem destule camere, continuă sir Robert. Asta, dacă îţi permit afacerile.

- Afacerile. îmi permit, răspunse Zac, cu o voce din care Cindy deduse că, de fapt, se gândea la altceva în acel moment. Vă mulţumesc pentru amabilitate, sir Robert, accept.

Tatăl lui Cindy dădu din cap, satisfăcut.

Nu putea fi blamat că făcuse această invitaţie. Dacă n-ar fi pus el această problemă, ar fi făcut-o oricum mama ei, Cindy se întrebă, atunci, dacă părinţii ei erau conştienţi de modul cum se simţea ea în acele momente. Privindu-i, Cindy fu convinsă că da.

Doamna B, aduse ceaiul şi în următoarea oră Zac şi soţii Hetherington continuară să discute ca şi cum s-ar fi cunoscut de ani şi ani. Vorbeau despre politică. Cindy nu fusese niciodată interesată de astfel de probleme, astfel că se putea spune că era prezentă acolo, doar. fizic. Gândurile îi zburau cu repeziciune de colo-colo, scrutând cu amănunţime perioada petrecută cu Zac.

Spera ca părinţii ei, care trăiau după un program foarte exact, vor face de data asta excepţie de la regulă şi n-o vor lăsa singură

cu Zac.

Nu se întâmplă însă aşa.

La ora patru fix, doamna Hetherington se ridică în picioare.

- Bobby, noi trebuie să ne retragem.

- Da, spuse el, deşi cu vădită părere de rău. Instrucţiunile medicului. Trebuie să mă odihnesc după-amiaza. Vom continua discuţia diseară.

- Abia aştept, răspunse politicos Zac.

După plecarea părinţilor ei, între ea şi Zac tăcerea tăie în două camera, ca o cortină de catifea care rupe brusc legătura dintre scenă şi sală.

Erau ca doi străini. Doi străini care ştiau unul despre altul atât de multe lucruri intime, dar care nu reuşiseră totuşi să se descopere cu adevărat.

- Bună, Bucle de Aur, spuse el, schimbându-şi dintr-o dată expresia. Nu mai râdea şi părea mult mai bătrân şi mai îngândurat, acum.

Cindy simţi subit nevoia să plângă. Vroia să-i spună să plece, s-o lase să trăiască liniştită, aşa cum reuşise s-o facă în ultimul timp.

- Ce. Ce vrei? întrebă ea, fără a-l privi.

- Pe tine.

Inima ei începu să bată alarmant de repede.

- N-ai găsit altă secretară?

- Da şi. nu. Când am primit scrisoarea ta, am căutat pe altcineva. A rezistat o jumătate de zi. Am căutat alta. A plecat după două minute.

- Nu toată lumea poate face faţă ritmului tău, Zac, şi tu ştii asta.

- Am făcut două erori în a judeca lucrurile.

- Asta nu sună caracteristic ţie. Si. n-ai secretară acum?

- Nu. M-a ajutat Alison şi secretara lui Greg.

- Cum merg lucrurile cu compania Germaine? întrebă Cindy, sperând să afle ce s-a întâmplat cu Tracy Lynn.

- Am terminat tot ce am avut de făcut pentru ei. Prima reclamă va fi pe ecrane în acest weekend.

- Intr-adevăr?

Nu era foarte surprinsă, de fapt, doar că îşi imagină ce viaţă fusese la
Bryant în ultimele trei luni.

- Ce. pot să spun? Felicitări, continuă Cindy.

Era curioasă să întrebe dacă Tracy va fi cea care va apărea în reclamă, dar se abţinu. Ar fi fost prea mult, dintr-o dată.

- Dacă eşti aici pentru a-mi cere să mă întorc, uită de asta. Nu mai sunt deloc interesată de lumea publicităţii. Vreau altceva, adăugă ea cu răceală.

O expresie ciudată traversă atunci faţa lui Zac. O expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată, înainte. Era. ceva ca o mare tristeţe.

Cindy îşi reproşă instantaneu cele spuse.

- Dacă intenţionai într-adevăr să continui să lucrezi cu mine, trebuia să-mi răspunzi la scrisoare.

Zac se ridică şi traversă întreaga cameră, după care se aşeză pe fotoliul de lângă fereastră şi privi îngândurat spre cer.

- Nici eu nu mai sunt interesat să lucrez în publicitate.

Cindy îl privi cu ochii măriţi la maximum, ca şi cum asta ar fi ajutat-o să înţeleagă mai bine. Era o altă tactică a lui, pentru a o face să se întoarcă la lucru? Nu, Nu era, totuşi stilul lui, şi ca pentru a-i dovedi aceasta, Zac răspunse încet:

- Am vrut întotdeauna să te întorci, dar n-am ştiut cum să răspund unei scrisori ca cea pe care mi-ai trimis-o tu. Am scris o sumedenie de răspunsuri, dar le-am aruncat la coş pe toate. Azi - dimineaţă l-am văzut pe portar intrând în apartamentul tău. L-am

întrebat ce naiba se-ntâmplă şi mi-a spus că i-ai trimis cheile ca să facă nişte schimbări. Aş vrea să ştiu când intenţionezi să te întorci la Londra. Tatăl tău e bine acum, şi ştiu şi că tu te plictiseşti aici.

Işi roti apoi ochii peste toată camera, o cameră puţin cam stranie, cu draperiile ei maro şi mobila clasică, greoaie şi îngrămădită peste tot.

- Ce cauţi tu aici, Cindy? E adevărat că acest loc e casa ta, dar pur şi simplu nu ţi se potriveşte. E ca un mausoleu. Cred că te simţi sufocată, într-un spaţiu ca ăsta.

Cindy zâmbi, pentru că înţelegea de ce-i spusese toate astea. Era puţin exagerat, dar ştia ce vroia să spună.

- Eu aşa mă simt, continuă el. Intoarce-te la Londra. De ce vrei să-ţi vinzi apartamentul? Nu-ţi place să locuieşti atât de aproape de mine? De asta te temi?

- Zac, nu.

Era pierdută, exact aşa cum simţise că va fi, dacă îl va revedea.

O îmbrăţişă şi trupul ei fu din nou răscolit de toată pasiunea pe care o credea trecută.

Căldura sărutului care urmă nu făcu decât să-i confirme ceea ce bănuise în tot acest timp. Il dorea cu toată fiinţa ei. Si o dorea şi el. Cu o pasiune arzătoare care-i demonstră cu certitudine, de astă dată, că şi el o dorise tot timpul. Si aşa va fi mereu, cu ei, se gândi ea. Nu avea importanţă câte femei trecuseră prin patul lui de când părăsiseră Parisul. Incă o dorea. A fost şi ea o provocare, pentru el.

Zac o sărută cu insistenţă, până când, în sfârşit, buzele ei se întredeschiseră şi Cindy îi răspunse, pentru că nu avea, oricum, altă şansă. N-a ştiut niciodată cum să-i reziste.

- Vezi? Vezi de ce trebuie să te întorci la mine? îi şopti el, sărutând-o pe toată faţa. Eşti a mea, Cindy. trebuie să sfârşim ceea ce am început.

- Te urăsc spuse Cindy, ascunzându-şi faţa la umărul lui. Te

urăsc spuse Cindy, pentru că ai venit aici şi pentru ceea ce-mi faci acum.

In acel moment, Cindy auzi pe cineva dregându-şi glasul în uşă. Era doamna B., care se uita la ea cu o faţă peste poate de uimită.

- Imi pare rău că vă deranjez, domnişoară, dar a sunat soţia doctorului Trent, pentru a contramanda vizita de mâine. Vroiam s-o anunţ pe lady Hetherington.

- Voi vorbi eu cu doamna Trent, spuse Cindy şi menajera ieşi în grabă, nu înainte însă de a-i mai arunca o privire la fel de uimită şi de încurcată.

- Cindy, am în maşină o valiză în care mi-am pus un costum de seară. Arătă-mi, te rog, camera mea, înainte de a vorbi la telefon. Mă duc să aduc valiza.

Cindy ieşi cu el, pentru a aduce în casă şi pachetele ei.

Apoi îl conduse într-una din camerele pentru oaspeţi. In timp ce urcau scările, Cindy îl privi cu atenţie.

- Se pare că te simţi destul de bine, aici, comentă ea, deschizând uşa încăperii la care se gândise pentru el. Fă-te comod. Eu te voi aştepta în seră, după ce voi da acel telefon, ca să mai stăm puţin de vorbă.

Dar ce altceva mai era de spus? se întrebă ea.

Luă telefonul şi se retrase în dormitorul ei. Pe la jumătatea convorbirii, uşa camerei ei se deschise larg şi Zac intră cu nonşalanţă înăuntru.

Cindy sări de pe pat imediat, surprinsă şi nemulţumită.

- Da, da, sunt sigură, îşi continuă ea discuţia telefonică, privindu-l pe Zac cu ochii cât cepele.

Acesta răsuci încet cheia în broască şi se îndreptă spre ea cu paşi rari.

Cindy acoperi telefonul cu mâna, pentru a nu se auzi zgomotele din camera ei.

Zac o prinse încet de mijloc şi o aşeză pe pat, lângă el.

- Pleacă naibii de aici! şopti ea. Poftim? continuă ea din nou conversaţia. Nu, nicio problemă. Ah, da, părinţii mei vor fi încântaţi.

După ce închise telefonul, Cindy se întoarse nervoasă spre Zac.

- Zac !. ce naiba te-a apucat?

- E-n regulă, îi şopti el în ureche. Nu vom mai fi întrerupţi. Am încuiat uşa.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Zac, nu aici, nu în casa asta! replică ea, împingându-l.

- Atunci unde? Când?

- Voi. Voi pleca mâine dimineaţă. Putem să ne oprim la un hotel. Dacă eşti de acord.

Zac se ridică în picioare, punându-şi satisfăcut mâinile în buzunare.

- Imi place ideea. In sfârşit, am aprobarea ta, Cindy.

- Mea. ce? Ăăă, da. spuse ea, realizând ce vroia să spună. Da. Ai consimţământul meu, Zac, şi dacă te interesează, nu mă voi urî a doua zi dimineaţă nici atâtica, replică ea, făcând un gest semnificativ.

- Da? Sunt curios ce te-a făcut să te schimbi atât de radical în această privinţă.

Cindy simţi cum i se umplu ochii de lacrimi, dar nu trebuia să plângă cu niciun chip. Işi vârî unghiile adânc în palme, încercând să se stăpânească. Dacă va plânge, îşi va da seama ce simţea în acel moment.

- M-am schimbat, pur şi simplu. Te doresc, asta-i tot.

- M-ai dorit şi înainte, răspunse el, după o scurtă pauză. Nu mi-ai răspuns. Ce te-a schimbat, atât de mult?

- Eu.

Cindy respiră adânc, înainte de a vorbi din nou, încet, dintr-o singură suflare.

- Am avut timp să mă gândesc, să reflectez asupra acestui tip de probleme. N-are niciun rost să te opui unei atracţii fizice atât de puternice. Atitudinea mea asupra acestui gen de lucruri s-a schimbat.

Zac o privi lung, îngustându-şi ochii. Nu credea niciun cuvânt din ceea ce-i spusese. Mai mult decât atât, ştia ce simte acum, în adâncul sufletului ei, dar alese, în mod deliberat, să joace acest joc sadic.

- Eşti, deci, pregătită pentru o relaţie cu mine? întrebă el, ridicându-şi sprâncenele.

- Da. şopti ea. Sunt, răspunse strângând puternic din dinţi, străduindu-se din răsputeri să nu plângă.

- Acum. Uită-te în ochii mei şi spune-mi că vei fi foarte mulţumită să ai o relaţie cu mine.

Primele lacrimi umilitoare apărură ca nişte picături de rouă pe genele ei:

- Nu.

- De ce? întrebă el. aproape neauzit.

- Pentru că te iubesc, răspunse ea şi nu mai putu să-şi stăpânească ploaia de lacrimi.

Scoase apoi un suspin adânc şi se întoarse cu spatele la el.

Zac veni imediat lângă ea şi o îmbrăţişă cu atâta grijă, ca şi cum ar fi fost de sticlă.

Ii ridică încet bărbia, până când ea îşi înălţă pleoapele şi-l privi în ochii lui atât de adânci încât păreau fantomatici.

Nu era însă în ei nici satisfacţie, nici bucurie, ei altceva, ce Cindy n-ar fi putut defini, pentru că nu mai văzuse aşa ceva niciodată.

- Aşază-te, iubito, spuse el, aducându-i un scaun şi aşezându-se în genunchi în faţa ei. Nu te-ai schimbat, Cindy, doar că ai devenit mult mai înţelegătoare şi mai tolerantă faţă de reacţiile omeneşti. In esenţă, însă. ai rămas aceeaşi. Eu sunt cel care m-am schimbat, nu tu. Tu nu vrei acum o legătură cu mine, mai mult decât ai vrut în trecut. Si asta mă bucură foarte mult, pentru că eu nu vreau o legătură cu tine.

Cindy îşi ridică ochii spre el, nemaiînţelegând nimic.

- Te iubesc, spuse el simplu. Nu vreau să te întorci ca secretară a mea. Vreau să fii soţia mea.

- Zac. izbucni ea.

Nu era un joc. Spera că era conştient de ceea ce spusese.

- De ce m-ai părăsit? De ce m-ai aruncat în flăcările iadului, pentru atâta timp?

- Tracy. N-am putut suporta asta.

Fu rândul lui s-o privească lung, neînţelegând nici el nimic.

- Tracy Lynn? întrebă el, uimit, prinzându-i mâinile într-ale lui. Dar. Ce are ea de-a face cu noi?

- Ai făcut dragoste cu ea în weekendul dinaintea plecării mele. Dar. nu mai are importanţă. Acum. Nu mai are importanţă. Am înţeles asta, deşi atunci te-am urât. N-am putut să nu te blamez. Nu.
După Paris.

Zac îi lăsă încet mâinile.

- Dumnezeule. Nu pot să cred asta.

- Nu mai are importanţă, Zac.e.

- Ba da, are. Are importanţă că ai crezut că eu aş.

Un fior atât de rece traversă şira spinării lui Cindy, încât ar fi dat orice să nu fi adus niciodată vorbă despre asta.

- Ai văzut-o? Luni dimineaţă, când ai plecat la spital?

- Da.

- Şi ai crezut că mi-am petrecut noaptea făcând dragoste cu ea ? Cu tine, întinsă în patul tău, de cealaltă parte a peretelui?

- Da.

- Cerule! Nu mă mir că nu te-ai mai întors. N-am făcut dragoste cu ea, Cindy. Nici măcar nu m-am gândit la asta, vreodată. Nu mă crezi, spuse el întorcându-i faţa spre a lui.

- N-are importanţă.

- Te-am minţit eu, vreodată? Răspunde-mi.

- Nu. Dar ea mi-a spus că. aţi adormit amândoi în acea dimineaţă şi ai întârziat la serviciu. Atunci. eu ce puteam să cred ?

Incredibil, cum reuşea întotdeauna s-o facă să se simtă vinovată.

- Zac, regret, dar m-am gândit atunci că te-ai întors la Tracy. După Paris, n-ai încercat niciodată să.

El încuviinţă, ca şi cum ar fi înţeles, dintr-o dată, totul.

- Paris.

Zac începu să râdă uşor, amuzat.

- Ar fi mai bine să-ţi explic ce s-a întâmplat cu mine la Paris, iubito, adăugă el. Iubita mea Cindy, nu doar faptul că mi-ai spus că eşti virgină a fost un şoc pentru mine, la Paris. Am descoperit, în acelaşi timp, că te iubesc. Că iubesc pentru prima oară în viaţa mea. Când am primit telefonul lui Alain prin care mă anunţa că am reuşit să obţin colaborarea cu Germaine, mi-am dat seama că munca asta nu mă face fericit. Am descoperit că nu munca mă face fericit, ci tu. Colaborarea cu ei mă putea duce pe cele mai înalte culmi ale vieţii mele profesionale, dar nu însemna nimic pentru mine, dacă nu te aveam pe tine.

Cindy închise ochii, amintindu-şi scena când primise vestea şi modul ciudat cum reacţionase.

- Reputaţia ta lucrează deja pentru tine atât de mult, încât.

- Toate astea nu mai sunt nimic pentru mine, acum. Te vreau pe tine. Vreau copii. Vreau să-mi petrec timpul cu soţia şi cu familia mea. Am renunţat la Bryant. Afacerea cu Germaine a ieşit foarte bine, nu-mi va fi greu să vând agenţia. Greg vrea s-o preia. Sunt în stare să i-o fac cadou.

- Dar nu i-o vei face cadou, totuşi, râse Cindy.

- Nu. Nu m-am schimbat chiar atât de mult, de fapt. Nu în sensul ăsta. In trecut, n-am ezitat niciodată să iau ceea ce vroiam. Cu tine, n-am putut. N-am putut să iau ceea ce tu nu erai pregătită să oferi. Vreau să fiu una cu mintea şi cu inima ta, nu doar cu trupul tău. După Paris, am aşteptat să vii tu la mine. N-ai venit. Am fost atunci convins că vrei să te păstrezi pentru cineva foarte special şi ştiu că eu nu sunt aşa.

Nu ţi-am răspuns la scrisoare, pentru că m-am luptat cu mine să n-o fac, dacă nu însemn nimic pentru tine. Am ştiut ce simţi pentru mine, cu adevărat, abia azi, când ai intrat în sufragerie,

zâmbind într-un mod atât de special, dar am ştiut ce simţi, pentru că semeni foarte mult cu mine, iubita mea.

Suntem alcătuiţi din acelaşi aluat. N-am putut lucra nimic, în ultimele săptămâni.

A căzut totul pe capul lui Greg. Si azi, când am văzut că au intrat în aprtamentul tău şi mi-au spus că nu vei mai sta acolo, m-am urcat imediat în maşină şi am venit aici, pentru că am simţit că viaţa fără tine e lipsită de sens.

Am venit să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine. Cindy, eşti tot ce conteză pentru mine, în lumea asta.

Ii luă apoi mâinile şi i le sărută îndelung.

-Am găsit o casă la ţară, continuă el. O să-ţi placă, acolo, iubito. Sunt sigur. E perfectă, pentru noi. Te căsătoreşti cu mine, dragostea mea?

Cindy îl cuprinse cu braţele pe după gât şi-l privi cu duioşie în ochi.

- Da, mă căsătoresc cu tine, dragostea mea. Te iubesc, aşa cum eşti.

Schimbat sau neschimbat.

Işi uni apoi buzele cu ale lui, într-un sărut plin de tandreţe.

- Cindy, cu câţi bărbaţi ai făcut dragoste de când ai plecat din Londra? o tachină el

Tânăra dădu uşor din mâini, nerăspunzând provocării.

Ochii lui Zac clipiră, amuzaţi.

-Vezi? Vezi ce bine e?

Exact aşa m-am simţit eu când mi-ai spus că am făcut dragoste cu Tracy. Am vorbit foarte mult în noaptea aceea. A refuzat oferta cu Germaine, deşi i-ar fi adus foarte mulţi bani, pentru că are un prieten care, deşi e căsătorit, nu este de acord ca ea să mai pozeze.

După un timp, i-am spus noapte bună, m-am culcat în altă cameră şi m-am gândit numai la tine. Inainte de a mă despărţi de

ea, m-a întrebat, foarte curioasă, cine e fata care mi-a cucerit inima, că m-am schimbat atât de mult.

Am urcat în patul meu, atunci, foarte surprins de faptul că pot să stau lângă Tracy fără să mai simt nimic pentru ea. Nu sunt moralist, Cindy, şi nici atât de scrupulos ca tine, dar dacă s-a putut întâmpla ca în acea noapte să fiu singur cu Tracy şi să nu facem dragoste, deşi ea ar fi vrut.

Pot să-ţi spun, acum, cu mâna pe inimă, iubito. Sunt al tău. cu fidelitate. Şi cu recunoştinţă pentru modul cum m-am schimbat lângă tine. Iţi voi fi întotdeauna fidel, iubita mea.

- Oh, Zac, Zac !

Tot ce vreau e să mă iubeşti, spuse ea, prinzându-l de nas, copilăreşte, în timp ce auzea cu claritate inimile lor, bătând la unison. Vreau doar să pot fi sigură de dragostea ta.

- Asta nu va fi prea greu, murmură el, sărutându-i ochii plini de lacrimi.

Lacrimi de fericire.

Sfârşit